BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 174 • Haziran / Pûşper 2016 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

Gerçek ve kalıcı barış ancak işçi ve emekçilerin egemen olduğu, bütün ulusların ayrılma hakkına sahip olduğu, birliğin eşitler arasında gönüllü bir birlik olduğu, bütün milliyetlerin eşit hakka sahip olduğu şartlarda olabilir.

Gerçek barış için devrim mücadelesini yükselt!

İÇİNDEKİLER

3
BİNMİŞİZ BİR ALAMETE...

25
“HALKLARIN BİRLEŞİK DEVRİM HAREKETİ“ ÜZERİNE NOTLAR!

32
KATLEDİLİŞİNİN 43. YILDÖNÜMÜNDE İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

40
İBRAHİM’DEN ÖĞRENELİM...

44
KATLEDİLİŞİNİN 36. YILDÖNÜMÜNDE ARMENAK BAKIR’I ANIYORUZ!

51
BOLŞEVİK İNİSİYATİF / ALMANYA'NIN KONGRESİNE SELAMLAMA MESAJI

54
STÊRKA BOLŞEWÎK: “İMRALI NOTLARI” ÜZERİNE!

84
BOLŞEVİK DEVRİM: BİJİ ROJA 8 Ê ADARÊ YA JİNÊN KADKARÊN NAVNETEWÎ! YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!

86
28.YILDÖNÜMÜNDE HALEPÇE KATLİAMINI LANETLİYORUZ!

88
SOSYAL MEDYA YAZILARINDAN

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287
67000 France

Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
İnternet: **www.bolsevikparti.org**
E-Mail: **mail@bolsevikparti.org**

Fiyatı: 2 TL, £ 1.50, 2 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz. Adreslerimiz şöyledir:

https://www.facebook.com/profile.php?id=100009309437062
https://**twitter.com/BolsevikP**
https://www.facebook.com/profile.php?id=100009532219679
https://**twitter.com/BolsevikD**
https://www.facebook.com/profile.php?id=100009360178673
https://**twitter.com/SterkaB**

BİNMİŞİZ BİR ALAMETE...

I.

Bilinen bir deyimdir, '*binmişiz bir alamete, gidiyoruz kıyamete.*' Sonu belli olmayan ve fakat gittikçe kötüleşen durumları anlatmak için kullanılır. Biraz çaresizliği, umutsuzluğu, korkuyu da ifade eder.

Büyük resim…

Dünyanın genel durumuna baktığımızda görünen büyük resim şu: Emperyalist büyük güçler, değişen güç dengelerine bağlı olarak dünyayı yeniden paylaşma dalaşı içindeler. Bunlar değişik koalisyonlarla dünyanın birçok alanında kendi egemenliklerini sürdürmek ya da kurmak amacıyla savaş yürütüyorlar. Söz konusu koalisyonlar içinde, bu büyük güçlerin yanında diğer emperyalist güçler ve bağımlı ülkelerin gerici, otoriter, birçok halde faşist rejimleri yer alıyor. Bu savaşlar şimdilik emperyalist büyük güçlerin ve andaki müttefiklerinin ordularının doğrudan doğruya karşı karşıya gelip çatıştığı savaşlar değil. Bu savaşlar şimdilik hegemonya için dalaş yürüyen, yeniden "düzenlenen" bölgelerde bölgesel güçler üzerinden "temsilci savaşları" olarak yürüyor. Bölgelerde var olan etnik, dinsel, mezhepsel ayrılıklar temelinde yürüyen savaşlar bizzat emperyalist büyük güçler tarafından körükleniyor, alevlendiriliyor. Halkların otoriter/faşist rejimlere karşı kendiliğinden ayaklanmaları da oldukça kısa süre içinde emperyalistler tarafından kontrol altına alınıp kendi hegemonya mücadeleleri için araçsallaştırılabiliyor. Bunu dünya çapında en son "Arap Baharı" denen ayaklanmaların seyri içinde yaşadık.

Bahane çok… Yalan çok…

ABD ve diğer batılı emperyalist güçler "özgürlük ve demokrasi" ve "insan hakları", "batılı değerleri" savunan güçleri destekleme adına; Rusya ise uluslararası

hukuk adına "meşru rejimin çağrısı üzerine" yürüyen savaşlara doğrudan müdahil oluyor. Çin şimdilik yürüyen savaşlara doğrudan müdahil olmaksızın, ticaret ve yatırımlar yoluyla etki alanını genişletiyor. Sessiz ve derinden ilerliyor. Yürüyen savaşlarda silah ticareti üzerinden var. Bunun yanında tabii Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin veto hakkına sahip daimi üyesi olarak Birleşmiş Milletler kararları konusunda belirleyici bir konumda bulunuyor. O bu konumunu –yine şimdilik– genelde oylamalarda Rusya ile aynı safta durarak kullanıyor.

Ortadoğu yangın yeri …

Temsilci savaşlarının anda en yoğun yaşandığı alan batıdan bakıldığında "Ortadoğu", "Yakın doğu" olarak adlandırılan alan. Türkiye'nin de içinde yer aldığı coğrafi bölge. Bölgenin özelliği birinci ve İkinci Dünya Savaşı ertesinde büyük güçler tarafından kurulan düzenin etnik, dinsel, mezhepsel çelişmelerin kapitalizmin gelişme süreci içinde çok daha belirginleşmesi sonucunda sürdürülemez hale gelmesi.

Filistin'de İkinci Dünya Savaşı sonundan bu yana kendi ülkesinde "kamp"larda yaşama durumunda kalan Filistinli Araplar kendi ulusal devletlerini istiyor.

Birinci Dünya Savaşı ertesinde bölgedeki dört devlet sınırları içine bölünmüş olarak hapsedilmiş **Kürtler** ulusal haklarını istiyor.

Irak'ta ABD'nin saldırısı ile iktidardan uzaklaştırılan Sünni azınlık Şii çoğunluğun baskılarına karşı kendi iktidarını istiyor.

Suriye'de Baas rejimi mezhep temelinde Şii azınlığın Sünni çoğunluk üzerindeki diktatörlüğü idi. İç savaşta Sünni çoğunluk kendi iktidarını istiyor.

Yemen'de Şii –Husiler–/Sünni mezhepsel ayrılığı temelinde iktidar mücadelesi, savaş yürüyor. Halklar bu ayrılıklar temelinde bölgedeki gerici/faşist rejimlerin desteğinde birbirini yiyor.

"Müflis devlet"ler…

Emperyalist büyük güçler, bu savaşlarda yeniden şekillenecek olan yeni Ortadoğu düzeninde kendi egemenliklerini sağlamak için savaşan güçlerin kendilerinin çıkarları için araçsallaştırdıkları kesimin arkasında duruyor. Gerekli gördükleri hallerde doğrudan da giriyorlar savaş içine.

Irak'ta ABD'nin doğrudan askeri saldırısı sonucu Baas (Saddam Hüseyin) rejiminin yıkılması ile birlikte Irak'ın "toprak bütünlüğü" defakto parçalandı. Aslında üç ayrı iktidar var. Güney Kürdistan'da (Eski Irak'ın kuzeyi) Kürt iktidarı. Güney Irak'ta Şii iktidarı. Orta bölgede, Anbar eyaleti ve çevresinde Baas rejiminin kalıntıları ile cihatçı IŞİD'in Sünni iktidarı. Sınırlar kesinleştirilmiş değil. Savaş sürüyor.

Suriye'de de beş yıldır süren iç savaşta aslında merkezi Suriye devleti çökmüş durumda. Kabaca burada da üç iktidar kendi alanını korumak ve genişletmek için savaşıyor. Batı Kürdistan'da (Rojava) (Eski Suriye'nin Kuzeyi) Kürt iktidarı; Akdeniz kıyısı, batı Suriye'de Şii Esad rejimi; ülkenin diğer kesimlerinde ise kendi aralarında da iktidar için savaşan Sünni (Tükmenler de bu kesim içinde) iktidar alanları. Burada en geniş alanı şimdilik IŞİD elinde bulunduruyor. Savaşan her gücün arkasında bölgesel gerici/faşist rejimler ve emperyalist büyük güçler var.

Suriye'de örneğin bölgesel güçlerden Şii İran ve emperyalist büyük güçlerden Rusya açıkça Şii Baas rejiminin arkasında. Rusya, doğrudan kendi askeri gücüyle de savaşın tarafı. Buna karşı bölgesel güçlerden Türkiye/Katar/ Saudi Arabistan ve ABD başta olmak üzere batılı emperyalistler Sünni güçlerin arkasında.

Her işe yarayışlı bir örgüt: IŞİD...

İlginç olan durum şu:

Şu anda Suriye'de ve Irak'ta (bu arada başka ülkelerde de başka isimler altında örneğin El Şabab, Al Kaida, Boko Haram vs.) doğrudan savaşan güçler içinde Selefi Sünni radikal cihadçı IŞİD (DAİŞ, İD)'in bütün emperyalist büyük güçler ve onlarla birlikte hareket eden bölgesel gerici/faşist güçler tarafından baş düşman ilan edilmiş olması. IŞİD bugün bölgede savaşan bütün güçler açısından orada neden mutlaka olmalarının ve neden savaşı sürdürmeleri gerektiğinin gerekçesi olarak işlev gören bir araç konumunda. IŞİD somutunda genelde "İslamcı terörizm" bugün bütün ülkelerde iç faşistleşmeyi de ilerletmek, güvenlikçi politikaları geliştirmek, yabancı düşmanlığı ve ırkçılığı körüklemek için de yararlı bir araç olarak kullanılıyor. IŞİD görünürde savaşta emperyalist büyük güçlerin desteklemediği ve onların tümünü, aslında kendine biat etmeyen her gücü düşman olarak gören tek güç. Görünürde emperyalizme karşı savaşıyor. Fakat onun savaşının gerçek anlamda antiemperyalizmle ve ilericilikle vb. bir ilgisi yok. IŞİD'in toplum tahayyülü savaşan güçler içinde en gerici toplum tahayyülü.

Yürüyen savaşların genel niteliği ...

Bir bütün olarak ele alındığında anda hem bölgemizde, hem dünyanın değişik başka bölgelerinde de yürüyen savaşlar, sonuçta emperyalist büyük güçlerin dünyayı yeniden paylaşma dalaşının bir parçası, emperyalist, gerici savaşlar. Bu savaşlar içinde yer yer –örneğin Rojava'da olduğu gibi– haklı, demokratik taleplerle savaşan güçler olsa da, bunlar savaşın genel gerici emperyalist karakterini değiştirmiyor. Durum Birinci Dünya Savaşı'ndaki duruma benziyor. Sonuçta bugünkü güç dengesinde emperyalist güçler emperyalist gerici savaş içinde kendi haklı savaşlarını yürüten güçleri de, kendi savaşları için araçsallaştırmayı becerebiliyorlar.

Yapılması gereken bu gerici savaşları tüm emperyalist ve yerli gerici güçlere karşı, antiemperyalist, antifaşist, devrimci birleşik cephe iktidarları hedefiyle yürütülecek devrimci savaşlara dönüştürmek için işçilerin ve emekçi halkların komünist siyasetler temelinde birleştirilmesi. Biz Bolşevikler bu savaşlarda bu hedef için çalışıyoruz. Fakat gücümüz ve etkimiz olağanüstü sınırlı. Bizim doğrularımızın kitlelerin doğrusu haline gelmesi ve fikirlerimizin kitlelere mal olup maddi güç haline gelmesi bu ortamda kısa sürede olacak bir şey olarak görünmüyor.

Yeni bir dünya savaşı tehlikesi...

Görünen şey önümüzdeki yıllar ve onyıllar içinde şu anda emperyalistler arasında temsilci savaşları olarak süren yeniden paylaşım dalaşının sertleşerek sürmesi, belli bir noktada evet önceki iki dünya savaşından daha yıkıcı olacak bir dünya savaşına doğru gelişmesidir. Tabii görev bu tehlikeyi devrimlerle bertaraf etmektir. Yeni bir

dünya savaşını engelleyecek tek şey proleter dünya devriminin zaferidir. Fakat şu an açısından yeni bir dünya savaşının yaşanması, onun proleter dünya devrimiyle engellenmesi olasılığından daha yüksek görünmektedir. Soruna yürüyen savaşlar ve yeni bir dünya savaşı tehlikesi açısından yaklaştığımızda andaki gerçek durum budur. Bu konuda emperyalist dünya, dünya binmiş bir alamete…

Ekonomi…

Fakat yalnızca yürüyen savaşlar ve yeni bir dünya savaşı tehlikesi açısından durum böyle değil. Emperyalizm her alanda çürüyen, asalak, kendisi ile birlikte dünyayı yıkıma, barbarlık içinde çöküşe doğru ilerleten bir sistem.

Oxfam adlı örgütün bir araştırması 2015 yılı itibariyle, dünyanın en zengin 62 insanının servetinin, dünya nüfusunun yarısını oluşturan 3,6 milyar insanın kullandığı servete eşit olduğunu gösteriyor. Aynı araştırma dünya nüfusunun en zengin %1'lik kesiminin servetinin, dünya nüfusunun geri kalan bölümünün servetine eşit olduğunu gösteriyor.

Dünya nüfusu içinde günlük geliri 1,90 dolar olarak hesaplanan açlık sınırı altında yaşayan bir milyardan fazla yoksul insan var. Dünyadaki toplam zenginlik bugüne kadar görülmemiş muazzam boyutlarda olmasına rağmen, insanlığın önemli bir bölümü ürün bolluğu olan bir dünyada açlıkla karşı karşıya.

2015'de dünya çapında üretilen değerlerin toplamı, dünya gayri safi iç ürünü (BİP) 74,55 trilyon ABD doları idi. Aynı yılda borsalarda işlem gören değer miktarı bunun on katını aşıyordu. Üretim alanı ile spekülatif mali alan arasındaki muazzam makas açığı giderek büyüyordu.

2015 yılında borçsuz devlet yoktu. En gelişmiş emperyalist ülkelerde bile devlet borçları, gayri safi iç ürünü aşan boyutlardaydı. Yani emperyalist dünya her an patlayabilecek borç balonları üzerinde oturan bir ekonomiye sahipti.

Bütün bunlar aslında değerlerin gerçek üreticisi olan işçi ve emekçilerin, büyük insanlığın bu gidişe son vermesi için isyana davet anlamına geliyor. Kapitalist, emperyalist ekonomi gerçekte sürdürülemez, olağanüstü ölçüde kırılgan ve olağanüstü ölçüde "adaletsiz" bir ekonomi. Devrevi krizler yanında, her an patlayabilecek mali krizlerin bütün yükleri emekçilerin sırtına yüklenerek "aşılan" bir ekonomi bu. Kendisi ile birlikte insanlığı barbarlık içinde çöküşe götüren bir ekonomi sistemi.

Ve ekoloji …

Ekolojik açıdan bakıldığında dünya iklim felaketi denen olgunun sınırında. Yaşamın doğal kaynakları emperyalizmin en kısa zamanda, en fazla kâr ilkesi ve dürtüsü doğrultusunda yok ediliyor. İnsanın teneffüs ettiği hava, içtiği su zehirleniyor. Eğer emperyalist sistemi proleter dünya devrimi ile yerle bir etmeyi beceremezsek, Rosa Luxemburg'un tespit ettiği, ya sosyalizm, ya barbarlık içinde çöküş alternatifinin ikinci bölümü önümüzdeki bir–iki yüzyıl içinde gerçek haline gelebilir.

Gerçekler bunlar. Eğer dünyanın barbarlık içinde çöküşünü istemiyorsak, yapacak tek şey var: Bu gelişmeyi engelleyecek biricik alternatif olan proleter dünya

devrimi ile emperyalizmi onun layık olduğu yere, tarihin çöplüğüne gömmek!

Ne yazık ki, anda bu biricik alternatif devrimin öznesi olan işçiler, emekçiler, ezilen halklar için alternatif olarak görülmüyor. Alternatif sistem içinde aranıyor. Varolan mücadeleler, ne yazık ki cılız olan mücadeleler genelde kapitalist sistemin sınırlarını sorgulayan ve aşan mücadeleler değil.

Kimi devrimci, kendine sosyalist, komünist adını veren güçler, bu gerçek durumu olduğu gibi tespit edip bunun değiştirilmesi için uzun soluklu bir mücadeleye yönelmek yerine, bizim yaptığımız bu tespitlerin "diyalektik" olmadığını, "devrimci iyimserlikten uzak" olduğunu vs. söylüyor. Bunlar "esas akım devrimdir", "işçi sınıfı hareketi saldırıda" gibi tespitlerle kendi kendilerini avutuyor. Sonuç zayıf olan kendiliğinden hareketin peşine takılıp hareketlere onlarda olmayan nitelikler yükleyip reformizmde konaklamak oluyor.

Gerçeğin bir başka yüzü …

Bu gerçeklerin ama bir başka yanı da var.

Önce savaşlar konusu: Savaşlar halkalara getirdikleri bütün acılara ve yıkıma rağmen, insanların pratik içinde öğrendiği büyük okullardır. Halklara büyük acılar ve yıkım getiren savaşlar yeni bir yaşam için ayağa kalkmanın çıkış noktası da olabilir. Önümüzdeki yıl 100. yıldönümünü anacağımız Rusya'daki Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, Birinci Dünya Savaşı'nın da bir sonucu idi. Savaş felaketini yaşayan Rusya halkları pratik içinde Bolşeviklerin söylediklerinin doğru olduğunu görüp, savaştan çıkma konusunda tek yolun devrim olduğunu görüp, Bolşevikler önderliğinde kendi kaderlerini kendi ellerine aldılar.

İkinci Dünya Savaşı ertesinde ortaya komünist partilerinin önderliğinde bir dizi antifaşist iktidarlar, demokratik halk iktidarları çıktı. Emperyalist dünya küçüldü. "Ya devrimler savaşı önler, ya da savaş devrimleri doğrurur" sözü bu gerçeğin ifadesidir.

Ekonomi ve ekoloji konusunda da durum benzerdir. Evet emperyalizm gelirin, zenginliğin dağıtımında korkunç bir adaletsizliktir. Fakat emperyalizm aynı zamanda üretici güçlerin gelişmişlik derecesi ve dünyada üretilen zenginliğin boyutları açısından komünizme doğru ilerlemenin maddi temellerinin de hiçbir dönem olmadığı kadar gelişmiş olduğu bir sistemdir.

Ekoloji açısından da durum değişik değildir. Aslında teknik emperyalizm çağında hiçbir dönemde olmadığı kadar doğal dengeleri gözeterek toplumun bütün üyelerine ihtiyacı ölçüsünde verebilecek bir ürün zenginliği ekonomisini kurabilecek, işletebilecek bir olgunluğa erişmiş durumdadır. Emperyalizm, kapitalizmin ötesinde sosyalizm/komünizmin başladığı en yüksek ve son aşamasıdır!

Temel sorun…

Sorun işçi-emekçi yığınların, ezilen halkların bu gerçekleri bütün yönleriyle kavraması ve kendi kaderini kendi eline almasıdır. Burjuvazi işçi sınıfı ve emekçileri sömürmeksizin yaşayamaz. Burjuvazinin hayat kaynağı, can suyu işçi ve emekçilerin sömürülmesidir. Ne kadar çok sömürürse, o kadar iyi yaşar. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından durum tersidir: İşçi sınıfının, emekçilerin yaşamak için

burjuvaziye ihtiyacı yoktur. Burjuvazinin–sömürünün olmadığı, işçilerin emek ürününün büyük bölümüne el koyan asalak bir sınıf olmadığı zaman, işçi sınıfı ve emekçiler çok daha iyi yaşayabilirler. Ve gelinen yerde burjuvazi binmiştir bir alamete, kendisi ile birlikte bütün insanlığı da sürüklemektedir barbarlık içinde çöküşe, 'kıyamete!' Bunu engelelemenin yolu işçi ve emekçilerin proleter dünya devrimi ile antifaşist, antiemperyalist, demokratik devrimler ve sosyalist devrimlerle bu gidişe dur demesindedir.

Devrimin öznesi ve biz…

İşte burada komünistlerin, bizim rolümüz giriyor devreye. İşçi sınıfı ve emekçilere yılmadan usanmadan bu gerçekleri anlatmak, onları bilinçlendirmek ve örgütlenmelerine önderlik etmek için varız biz.

Devrimin öznesi toplumun küçük öncü bir kesimini oluşturan komünistler, komünist partiler değildir. Devrimin öznesi dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarıdır. Büyük insanlıktır. O bugün uyutulan, uyuyan bir devdir. Yüzyıl önce Rusya'da Bolşeviklerin çabaları ile uykusundan uyandırılıp biraz kımıldandığında yer yerinden oynadı. Emperyalist zincir en zayıf halkasından koptu, dünyanın altıda biri kızıla boyandı!

Dünyayı değişen güç dengelerine göre yeniden paylaşmak ve dünya yüzündeki bu tek kızıllığı da ortadan kaldırmak için çıkarılan İkinci Dünya Savaşı ile bu kızıllık yok edilemedi.Tersine Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği etrafında demokratik halk iktidarlarından oluşan ikinci bir çember oluştu. Emperyalizmin etki alanı daraldı. Ne yazık ki emperyalistler, Dünya Komünist Hareketi içinde sosyalist Sovyetler Birliği'nde ve halk demokrasisi ülkelerinde türeyen yeni tipte burjuvazinin temsilcileri olan revizyonistler üzerinden, savaşla başaramadıklarını başardılar. Burjuvazi, bir zamanlar sosyalist ve halk demokrasisi ülkeleri olan ülkelerde yeni tipte bir burjuvazinin iktidarı biçiminde geri döndü. Sosyalizmin 1917 Ekim devrimi ile başlayan zafer yürüyüşü kesintiye uğradı.

Görev bu uzun yürüyüşü sürdürmektir. Bunun için bütün maddi şartlar vardır. Ve her zamankinden daha olgundur. Ancak bu yürüyüşü sürdürecek özne, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkların bilinç ve örgütlenme seviyesi 20. yüzyılın devrim dönemleri ile karşılaştırıldığında olağanüstü gerilemiş durumdadır. Burjuvazi ideolojik alanda egemenliğinin en güçlü dönemlerinden birini yaşamaktadır. İşçi sınıfı ve emekçileri büyük ölçüde, 1990'lı yıllarda çöken revizyonist iktidarların komünist iktidarlar olduğuna —kendilerini sosyalist, komünist olarkak gösteren revizyonistlerin de yardımıyla— inandırmayı başarmıştır. İşçilerin, emekçilerin en bilinçli kesimlerinin çoğunluğu açısından bile sosyalizm-komünizm aslında 'iyi bir fikirdir, ama uygulanmasının mümkün olmadığı görülmüştür.'

Komünistlerin önünde duran muazzam görev burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içindeki, önce tabii öncelikle bunların en ileri, öncü kesimi içindeki ideolojik hegemonyasını, sosyalizmin imkânsızlığı konusundaki düşünceyi kırmak, onları komünizm davasına kazanmaktır. Zordur bu görev, uzun soluk ister. Ama yapılması gereken budur. Bunun için gündelik başarıları temel almayan, sabırlı, sistemli, inatçı komünist aydınlatma ve örgütleme günün devrimci görevidir.

Bu dünyanın en onurlu görevi biz Bolşeviklerin sırtındadır. Bu görevin yerine

getirilmesi için çabalarımızı katlayalım. Bolşevik sıfatının gereklerini kendi somutumuzda yaşayalım. Zayıflıklarımıza karşı mücadele edelim. Hatalarımıza karşı özeleştiri silahını doğru bir şekilde kullanalım.Yoldaşlık ilişkilerimize zarar verecek hiçbir davranış içine girmeyelim. Bolşevikliğin sürekli olarak kendini sorgulamak ve yenilemek olduğunun bilinci ile hareket edelim. Öncelikle de davamızı sürdürecek genç halefler kazanma, eğitme, ilerletme işine dört elle sarılalım.

Binmişiz bir alamete …
II.

Hayaller, iddialar…

Kuzey Kürdistan–Türkiye, emperyalist büyük güçlerin dünyayı yeniden paylaşım dalaşında temsilci savaşları yürüttüğü alanların başında gelen bir Ortadoğu ülkesi. "Fırtınanın gözü"nde yani. Türk burjuvazisi bu emperyalist yeniden paylaşım dalaşında kendisi için elde edebileceği maksimum payın peşinde. Dalaşta "büyük oyun kurucular" arasında yer almak isteği ve iddiasında. Bugünkü siyasi iktidar, AKP/Erdoğan iktidarı Türkiye'yi yalnızca alanda değil, bir bütün olarak islam coğrafyasında, selefi cihatçı radikal kesim dışındaki "Sünni İslam dünyası"nın merkezi haline getirmek hayali ve iddiasına sahip. Sadece bu değil tabii. Türkiye, AKP'nin tahayyülüne göre aynı zamanda bütün Türki halklar ve devletler için de bir merkez haline gelecek. Hayalleri Osmanlı'nın yükselme döneminde ulaşmış olduğu zirvenin yeni şartlar içinde, yeni bir biçimde yeniden yakalanması. Onların hayalindeki "yeni müslüman muhafazakâr, demokrat Türkiye" emperyalist büyük güçlerle eşit şartlarda pazarlık yapacak. Dünyanın paylaşılmasında doğrudan söz sahibi olacak. Dünya siyasetinde belirleyici baş aktörlerden biri olacak. Hayal ve iddia bu.

Ve gerçekler …

Bu iddianın özellikle "demokrat" Türkiye ilgili bölümünde, şimdiye kadar burjuva demokrasisi yönünde atılan bütün adımlar AKP'nin iktidarını kurma, yerleştirme, sağlama almaya yaradığı ölçüde ve bu yaklaşımla atılmış adımlar. Anda faşist Kemalist devletin gelenksel tekçi, faşist uygulamaları AKP tarafından uygulanıyor. Faşist diktatörlük anda AKP/Kemalist devlet geleneğinin savunucularının koalisyonu üzerinden sürdürülüyor.

Uluslararası egemenlik dalaşında baş aktörlerden biri olmaya gelince: Bunun gerçekleştirilmesi için Türkiye'nin bu iddiayı gerçekleştirecek ekonomik ve askeri güce sahip olması gerekir. Türkiye'nin emperyalist bir büyük güç olması gerekir. Burada hayal ve iddia bir yerde, gerçekler başka yerde duruyor. Türkiye anda bırakalım emperyalist büyük güç olmayı, henüz emperyalist bir güç bile değil.

Evet emperyal emelleri var. Fakat bu emelleri gerçekleştirecek güce sahip değil henüz. Türkiye anda kapitalizmin orta derecede gelişmiş olduğu, büyük burjuvazisinin önemli ölçüde tekelleşmiş olduğu, fakat bir bütün olarak ele alındığında hâlâ emperyalizme bağımlılık statüsünde bulunan bir ülke konumunda. Ekonomik gücü ele alındığında, biraz nüfus büyüklüğü sayesinde de dünyanın

17. büyük ekonomisine sahip. Kurlardaki oynamaya bağlı olarak bu sıralama bir aşağı/bir yukarı değişiyor. Fakat bütün hızlı kalkınma iddialarına rağmen henüz kişi başına düşen gelirde 10 bin dolar sınırını fazla aşamıyor. Beş yıla yakındır bu çevrede debelenip duruyor. Dünya ekonomisindeki payı %1'in üzerine çıkmıyor. Tabii ki bu da küçümsenecek bir büyüklük değil. Bu onun bağımlılık derecesinin emperyalizme bağımlı ülkeler arasında, daha güçsüz olanlarla karşılaştırıldığında, relatif düşük olmasını, bağımsız bir siyaset izleme konusunda imkânlarının relatif daha yüksek olmasını beraberinde getiriyor. Tabii ülkenin jeostratejik konumu, emperyalistler arasındaki derin çelişmeler vb. de Türk burjuvazisinin elini güçlendiriyor. Bunlar olgu. Ve fakat bunlar olgu olduğu kadar,Türkiye'nin emperyalist bir ülke değil, bağımlı bir ülke olduğu da olgu. Emperyalist bir ülke ekonomisinin en belirgin özelliği olan "meta ihracından farklı olarak sermaye ihracının özel bir önem kazanması" ("Emperyalizm", Lenin, İnter yayınları, s. 92) noktasında Türk büyük-tekelci sermayesinin (ki birçok halde "yabancı" emperyalist sermayeler ile iç içedir, Türk büyük sermayesinin büyük şirketlerinin önemli bölümü yabancı sermaye ile kurulan ortaklıklardır. Bir bölümünde hatta "Türk sermayesi" azınlıktadır.) sermaye ihracı, emperyalist güçlerle karşılaştırıldığında çok geç başlamıştır ve çok geri düzeydedir. Sermaye ihracının doğrudan yatırım bölümünde de, diğer bütün bölümlerinde de Türkiye'ye giren yabancı sermaye, Türkiye'den ihraç edilen "Türk" sermayesinin çok üzerindedir. Türkiye bu bağlamda açık ara net sermaye ithalatçısı bir ülke konumundadır. Ekonomik olarak bu durumda olan Türkiye'nin dünyanın yeniden paylaşılmasında belirleyici aktörlerden biri olma iddiası boş bir iddiadır.

Askeri güç meselesine gelince: Türkiye, NATO üyesi ülkeler içinde asker sayısı bakımından ele alındığında en büyük ordulardan birine sahiptir. Fakat —son dönemde yerli silah sanayiinde büyük bir atılım yaşanmasına rağmen— silahlanması bakımından hâlâ dışa bağımlı konumdadır. Emperyalist büyük güçlerin hiçbirine karşı ise, tek başına savaş yürütecek güçte değildir. İkide bir "gücümüzü test etmeyin" dayılanmaları yapılsa da, iş ciddiye bindiğinde, T.C. ordusunun emperyalist büyük güçler içindeki müttefiklerinin onaylamadığı bir savaşı, yalnız başına yürütemeyeceği en son olarak Suriye somutunda görülmüştür. Türkiye'nin sınırlarını (dolayısıyla NATO sınırlarını da) ihlal eden bir Rus savaş uçağını vurup düşürmesinin sonucu Suriye hava sahasının Rusya tarafından bütünüyle kapatılması, Rusya'nın Suriye'deki askeri konumunun güçlenmesi olmuştur. NATO içindeki emperyalist büyük güçler bu bağlamda Türkiye'yi açıkça yalnız bırakmıştır.Yani kısacası Türk burjuvazisinin bugünkü AKP/Erdoğan yönetiminin lafa gelince mangalda kül bırakmayan, kendini esas oyunculardan biri olarak görüp gösteren dış siyaseti, onun ekonomik ve askeri gücünün çok üzerinde maceracı bir siyasettir.

Emperyalistlerin gözünde istenmeyen adam…

Bu maceracı, yer yer emperyalist dünya siyasetine de yön verme iddialı, emperyalist siyasetleri yer yer teşhir eden (One minute, Dünya beşten büyüktür, Batı iki yüzlüdür, Ey Obama…, Ey Putin…, Ey AB…, Ey BM… vs. vb.) dış siyaset AKP hükümetini/en başta da bu siyasetin belirleyicisi, "reis"i Recep Tayyip Erdoğan'ı

(RTE) emperyalist büyük güçler gözünde güvenilmez, istenmez, en iyi halde "demokratik" yollar üzerinden alternatifi yaratılamadığı için kerhen kabullenilmek ve iş yapılmak durumunda olan bir konuma oturtmuştur. Çoğu iç kamuoyuna ve uluslararası alanda da "ezilen, horlanan müslümanara" yönelik bu efelenmeler dünyaya egemen güçler nezdinde RTE'yi yalnızlaştırmıştır. Dünya kamuoyunun gözünde Erdoğan IŞİD teröristleri ile işbirliği içinde olan, hatta bir bölümü için IŞİD'i kuran ve doğrudan destekleyen bir siyasetçi olarak tanıtılmış, teşhir edilmiştir. Putin Rusyası için Erdoğan devrilmesi gereken bir düşmandır. Batılı emperyalist "müttefikler" bağlamında ise RTE kesinlikle güvenilmez biridir. Bu güvenilmezlik tabii tek taraflı değildir. Dünya siyasetine yön verdiğini sanan Erdoğan için batılı müttefikler de güvenilmezdir. Bu güvensizlik o boyutlardadır ki, sınırdaki Kilis ili haftalardır IŞİD tarafından bombalanırken, Türk resmi kaynaklarının verdiği bilgiye göre,Türk istihbaratının verdiği IŞİD koordinatları "stratejik dost!!!" ve müttefik Amerikan silahlı insansız hava araçları tarafından vurulmamaktadır. İçte bu durumda Erdoğan AKP'sinin baştan beri savunduğu —ve fakat yalnız değil müttefiklerle birlikte— Suriye'ye kara harekâtı düzenlemesi talepleri giderek artmaktadır. Bu Türkiye'nin zaten bir biçimde içinde olduğu savaşa daha da yoğun girmesi anlamına gelecektir.

Bu bağlamda RTE yönetiminde Türkiye binmiştir bir alamete.

İçte de durum benzerdir.

Kutuplaşmış, hastalıklı bir ülke…

Ülke içinde toplum hastalıklı bir biçimde kutuplaşmış durumdadır. Bunda kimin ne kadar suçu, payı var tartışılmadan önce bu tespitte birleşilmesi belirleyici önemdedir. Aslında bu hastalıklı bölünme ve kutuplaşma yeni bir şey de değildir. Hemen bütün cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan bir olgudur bu. Esasında toplum henüz gerçek anlamda toplum haline gelmemiş, kesin inançlı birçok halde kendi dışındakileri düşman gören kendi içine kapalı, kendi ritüelleri olan cemaatler toplamı görünümdedir hâlâ. Cemaatlerdeki ilişkiler şeyh/mürit ilişkileridir. Bu siyasete, partilere, toplumsal örgütlere, devlete de yansımaktadır. Bugün yeni olan siyasal düzlemde hastalıklı kutuplaşmanın kitlesel ve açık bir şekilde görünür hale gelmiş olması, esasta iki kamp şeklinde bir görünüm kazanmasıdır.

İki cephe ve seçim sosyolojisi …

I. Erdoğan cephesi

Gelinen yerde ülke nüfusunun bir bölümü için Erdoğan Türkiye'nin başına gelmiş en büyük şans, en büyük siyasetçi, en büyük vatansever, milli ve yerlidir. O Türkiye'nin büyümesini istemeyen ve çekemeyen, önünü kesmek isteyen bütün emperyalist dünyanın ve yerli işbirlikçilerinin, casusların, vatan hainlerinin, FETÖ örgütünün, PKK'nin vs. devirmek için karşısında birleştiği Türkiye'nin en büyük lideridir. Daha onun gibi bir lider gelmemiştir Türkiye'ye, hatta dünyaya! AKP milletvekili, AKP genel başkan yardımcısı, dışişleri başkanı, sosyoloji profesörü! Dr.!

Yasin Aktay için öyle bir mutluluktur bu kişi Türkiye için, onu gördüğünde salavat getirmek gayet anlaşılır ve doğrudur! O, yalnızca Türkiye'nin değil "dünyanın bütün mazlumlarının" umududur! O, Türkiye'ye "çağ atlatan!" AKP'nin kurucusu ve tek lideridir. "Reisi"'dir vs.

Erdoğan ile onun taraftarları arasındaki ilişki aslında şeyh/mürit ilişkisidir. Onun söylediğinin dışına çıkanlar, sorgulamaya kalkanlar AKP'den dışlanırlar. Görevden alınırlar. Bunun en son örneğini Davutoğlu'nun başbakanlıktan ve parti başkanlığından "ayrılması"nda gördük. Aslında Davutoğlu için onu götüren bir başarısızlık vb. yoktu. Tersine, kendisine biatta hiç kusur etmediği "Reis"i tarafından verilen görevi başarıyla yerine getiriyordu. Nutuklarında "Reis" gibi bağırıp çağırmayı bile öğrenmişti hatta. Fakat bir hatası vardı: Güçlü cumhurbaşkanı/güçlü başbakan şiarını ciddiye almıştı ve belli ölçüde inisiyatif kullanma durumundaydı. Ve en önemlisi de, batılı emperyalistler giderek onu —aynı Gül somutunda olduğu gibi— Erdoğan'a AKP içinden olası bir alternatif olabilecek biri olarak görmeye, parlatmaya başlamışlardı. Bu onun sonu oldu. Çünkü şeyhin yanında ona alternatif ikinci bir şeyh olamazdı. Davutoğlu da gözü yaşlı giderken, şeyhine biat açıklamalarıyla gitti.

Bu kesimin şeyhi konumundaki kişi olan Erdoğan şeyhliğini kabul ettirene kadar epey mücadele yürüttü. Bu mücadelelerin sonunda 2014 Ağustos'unda halk oyuyla cumhurbaşkanlığına geldiğinde artık şeyhliğini sorgulatmaz hale geldi. Çevresindeki yakın müritlerinin de sayesinde kendinde bir keramet olduğu, kendine Allah tarafından verilmiş bir misyon olduğuna inanmaya başladı. Artık "uçmaya başlayan" şeyhin hastalığının tıptaki adı megalomanidir. Şeyhin ve müritlerinin andaki ortak hastalığının adı paranoyadır. Kendi dışlarındaki herkes onlara düşmandır.

Bu kesim sonuçta halk oyuyla Erdoğan'ı mutlaka başkan, ya da önce geçici bir süre "partili ve halk tarafından seçilen cumhurbaşkanı" yaptırıp, onun zaten şu anda yürüttüğü sistemi Anayasa'ya da yazdırmak istiyor.

Bu kesim geçerli oy kullanan seçmen bazında toplumun AKP'ye, AKP açısından olabilecek en kötü şartlarda bile oy veren % 40 civarında olan bir bölümüdür.

II. Erdoğan karşıtı cephe ...

Bunun karşısında bir başka kesin inançlı kesim var. Bunlar için AKP ve öncelikle de Erdoğan bu ülkenin başına gelmiş en büyük kötülük, en büyük beladır. AKP/Erdoğan ülkeyi cumhuriyeti yıkıp, İslamcı despotizme, sultanlığa doğru götürmek istemekte, ülkeyi uçuruma sürüklemektedir. Eğer AKP/Erdoğan iktidarı sürerse cumhuriyet yıkılacak, ülke batacak, mahvolacaktır. Ve zaten ülke hiçbir dönemde bu kadar kötü, yoksul duruma da düşmemiştir. Erdoğan Hitlervari bir diktatördür. Bu kesim için Anayasa'yı çiğneyen, bildiğini yapan, hukuk tanımayan Erdoğan meşru değildir. Meşru olmayan bir yönetime karşı direniş hak ve görevdir. Hangi yolla olursa olsun Türkiye'nin varlığı ve geleceği için Erdoğan devrilmeli, yüce divanda hesap vermelidir. Türkiye toplumunun geçerli oy kullanan %25/30 arasındaki bir kesiminin, bu kesin inançlı cephede yer aldığını söyleyebiliriz. Oy desteği %1'ler civarın-

da olan örgütlü devrimci kesimin büyük bölümü de, ana gövdesini CHP'nin Kemalist tabanının oluşturduğu bu kesimin içindedir. Gelinen yerde bir zamanlar AKP'nin koalisyon ortağı olan Gülen cemaatinin müritleri de —ki bunların oy desteğinin devlet bürokrasisi içindeki güçlerine göre çok geride olduğu görüldü— bu kesim içindedir. Bir zamanlar AKP'yi destekleyen ve geçerli oy kullanan halk içinde oy karşılığı yine yüzde birleri bulmayan "liberal demokrat"larımızın önemli bir bölümü de bu kesimin içindedir. Bu "liberal"lerin sözcülüğünü yapanların bir bölümünün —örneğin Altan kardeşler, örneğin Hasan Cemal— bugün AKP'nin nasıl olursa olsun götürülmesi için darbe çağırıcısı konuma kadar gelmiş olmaları ibret vericidir. Bu kesimin hastalıklı konumunu göstermek açısından Kılıçdaroğlu'nun 10 Mayıs'ta yaptığı grup konuşmasında "Bu Mecliste bir tek CHP'li kalsa bile, başkanlık sistemine izin vermeyiz " efelenmesi, bundan birgün sonra TOBB Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada tek adam diktatörlüğü olarak tanımladığı başkanlık sistemi hakkında "Böyle bir başkanlık sistemini kan dökmeden gerçekleştiremezsiniz" sözleri ile gelen açık iç savaş ve darbe tehditi vb. son örneklerdir. Bu görüşler kendine demokrat diyen, halk iradesine saygılı olduğunu söyleyen, Erdoğan'ı diktatörlükle suçlayan birinin ağzından dile getiriliyor! Bu kesimin hastalığının adı aslında bir türlü açıklayamadıkları AKP/Erdoğan'ın seçim zaferleri karşısında içine düştükleri travmadır.

Bu iki kesin inançlı kesim açısından "haber" ve "bilgi" kaynağı aslında kendi doğrularını her türlü demagojik yöntemle, yalanla, çarpıtmayla aktarmayı iş edinen kendi medyalarıdır. Orada zaten kesin inançlı oldukları kendi doğrularının yinelenmesinden başka bir şey bulmaları mümkün değildir. Kendi cemaatlerinin medyasından başkasını izlemeye ise zaten gerek yoktur! Erdoğan karşıtları için karşı tarafın medyası hık deyicinin tokmakçısı yandaş medyadır. Erdoğancılar için ise karşı tarafın medyası "Erdoğana karşı algı operasyonu" medyasıdır. Aslında her ikisi de karşısındakinin medyası hakkında yaptığı değerlendirmede haklıdır.

Diğer cemaatler ...

Bu kesin inançlı birbirine can düşmanı iki kesim dışında olanların geçerli oy verenler bazında en az %10 civarında oy desteği olan, bir bölümü kesin inançlı bozkurtçu Türk ırkçısı faşisttir. Bu MHP cemaatidir. Bu cemaat şimdi kendi içinde bir bölünme yaşıyor. Bir bölümü olağanüstü kongrede MHP yönetimini devralıp, boşlukta olduğunu düşündükleri milliyetçi-muhafazakâr "merkez sağın" partisi olarak konumlanıp en geç iki seçimde tek başına iktidar, ya da iktidarın büyük ortağı olacakları iddiasındadır. MHP'nin andaki merkezi Bahçeli yönetimi ise bir yandan Demirel'in deyimiyle "tapulu arazisine gecekondu kurdurmama" çabası içindedir, olağanüstü kongreyi yok saymaktadır. Diğer yandan bu çabanın da bir ürünü olarak kendisini AKP'ye —ihtiyaç olması halinde!— hükümet ortağı olarak önermektedir. AKP'nin hükümet olmak için ortağa ihtiyacı yoktur, fakat Anayasa değişikliğini, en azından 330-367 aralığında bir oyla halk oyuna götürebilmek için meclis içinden, kendisi fire vermemesi halinde en az 15 artı oya ihtiyacı vardır. Bu konuda gelişmelerin nasıl olacağını en geç

Mayıs ayı sonuna kadar göreceğiz. Fakat nasıl olursa olsun MHP cemaatinin bölünmüş olduğu olgudur. MHP içinden çıkan 15 Mayıs'ta olağanüstü kongre yapacağını açıklayan kesimin en geç iki seçimde tek başına iktidar olacağı, ya da bir koalisyon hükümetinin büyük ortağı olacağı iddiası boş bir iddiadır. Bu cemaatler dışında bir de geçerli oy bazında oy desteği Türkiye çapında %6-7 civarında olan kesin inançlı Apocu/PKK'cı cemaat vardır.

Geri kalan kesim oyunu duruma göre kullanan kesimdir. Bunlar esas olarak milliyetçi ve muhafazakârdır. Oyunu duruma göre anda kendine yakın gördüğü bir partiye verebilir. AKP/Erdoğan'ın oyu bu kesimin bir bölümünün oyları ile yüzde 50'nin üzerine de çıkabilir.

'Taktik oy'un rolü ...

Bunun dışında bu cemaatlerin müritlerinin taktik oy kullanmaları da mümkündür. %10 barajının varlığı, somut bir seçimde partilerin izleyecekleri taktikler bu seçim sosyolojisinin görünüşünü belli ölçülerde değiştirebilir.

Örneğin 7 Haziran seçimlerinde, Erdoğan karşıtı cephenin temel meselesi AKP'nin tek başına iktidarını engellemek, dolayısı ile Erdoğan'ın başkanlığa gidecek yolu kapamaktı.

Somut durumda Erdoğan'ın başkanlığını engellemek için HDP'nin %10 barajını aşması ve dört partili bir meclisin oluşması mutlak gereklilikti. HDP'nin oy deposu durumundaki Kuzey Kürdistan illerinde aldığı oylar, HDP eğer %10 barajını aşamazsa, pratikte yok sayılacak, Kürt illerinde HDP ile yarışan tek parti durumundaki AKP milletvekilliklerinin tümünü kazanmış olacaktı. Erdoğan'ın 400 milletvekili istemesinin temelinde bu hesap yatıyordu.

HDP 7 Haziran seçimlerinde propogandasını "Seni başkan yaptırmayacağız", "Barışın garantisi biziz", "Biz Türkiye partisiyiz" temel sloganları üzerine oturttu.

Böylece % 6-7'lik PKK oyuna bütün partilerden taktik oy kullanan seçmenlerden aldığı oyu da katmayı başardı.

HDP'ye, onu PKK'nin uzantısı olarak gördükleri için, hiçbir başka şart altında oy vermeyecek Kemalistlerin bir bölümü bile 7 Haziran'da HDP'ye oy verdi.

Bunlar emanet oylardı.

HDP'nin 7 Haziran/1 Kasım seçimleri arasında kaybettiği bir milyona yakın oyun temelinde bu taktik emanet oyların bir bölümünün, devletin yeniden başlattığı savaş şartlarında geri dönüşü yatıyor.

Hastalıklı bölünme ve cephelerin dışındayız ...

Biz Bolşevikler bu hastalıklı cepheleşmenin dışındayız ve bütün devrimci güçleri de bu cepheleşmenin dışına çıkmaya, bağımsız devrimci bir siyaset cephesinde, bir üçüncü cephede birleşmeye çağırıyoruz.

Devrimci örgütlerin ve insanların büyük çoğunluğu bugün "ne olursa olsun AKP/Erdoğan gitmelidir" diyen cephenin unsurları olarak hareket ediyor. Bütün ajitasyon, propoganda, örgütleme faaliyetleri ve eylemlerinin bir tek temel hedefi var: AKP/Erdoğan iktidarını zayıflatmak, yıkmak. Erdoğan ve AKP'ye karşı olan bütün güçlerle birlikte hareket, eylem birlikleri vb. mü-

bah görülüyor. Çünkü "başdüşman" var ve başdüşmana karşı herkesle ittifak mümkün! Çünkü başdüşman AKP/Erdoğan. Biz devrimciler açısından böyle bir siyaseti dar görüşlü, yanlış, bugünkü güç dengesinde de sonuçta objektif olarak egemenler arasındaki iktidar dalaşında, egemenlerin AKP karşıtı olan kesiminin kuyruğuna takılma olarak değerlendiriyoruz. Neden?

Bugünkü somut durumda, güçler dengesinde, işçi sınıfı ve emekçilerin kendiliğinden hareketinin bugünkü seviyesinde ve işçi sınıfı ve emekçilerin bugünkü bilinç ve örgütlenme seviyesinde, AKP'nin/Erdoğan'ın iktidarının işçi sınıfı önderliğinde demokratik bir halk devrimi ile yıkılması, Erdoğan/AKP iktidarının yerine işçi sınıfı önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğü kurulması imkân ve ihtimali var mıdır? (Hızlı sosyalist devrimcilerimiz halk iktidarı yerine proletarya diktatörlüğü yazabilirler.)

Bu soruya ayakları yere basan hiç kimsenin vardır cevabı veremeyeceği açıktır.

(Hayallerini gerçek yerine geçirenler, Türkiye'de bugün hem de olgunlaşmış bir devrimci durumun varlığından söz edenler; sosyalist, ya da demokratik devrim için ayaklanma/eylem çağrıları ancak kendi örgütlü daracık tabanlarına ulaşanlar, yani gerçekle bağını koparmış olup kendi küçücük "dddddevrrimci" dünyalarında yaşayanlara sözümüz yok. Onlar hışımla "vay siz nasıl bugünkü güç dengesinde AKP/Erdoğan iktidarının demokratik/ya da sosyalist devrimle yıkılma ihtimali yoktur diyebilirsiniz, siz ne biçim devrimcisiniz? diyebilirler. Desinler. Gerçekler boş ajitasyonla gerçek olmaktan çıkmıyor.)

Hal böyle ise, Erdoğan/AKP iktidarının yıkılması ertesinde ortaya çıkacak iktidarın egemenlerin AKP/Erdoğan kesimi ile iktidar dalaşı yürüten kesiminin iktidarı olacağı açık değil midir? Anda AKP/Erdoğan iktidarının yıkılması ile Türkiye'de —bugünün şartlarında— burjuvazinin iktidarı mı yıkılacaktır? Bugünkü şartlarda AKP/Erdoğan iktidarının gerçekçi tek iktidar alternatifinin, burjuvazinin AKP dışındaki güçlerini içeren bir iktidar olacağı açıktır.

Eğer AKP'nin devrilmesi demokratik yollarla gerçekleşirse, yani AKP hükümeti işbaşına geldiği gibi seçim yoluyla iktidardan uzaklaştırılırsa, AKP iktidarı yerine kurulacak yeni bir burjuva hükümetin de —yine bugünkü şartlarda— kimler yer alabilir? CHP ve MHP! Belki AKP'nin bölünmesi ile kurulacağı ümit edilen bir başka burjuva partisi; belki MHP'nin bölünmesinden çıkacak bir parti.

Bu partilerin iktidara gelmesi için mücadelenin devrimcilikle ilgisi var mıdır? Bu partilerin iktidarının AKP hükümetinden —halk açısından— özde bir farkı var mıdır? Biz yoktur diyoruz!

Kaldı ki, bugün erken seçimin/baskın seçimin konuşulduğu bir ortamda, AKP'nin inisiyatifinde yapılacak olası böyle bir seçimde de, normal zamanında yapılacak bir seçimde de AKP'nin sandıkta yenilme şansı yok gibidir. 2019'da yapılacak yeni cumhurbaşkanlığı, veya başkanlık seçiminde de RTE'nin (aday olursa, ki anda görünen odur) yeniden cumhurbaşkanı veya başkan seçileceği büyük olasılıktır. Yani ufukta en azından 1924'e kadar AKP dışındaki burjuva partilerinin seçimler yoluyla işbaşına gelebilecekleri görünmüyor.

Bir ihtimal daha var…

Diğer yandan fakat bu burjuva muhalefet açısından AKP/Erdoğan iktidarının yıkılması Türkiye için varlık/yokluk sorunu. Ne olursa olsun AKP iktidarının devrilmesi gerekli. Onu verili durumda muhalif partilerin gücü, oy desteği göz önüne alındığında seçimlerle işbaşından götürmek hemen hemen olanaksız göründüğü şartlarda geriye ne kalıyor? Askeri darbe. Anda askeri darbenin de ortamı yok. Kimi "liberal"lerden, CHP içindeki kimi darbecilerden gelen "Vatan elden gidiyor, vatanı kurtaracak yok mu" anlamlı "analiz"ler, üstü kabaca örtülü darbe çağrıları; "bunlar da kağıttan kaplan çıktılar" açık gibi kışkırtmalar ordu tarafından şimdilik duyulmuyor. Ergenekon, Balyoz gibi davalar ordudaki darbecilerin gözünü oldukça korkuttu. Askeri vesayet kimi yasa değişikliklerle ve pratik uygulamalarla küçümsenmeyecek ölçüde geriletildi. Toplumda askeri darbeye karşı oldukça geniş bir kamuoyu oluştu. Ancak Erdoğan/AKP iktidarının Gülen cemaatini tasfiyeye yönelmesi ertesinde yargıda yapılan büyük temizlik operasyonları sonucu Ergenekon/Balyoz davaları "Türk ordusuna karşı cemaatçilerin üretilmiş sahte belgelerle yürüttüğü komplo" olarak tescillendi. Bu davaların bütün sanıkları beraat ettiler. Ordu şimdi sanki hiçbir zaman katiyen AKP'ye karşı darbe konusunu gündeme almamış, tartışmamış bir kurum olarak, aklanmış olarak sahnede. Üstüne üstlük şimdi "vatan için aktif savaş" yürüten şanlı bir kurum! Bu ordu gerçekte köklü bir darbe geleneğine sahip. Kendini "Atatürk cumhuriyetinin gerçek koruyucusu" olarak gören bir kurum olma niteliğini hâlâ taşıyor. Ve bu ordunun içinde bugünkü iktidarın başı RTErdoğan'ın kendisinin Ergenekon ve Balyoz davalarının "savcısı olduğunu" ilan ettiğini unutmayan darbeciler de var. Bunların fırsatını bulduğunda, alacağı intikam da var! Yani askeri darbe ihtimali az da olsa, yine de örneğin AKP/Gülen iktidar kapışması başlamadan önceki döneme göre biraz fazlalaşmış durumda. Askeri darbe için ortam uygun hale gelirse, Türkiye bugünkü iktidar tarafından yönetilemez ve bugünkü iktidar da seçim yoluyla işbaşından götürülemez bir kaos ortamında konaklarsa, ordunun içinde darbecilerin zamanı gelebilir. "Vatanın selameti, Türkiye Cumhuriyeti'nin bekası için" ordu içindeki darbeciler kendilerine "vazife" çıkarabilir. Bunun için tabii ortamın oluşması gereklidir. Bu ortamın oluşmasında örneğin şehirlerde devrimcilik adına yapılacak bombalı eylemler; silahlı çatışmalar vb. de kullanılabilir araçlardır. 1980 öncesi biz bunu yaşadık.

Varsayalım bugünkü AKP Erdoğan iktidarı başarılı bir darbeyle alaşağı edildi. Askerler idareyi bir süre için tek başlarına ele aldılar. (27 Mayıs 1960-12 Eylül 1980) Veya kendilerine bağlı bir teknokratlar hükümeti kurdular. (12 mart 1971) Devrimciler açısından bunu desteklemek söz konusu olabilir mi? Biz şunu biliyoruz: Demokrasiyi korumak, yeniden tesis etmek vs. adına yapılan askeri darbeler, Türkiye'nin demokrasi yönünde gelişmesinin en keskin frenleri olmuştur. Biz Kuzey Kürdistan/Türkiye'de devrimcilerin hiçbir şart altında faşist Türk ordusunun darbesinden yana olamayacağını, olmaması gerektiğini, buna en baştan karşı çıkılıp, kesin tavır takınılması gerektiğini savunduk, savunuyoruz. AKP gitsin de nasıl giderse gitsin diyenlerin küçümsenmeyecek bir bölümü bir askeri darbeyi, AKP iktidarına tercih eder konumdadır. Ve bu aslında Türkiye'de burjuva anlamda bile olsa, demokrasi düşüncesinin ne ölçüde geliş(me)miş olduğunun en açık işaretlerinden biridir.

Ne yapılmalı…

O halde yapılması gereken nedir? Alternatifleri onlardan özde farklı değil diye AKP /Erdoğan iktidarına karşı mücadele etmeyelim mi? Egemenlere karşı mücadelede, mızrağın sivri ucunu bugün iktidarda olan AKP/Erdoğan kliğine karşı yönlendirmeyelim mi? Hayır! Tabii ki bugün Türkiye'de uygulanan faşist terörün, Kuzey Kürdistan'da yürütülen sömürgeci barbar savaşın andaki siyasi sorumlusu olan AKP/Erdoğan iktidarına, onun bütün faşist saldırılarına karşı mücadele edeceğiz, direneceğiz, direniyoruz. Ve evet faşist T.C. devletine karşı mücadelemizde mızrağın sivri ucunu bugün öncelikle AKP iktidarına yönelteceğiz, yöneltiyoruz. Bu devrimci bir görevdir. Fakat bizim düşmanımız yalnızca AKP/Erdoğan iktidarı değil, adı ne olursa olsun, kimin önderliğinde olursa olsun, burjuvazinin iktidarı, onun devleti, faşist T.C.'dir. Biz AKP kadar MHP'nin de, CHP'nin de düşmanıyız! Biz MÜSİAD kadar TÜSİAD'ın da düşmanıyız. Biz AKP/Erdoğan kadar, onun savaş içinde bulunduğu Gülen cemaatinin de düşmanıyız. Biz Erdoğan/AKP yönetimine karşı olduğumuz kadar, faşist ordunun askeri darbesine de karşıyız. Biz Erdoğan'ın faşist, baskıcı edimlerine karşı olduğumuz kadar, ona emperyalist çeperlerden "demokrasi" "insan hakları" vb. adına sahtekârca yöneltilen "hizaya çekme", "eleştirilerine"de karşıyız. Bunların hiçbiri bizim bağımsız sınıf mücadelemizde, devrimci mücadelemizde bizim dostumuz, müttefiğimiz değildir.

Biz esas hedefin faşist T.C. devleti olduğunu bir an unutmadan ve unutturmadan mücadele etmeliyiz, ediyoruz. Bugün de bizim iktidar alternatifimizin işçilerin-köylülerin, bütün emekçi sınıfların ortak iktidarı, halk iktidarı olduğunu bütün mücadelelerimizde propaganda ediyoruz. Evet bugün henüz işçi emekçi iktidarı mümkün değil. Ama onu gelecekte mümkün kılmak istiyorsak, işçi sınıfı ve emekçilere tek gerçek kurtuluşun işçilerin emekçilerin kendi iktidarları olduğunu bugünden anlatmak, işçileri bu mücadele için bilinçlendirmeye örgütlemeye çalışmak bizim görevimiz.

Biz bütün devrimcileri de, hele hele onlar eğer sosyalizm, komünizm adına konuşuyorlarsa böyle davranmaya çağırıyoruz.

Devrimci güçler güçlerini devrimci bir program temelinde birleştirmelidir...

Biz hastalıklı cepheleşmenin dışında üçüncü bir cepheden söz ettik. Bağımsız, devrimci bir siyaset cephesinin kurulmasından söz ettik. Mart ayı içinde PKK ve kimi devrimci parti ve örgütler güçlerini HBDH içinde birleştirdiklerini açıkladılar. Kuşkusuz güçlerin birleştirilmesi olumlu bir şeydir. Fakat bizce kurulan bu birlik içinde taşıdığı devrimci sıfatına uygun bir birlik değil. Bu birliğin ilk açıklamasında önüne koyduğu hedef AKP/Erdoğan iktidarı. Yer yer bunun ötesine geçilip T.C.'den de söz ediliyor, fakat esas hedef AKP/Erdoğan. Tek tek örgütlerin yaptığı açıklamalarda da bu genel söylem ve yaklaşım hâkim. Bunun yanında bu açıklama Türkiye'de devrimci durum olduğu gibi subjektif değerlendirmeler üzerinde yükseliyor. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş yanlış değerlendiriliyor. vb. Bir başka yazıda üzerinde durulduğundan geçiyoruz.

Bir bütün olarak ele alındığında çok devrimci görünüş altında reformist bir çiz-

gi bu birleşmenin temelidir.

Aslında olan bugün Türkiye'de silahlı mücadeleyi esas mücadele biçimi olarak kavrayan öncü savaşını halk savaşı ile eşitleyen kimi devrimci örgütlerin PKK'nin çizgisi temelinde onun savaşına katılma ve PKK'nin lojistik desteğinde, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşı mümkün olduğunca Türkiye metropollerine taşıma görevini üzerlendikleri bir birleşmedir sözkonusu olan.

Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş …

24 Temmuz 2015'den bu yana faşist Türk devleti Kuzey Kürdistan'da —yer yer Güney Kürdistan'a, ve Rojava'ya da taşıdığı— sömürgeci, barbar bir savaş yürütüyor. Bu savaşta tarafların karşılıklı açıklamalarına göre her iki taraftan da yüzlerce ölü, binlerce yaralı vardır.

Savaşın tarafları…

Savaş bildiğimiz gibi siyasetin savaş araçlarıyla sürdürülmesinden başka bir şey değildir.

Yürüyen savaşta iki savaş tarafı var: AKP/Erdoğan önderliğinde faşist T.C. devleti ve PKK. (Şimdi HBDH'de PKK savaşının yanında.)

T.C. sözcüleri savaşın terörizme karşı yürütülen bir savaş olduğunu söyleyerek, Kürt ulusunun haklı ulusal talepleri için savaşan bir örgüt olan PKK'nin gerçek niteliğini gözlerden gizliyor.

Evet PKK silahlı şiddet kullanmaktadır. Evet yer yer kimi yanlış, sivil halkı da vuran "terör eylemleri" de yapmakta, ya da bu gibi eylemleri de sahiplenmektedir. Fakat PKK'yi PKK yapan belirleyici özellik onun silahlı eylemler yapması değil, Kuzey Kürdistan–Türkiye'de ezilen Kürt ulusunun haklı ulusal taleplerini savunan siyasi bir örgüt olmasıdır. Silah kullanma, savaşma PKK'nin tercihi değil, şartların dayatmasıdır. Türk devleti Kürt ulusunun haklı taleplerini dile getiren her örgütü silahlı şiddet kullanarak yok etmeyi düstur edinmiş faşist, ırkçı bir devlettir. Bu devlette Kürt ulusu için en geri demokratik bir hakkı kazanabilmek için savaşmak zorunludur. Bu devlet PKK'nin silahlı mücadelesinin zorlaması olmasaydı, bugün hâlâ uyduruk "kart kurt" teorilerini "bilimsel açıklama" olarak savunacaktı. Bu nedenlerle PKK'nin temel özelliğinin "terör" olarak gösterilmesi, savaşın terörizme karşı savaş olarak gösterilmesi açık bir çarpıtma, yalan, demagojidir. Savaş Kürt ulusunun haklı ulusal taleplerini savunan PKK'ye karşı yürütülmektedir, terörizme karşı değil. Kaldı ki eğer terörizm kavramı, terör kullanımı ile eşitlenecekse bugün Türkiye'deki en büyük terörist T.C. devletinin kendisidir.

Savaş taraflarının tanımlanmasında PKK ve müttefikleri de savaşın "Erdoğan'ın/Saray'ın savaşı" olduğunu söyleyerek yanlış bir değerlendirme yapıyor. Savaş bir bütün olarak faşist T.C.'nin yürüttüğü bir savaştır. Bugün "PKK terörünün bastırılması" konusunda Türk burjuvazisinin ve onun devletinin tümü aynı çizgidedir. MHP ve CHP, AKP ve Erdoğan'ı "çözüm süreci" denen dönemde "teröristlerle pazarlığa girmek"le, "teröristlerin kentleri silah ve bombalarla doldurmasına gözyummak"la böylelikle "vatana ihanet etmek"le suçlamaktadır. Onlara göre

PKK'nin bunca güçlenmesinin sebebi, AKP/Erdoğan yönetimidir. CHP, Erdoğan hakkında, Erdoğan hükümeti hakkında "terörizme yardım ve yataklık suçlamasıyla dava açılması için müracaatta bulunmuştur. Yani onlar Kürt sorununda AKP/Erdoğan'ı sağdan eleştirmektedir! Anda pratikte aralarında bir fark kalmamıştır. AKP/Erdoğan bu konuda gelinen yerde MHP/CHP'nin çizgisine gelmiştir. Hal böyle iken savaşı "Erdoğan'ın/Saray'ın savaşı" olarak adlandırmak, bu noktada CHP'yi savaşa karşı ittifaka davet etmek, kendini ve halkı aldatmaktır, siyasi aymazlıktır.

Savaşın tarafları konusunda bunun ötesinde her iki tarafın da ikinci bir yanlış iddiası vardır:

T.C. sözcüleri bu savaşın sivil halka katiyen zarar vermediğini, yalnızca "PKK unsurlarını" hedef aldığını, Türk ordusu/polisi/JÖH'ü/PÖH'ünün Kuzey Kurdistan illerinde tankla topla yıktığı evlerin "teröristler tarafından üs olarak kullanıldığını", onlarda hiçbir sivil vatandaşın olmadığını açıklıyorlar. Onlara göre "etkisiz hale getirilenler" —yani sömürgeci barbar bir savaşta, Türk ordusu tarafından hunharca katledilen çoğu 15-20 yaş grubunda ve savaş yürüyen bölgenin yerli insanları olan Kürt gençleri— PKK'li teröristler! Onlara göre merhametli Türk devleti, onların sığındığı evleri başlarına yıkıp, yakmadan önce teslim olma çağrıları yapıyor. Örgüt baskısı nedeniyle teslim olamıyor, örgüt baskısıyla savaşıyorlar.

Bunların tümü psikolojik savaş yalanları. Faşist T.C. 24 Temmuz 2015'den bu yana gözünü karartmıştır. PKK'nin askeri gücünü kırmak, PKK'nin Kuzey Kürdistan'da kendi kontrolünde demokratik özerklik ilan ettiği ve askeri olarak koruma iddiasında olduğu alanlarda merkezi devlet iktidarını yeniden kurmak için karar almıştır. Ve bugün bu kararı uygulamak için savaş yürütmektedir. Bu savaş esas olarak PKK'ye karşı yürütülse de, sivil yerli halkın önemli bölümü sıcak savaşın yaşandığı alanları terk etmiş olsa da, savaşmayan sivil halkın bundan zarar görmediği vs. külliyen yalandır. Evet T.C. güçleri alanı genelde insansızlaştırma, yalnızca savaşan kesimle kalmak istemektedir. Fakat PKK'nin savaşa katılma çağrılarına uymayan ve fakat evlerini, yerlerini terk etmek istemeyen, gidecek başka yeri olmayan binlerce insan da savaş alanındadır. Bunlar da bombaların, kurşunların hedefindedir. Abluka altında aç, susuz, elektriksiz yaşamak, her an öldürülme tehditi altında yaşamak durumundadır. Bunun dışında savaşan gençlerin —kendileri savaşmasa bile— çocuklarını savunma güdüsü ile onların yanında kalan aileleri vardır. Devlet onları da diri diri yakmaktan, evlerini başına yıkmaktan çekinmemektedir. Gerçek durum budur.

PKK ise, savaşın "Erdoğan'ın/Saray'ın savaşı" olduğunu söylemekle kalmıyor, onun ötesinde bu savaşın bir bütün olarak "Kürtlere yönelik bir soykırım savaşı" olduğunu söylüyor. Bu değerlendirme de gerçek durumun doğru değerlendirmesi değildir. T.C. devletinin bugün esas olarak Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaş bir bütün olarak Kürtlere yönelik bir soykırım savaşı değildir. Kürtlerin savaşan öncü örgütü PKK'ye ve ona doğrudan destek verenlere karşı yürütülen bir savaştır yürüyen savaş. PKK ve PKK'ye doğrudan destek verenler dışındaki Kürtler, T.C. açısından savaşın hedefi değildir. Faşist Türk ordusu, Kürt illerini toptan bombalamıyor. PKK'nin en büyük tabana sahip olduğu illerde, beldelerde,

mahallelerde topyekün saldırı öncesinde önce savaşta yer almak istemeyenlere yol açıyor. Tahliye ediyor. Bombaladığı, yerle bir ettiği binalarda yalnızca savaşanların ve en yakın destekçilerinin kalmasına dikkat ediyor. Anda T.C. devletinin Kürtlere yönelik olarak —örneğin 1915'den itibaren Ermenilere yaptığı gibi— bir soykırım yapma siyaseti yok. O bunun imkânsız olduğunu, böyle bir girişimin Türkiye devletini ülke çapında çok kanlı bir iç savaşa ve bugünkü haliyle çöküşe götüreceğini biliyor. Onun bugünkü siyaseti PKK'yi, Kürtlerin PKK'yi savaşta aktif olarak desteklemeye hazır olmayan kesiminden tecrit etmek, PKK'nin Kuzey Kürdistan'daki askeri gücünü mümkün olduğunca geriletmek üzerine kuruludur.

Ajitatif iddialar ve gerçekler...

T.C. sözcüleri, hep bir ağızdan "terörizme karşı yürütülen mücadele"nin "en son terörist bertaraf edilene kadar" süreceğini söylüyorlar!

PKK sözcüleri ise bugünkü mücadelenin bir final mücadelesi olduğunu ve bu mücadelenin sonunda, ki bunun çok yakında olacağını söylüyorlar, AKP/Erdoğan iktidarının çökeceğini, Türkiye'de demokrasi ve Kürdistan'da özgürlüğün geleceğini söylüyorlar!

Bunlar savaşanların kendi taraftarlarına dönük, onları savaşa motive etmeye yarayan ajitasyonlarıdır.

Gerçek durum nedir?

"Son teröristin bertaraf edilmesi" PKK'nin bütünüyle bitirilmesi, yok edilmesi demektir. PKK, Kürt ulusu içinde önemli bir tabana sahip bir siyasi örgüttür. Yalnızca Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın bütün parçalarında var olan, mücadele yürüten, Kürdistan'ın bütün parçalarında önemli bir kitle tabanı olan bir örgüttür. Bunun yanında PKK dünyanın bir çok ülkesine yayılmış etkin bir diaspora örgütüne sahiptir. Bunun yanında güçlü bir silahlı örgüte, savaş içinde oldukça yetkinleşmiş bir gerilla ordusuna sahiptir. Kadın örgütlenmesi en geniş ve en gelişmiş olan örgütlerden biridir. PKK'nin Rojava'daki örgütlenmesi, içinde Türkiye'nin müttefiki olan batılı emperyalist güçler tarafından "bölgede IŞİD'e karşı en etkin mücadeleyi yürüten, seküler, demokratik güç" olarak değerlendirilmekte ve açıktan desteklenmektedir. Böyle bir örgütün yok edilmesi mümkün değildir.

T.C. savaşla PKK'yi Kuzey Kürdistan'da belli ölçüde geriletebilir; onun "özyönetim" ilanı yaptığı beldelerde hâkimiyetini çok kanlı bir savaşla yeniden kurabilir, fakat PKK'yi ortadan kaldıramaz, yokedemez. Ve Türk burjuvazisi ve onun devleti T.C. bu gerçeği aslında 35 yıllık savaşta görmüştür. "Çözüm süreci" denen süreç bu gerçek görüldüğü için gündeme gelmiş, geldiğinde de aslında toplumun geneli açısından çoğunlukla kabul de görmüştür. Çözüm süreci denen süreç, savaşı yürüten tarafların, yani T.C. devletinin ve PKK'nin görüşmeler yoluyla Kuzey Kürdistan'da savaşı durdurma sürecidir. Bu süreç çeşitli gelişmeler sonrasında kesintiye uğramıştır. Şimdi AKP/Erdoğan iktidarında T.C. tarafı, PKK'yi yok etme iddiasıyla —yani geçmişte mümkün olmadığı ispatlanmış olan bir iddiayla— yeniden savaş yürütmektedir. Bu savaşta gerçek hedef aslında PKK'yi mümkün olduğunca zayıflatmak ve eninde sonunda —ki bu Türk devletinin özyönetim ilan edilen bölgelerde "burada devlet benim, benim dışımda devlet yok" diyebi-

leceği, kazılmış hendeklerin kapatılmış, kurulmuş barikatların kaldırılmış olduğu bir sondur— yeniden kurulması kaçınılmaz olan pazarlık masasına daha zayıf pozisyonda oturtmaktır. Bunun böyle ilan edilmesi tabii ki olmaz! Fakat olacak olan budur.

PKK'nin iddiasına gelince: Bugünkü güç dengesinde, işçi sınıfı ve emekçi hareketinin bulunduğu seviyede PKK'nin savaşının, ülke çapında bir devrim savaşına dönüştürülme şansı yoktur. Yani anda yürüyen somut savaşın "demokratik Türkiye/ özgür Kürdistan""ya da demokratik Türkiye/özyönetimli Kürdistan"la sonlanması sözkonusu olmayacaktır. Yürüyen savaşın anda Türkiye'nin burjuva anlamda demokratikleştirilmesine de bir katkısı yoktur. Tersine Türk egemen sınıfları ülkede güvenlikçi siyasetleri geliştirmeye, zaten gayet kısıtlı olan demokratik hakları daha da sınırlamaya, faşizmi koyulaştırmaya bir bahane olarak kullanmaktadır savaş ortamını. AKP/Erdoğan iktidarının yıkılması bağlamında da, savaş anda bu iktidarın zayıflamasını değil, tersine güçlenmesini beraberinde getiriyor. 7 Haziran seçim sonuçlarını altüst eden, AKP'yi güçlendiren savaşın yeniden başlamasıolmuştur. Eğer PKK sözcüleri kendi kendilerini kandırmıyorsa, bu savaşın AKP iktidarını çökertip,Türkiye'de faşizmin yıkılması, demokratik Türkiye/özyönetimli Kürdistan ile sonlanmayacağını bilmemeleri mümkün değildir. O halde bu savaş PKK tarafından ne amaçla yürütülüyor? Gerçek siyaset ne?

Önce şunun tespit edilmesi gerekir: Aslında savaş gelinen yerde çok açık olarak T.C. görüşme masasına dönmeyi —şimdilik— kategorik olarak reddettiği için sürüyor. PKK tarafından yeniden görüşmelere başlayalım, savaşı sonlandıralım açıklamaları birden fazla kez geldi. T.C., AKP/Erdoğan yönetimi, ordu buna henüz hazır değil. Çünkü Kürtler için Rojava'dakine, ya da Güney Kürdistan'dakine benzer bir statüye Kuzey Kürdistan'da izin vermeye niyeti yok. T.C.'nin gitmeye hazır olduğu en ileri sınır, Avrupa Yerel Yönetimler Şartnamesi'nde öngörülen bir yerel yönetim. Fakat "çözüm süreci"ndeki görüşmelerde Öcalan'ın talep ettiği de bunun ötesinde bir şey değildi. T.C. devleti PKK'nin aslında bunun ötesine geçmek istediği değerlendirmesini yaptığı için, silahlı korunan "özyönetim" ilanları da aslında bunu gösterdiği için, savaşı bütün yoğunluğuyla sürdürüyor. PKK'de direnebildiği kadar direniyor. Ve bu direniş devletin beklediğinden daha yoğun ve güçlü bir direniş. Bu yüzden bu savaş öyle devletin planladığı gibi "üç beş ay içinde" bitecek bir savaş değil. Önümüzdeki yılda da bu savaşın, belki yoğunluğu azalarak, süreceğinden yola çıkmak yanlış olmaz. Fakat hiçbir savaş sonsuz değildir. Ve her savaş savaşan tarafların masada anlaşmasıyla son bulur. PKK için de bu savaş gerçekte, yeniden kurulacak pazarlık masasında elini güçlü tutmak için yürütülen bir savaştır sonuçta.

Ve bu savaş bugün başta Kürt halkı olmak üzere halklara büyük acılar, yıkım, ölüm getiriyor.

Biz bu somut durumda, yürüyen savaş konusunda doğru, devrimci siyasetin, bu savaşın derhal sonlandırılması, silahların susması talebiyle mümkün olduğunca geniş, fakat ilkeli bir barış hareketi yaratmak için çalışma olduğunu savunduk, savunuyoruz. Bu barış hareketinin başarısı için işçi sınıfının barış talebine sahip çıkması kaçınılmaz ön şarttır.

Biz tabii ki bunları söylerken, bugün kurulacak barışın eğer kurulursa, kapitalizm şartlarında, faşist T.C.'nin varlığı şartlarında yalnızca yürüyen savaşın durması anlamında, geçici ve güvenilmez bir barış olabileceğinin bilincindeyiz. Gerçek ve kalıcı barış ancak işçi ve emekçilerin egemen olduğu, bütün ulusların ayrılma hakkına sahip olduğu, birliğin eşitler arasında gönüllü bir birlik olduğu, bütün milliyetlerin eşit hakka sahip olduğu şartlarda olabilir. Gerçek barış için mücadele bu yüzden devrim için mücadeledir. Barış konusunda da bu bilincin yaygınlaştırılması her zaman komünistlerin ve devrimcilerin esas işi olmak zorundadır.

Binmişiz bir alamete…

Yukarıda çeşitli yönlerine değindiğimiz ülkelerimizin genel hali aslında "binmişiz bir alamete..." hali.

Bir yanda yasamada istediği yasayı çıkaracak parlamento çoğunluğuna sahip tek parti yönetimi var. Siyasal alanda aslında istikrar olması gerek. Fakat yok. Anayasa'da hakkında "partisi ile ilişiği kesilir" hükmü olan, büyük yetkilere sahip seçilmiş bir cumhurbaşkanı var. İlişiği kesili olduğu, kağıt üzerinde hiç yetkisi olmadığı partiyi istediği gibi yönetip yönlendiriyor. Sistem gerçek anlamda ne parlamenter, ne de başkanlık sistemi. Alaturka bir karmaşa sistemi. Olgu olarak anda uygulanan sistem "tek lideri" olduğu AKP'nin büyük bölümü tarafından açıklanan cumhurbaşkanının, kendine biat edenlerin parlamentodaki rahat çoğunluğuna dayanarak ülkeyi tek başına yönettiği alareceptayyip başkanlık sistemi. Bu yönetim tarzının andaki Anayasa'nın kimi maddeleri ile açıkça çeliştiği ortada. Bunun temeli yüzlerce yerinden delinmiş olan ve fakat faşist özü olduğu yerde duran 1982 Anayasası. 1982 darbe Anayasası'nın yerine yeni bir Anayasa'nın gerekli olduğunu söylemeyen yok. Lafta böyle. Fakat nasılı konusunda anlaşamıyorlar. AKP için yeni Anayasa'da başkanlık sistemi yer almalı. Diğerlerine göre hayır parlamenter sistem kalmalı. AKP çoğunlukta, ama Anayasa'yı tek başına değiştirecek çoğunluğa sahip değil. Böylece Anayasa tartışmaları bir kısır döngü içinde sürüp gidiyor. Aslında yürütülen tartışma sistem tartışmasından çok, RTE'nin resmen başkan olup olmaması tartışması. Kısır, seviyesi çukur, karşılıklı tehditlerle, mecliste küfürleşmelerle ve yumruklarla, medyada her türlü demagoji, yalan, karşılıklı atışmalarla yürüyen bir tartışma. Önümüzdeki dönemde de bu tartışmalar böyle sürüp gidecek gibi görünüyor.

Şimdi geçici bir çözümlerden biri olarak Anayasa'daki "ilişiği kesilir" ve "tarafsız" tespitlerinin kaldırılarak, en azından fiili durumun Anayasa'ya aykırılığının ortadan kaldırılması yolu tartışılmaya başlandı. Bunun için Bahçeli MHP'si ile paslaşmalar başladı. Olur, olmaz göreceğiz.

Fakat olsa da, olmasa da değişecek bir şey yok. Toplumun hastalıklı bölünmesi kutuplaşması, ne kadar büyük bir çoğunluğa sahip bir yönetim olursa olsun istikrara izin vermez, vermiyor. İstikrar ise faşizmle sağlanmaya çalışılıyor.

Diğer yandan ülkenin çevresi ateş çemberi. AKP/Erdoğan yönetimi müttefikleri de dahil hemen herkesle kavgalı ve yalnız. Suriye savaşı, Türkiye'ye taşınmış durumda. Ve giderek daha fazla da taşınma durumu var. Kilis, IŞİD bombardımanı altında. IŞİD, canlı bomba eylemleri ile de "tağut Erdoğan rejimi"ni yıkmaya, İs-

lam adına "İstanbulu yeniden fethe" çağırıyor Türkiye'deki gerçek Müslümanları!

Kürt meselesinde faşist T.C. fabrika ayarlarına dönmüş durumda. Bana karşı mücadele edeni askeri güçle ezerim modunda. Kuzey Kürdistan'da savaş bütün barbarlığı ile sürüyor.

PKK, şimdi HBDH üzerinden, TAK üzerinden bombalı, silahlı eylemlerle savaşı metropollere de taşıyabileceğini gösterme çabası içinde. DHKP/C de kendi "fedai eylemleri" ile varlığını ispatlamaya çalışıyor. Kentlerde her an bir şeyler olabilir tedirginliği yaşıyor insanlar. İntihar/fedai/intikam eylemlerinde, bu eylemlerin "devrimciler" tarafından mı, yoksa IŞİD'ciler tarafından mı, yoksa derin devlet provokatörleri tarafından mı yapıldığını ilk anda ayırmak mümkün olmuyor. At izi ile it izi birbirine karışıyor. Çünkü "öncü savaşçı" devrimciler açısından "sivil kayıplar"da basit bir özürle göze alınabilir kayıplar olarak görülüyor. 'Doğru bir amaç için her şey mübahtır' anlayışı hâkim devrimci çevrelerde de.

AKP/Erdoğan kendi egemenliğine, faşist saldırılara karşı her gösteriyi, Kuzey Kürdistan'daki savaşta Türk devletinin barbarlığına karşı her eylemi faşist saldırıyla ezmeyi şiar edenmiş durumda. 2013 Gezi olaylarını, bütün dünyanın yerli işbirlikçileri ile birlikte kendine karşı düzenlenmiş bir darbe olarak değerlendiren AKP/Erdoğan, yeni bir Gezi'nin başlangıcı olabilecek her türlü eylemin üzerine faşist şiddetle yürüyor. Paranoyak bir yaklaşım, her türlü muhalefeti kendine karşı darbenin bir başlangıcı olabilir korkusu içinde yaşatıyor AKP/Erdoğan yönetimini. Bu korku her gün yinelenen "biz Allahtan başka kimseden korkmayız", "biz dik dururuz" hamasetiyle örtülmeye çalışılıyor. Toplum gerildikçe geriliyor. Hem AKP/Erdoğan, hem karşıtları açısından adeta bir varlık yokluk savaşı yürüyor. Uzlaşma her iki yan açısından da yabancı, düşman bir kavram. Türkiye toplumu anda bu durumda. Kimileri bu duruma "hiç böyle olmamıştı" diye yakınmalarla, eskiye öykünme ile yaklaşıyor. Bu yaklaşım yanlış. Türkiye toplumunun normali bugünkü durum. Eskide öykünecek, ahlanıp vahlanıp bir şey yok. Geriye değil ileriye bakalım. İleriye baktığımızda anda var olan düzenin kısa sürede gerçek bir devrimle yıkılabileceği görünmüyor. Egemen sınıf partileri arasında bir iktidar el değiştirmesi de görülmüyor. Ama olsa bile özde değişecek bir şey yok.

Olacak olan bu keşmekeşin sürmesi. Kısa sürede halklar lehine çözüm yok.

Peki ne yapacağız?

Önce durumu olduğu gibi tespit edip, kendimizi kısa süreli çözüm varmış gibi kandırıp, kısa süreli çözümlere odaklanmayacağız. Odaklanacağımız çalışma uzun süreli, uzun soluklu, köklü çözüm, demokrasiyi devrimle kazanma çalışması olacak. Gerçek demokrasi mücadelesinin bugün Türkiye şartlarında, demokratik halk devrimi için örgütlenme olduğunu bir an bile unutmayacağız, unutturmayacağız. Demokrasi mücadelesi adına, egemen sınıfların iktidar mücadelesinin kuyruğuna takılmayacağız. Onun parçası olmayacağız. İşçilerin emekçilerin mücadelesinin de egemenlerin mücadelesinin kaldıracı yapılmasına karşı kararlı olarak mücadele edeceğiz. Bunu yapıyoruz. Yapmayı sürdüreceğiz.

İkinci olarak devrimin öznesinin örgütlü öncü değil, işçiler, köylüler, emekçiler olduğu gerçeğini içselleştirip, ona göre bir çalışma yürüteceğiz. Öncü

örgütün görevi halkın adına, halk için devrim yapmak değil, halka devrim için önderlik etmek, onun kendiliğinden mücadelesine yön vermektir. Bugün Türkiye'deki devrimci örgütlerin büyük çoğunluğu halk için, halk adına —ama halkın içinde yer almadığı, en iyi halde küçük bir bölümünün 'helal olsun bizim çocuklara, nasıl da kahramanca bir iş yaptılar' diye sempati ile baktığı, halkın büyük bölümünün ise reddettiği— öncü eylemlerini devrimci faaliyetlerinin merkezine koyuyorlar. Beklentileri halkın bu eylemleri görüp, arkalarından geleceğidir. Gelmedi, gelmiyor, gelmez! Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Olmadığında halka küsüp küfretmek de çare değildir. Halkın kendiliğinden mücadelesinin olmadığı yerde bu mücadele bombalarla, halk adına şiddet eylemleri ile, fedai eylemleri ile, intikam eylemleri ile suni olarak yaratılamaz. "Öncü savaşı" devrim savaşında "kendini feda" etmeye hazır olan insanların devrimci enerjisini, yanlış bir eylem çizgisi temelinde, yanlış eylemlerde çarçur etmektir.

Üçüncü olarak, toplumumuzda devrimde öncü sınıfın işçi sınıfı olduğunu, işçi sınıfı devrim için harekete geçmedikçe, gerçek bir halk devriminin mümkün olmayacağını, olanın yarı yolda kalacağını beyinlerimize silinmeyecek biçimde kazımamız, çalışmalarımızı bunun bilincinde yürütmemiz gerekir. Çalışmanın merkezinde işçi sınıfı içinde çalışma durmak zorundadır. Bizim yaptığımız çalışmada bunu "unuttuğumuz" oluyor. Bunu "unutma"da tabii ki işçi sınıfı içinde çalışmanın pratik zorlukları de önemli rol oynuyor. Çalışmanın sonuçlarının kısa zamanda görülmesi isteği, bu isteğin baskısı da rol oynuyor. Bunları aşmamız gerek.

Dördüncü ve belki pratik faaliyetin andaki temel hedefi açısından en önemlisi:

İşçi sınıfı önderliğinde bir devrimin anahtarı ve ön şartı işçi sınıfının devrimci ideolojisi ve siyasetiyle donanmış, işçi sınıfının öncü kesimini kendi saflarında toplayan bir Bolşevik Parti'nin varlığıdır. İşçi sınıfı hareketi, halk hareketinin seviyesi ne olursa olsun, komünistlerin ilk ve en önemli görevi Bolşevik Parti'nin inşasıdır, bu inşayı derinleştirmektir. Bolşevik Parti'nin inşasının hangi seviyede olduğuna bağlı olarak andaki esas görevler değişiklik gösterir. Bizim bugün esas görevimiz yaratılmış olan marksist-leninist çizgimizi, işçi sınıfının öncü kesimini komünizme kazanmak için işçi sınıfına taşımaktır. Henüz milyonları devrimci mevzilere yerleştirmek için parti önderliğinde çeşitli kitlesel örgütlerde birleştirme görevini önümüze koyacak durumda ve güçte değiliz. Ve öncüye gitme, öncünün kazanılmasında da aslında hâlâ işin başındayız. Ama şunu devrim tarihlerinden biliyoruz: Başarılı bir devrim ve devrimin kesintisiz sürüdürülmesi öncelikle işçi sınıfının öncü kesiminin komünizme kazanılması ile mümkündür. Bu bizim görevimiz. Bu görevi yerine getirmek için çabalarımızı arttıracağız. Ne yapmalı; ne gerekli konusuna bugün verilmesi gereken komünist cevap budur.

İşçi sınıfının öncü kesimlerini Bolşevik Parti'mizle birleştirmek. Görev bu. Söylemek kolay. Yapmak zor. Yapmaktan başka seçeneğimiz yok.

Yoksa…binmişiz bir alamete…

“HALKLARIN BİRLEŞİK DEVRİM HAREKETİ“ ÜZERİNE NOTLAR!

12 Mart 2016’da, Medya Savunma Alanları’nda yapılan bir basın açıklaması ile “Halkların Birleşik Devrim Hareketi“nin kurulduğu ilan edildi. Yapılan açıklamaya göre; on örgüt, Aralık 2015’den bu yana tartışmalar yürütmüş, yürütülen tartışmaların ardından güç ve eylem birliği tamamlanarak, ortak mücadele yürütme kararı alınmıştır. “Halkların Birleşik Devrim Hareketi“ni oluşturan gruplar şunlardır:

Kürdistan İşçi Partisi (PKK)
Devrimci Karargâh (DK)
Marksist Leninist Komünist Partisi (MLKP)
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)
Maoist Komünist Partisi (MKP)
Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist (TKEP-L)
Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği (TİKB)
Devrimci Komünarlar Partisi (DKP)
Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği (THKP-C/MLSPB)

Duran Kalkan’ın verdiği bilgiye göre; Proleter Devrimciler Koordinasyonu katılım sağlamış, Diriliş Hareketi’de toplantı süreçlerine katılarak birliğe katılmak üzere olumlu görüş beyan etmiştir! Ancak Diriliş Hareketi, yetkili kurullarında tartışarak son kararını vereceğini açıklamıştır.

“Halkların Birleşik Devrim Hareketi“nin yükseldiği temel, sorunlar yumağını oluşturmaktadır. Elimizde HBDH’nın basın açıklamasında okunan bildiri metni var. Bildiride açıklanan ilkeler temelinde güçlerin birleştirildiği anlaşılmaktadır. HBDH açıklamasının özü reformisttir. Açıklamanın içinde yer alan kimi doğru saptamalar, ayıbı örten incir yaprağı fonksiyonuna sahiptir. Yapılan kimi değerlendirmeler ve analizler yanlıştır. Biz burada esas olarak yanlış gördüğümüz sorunlar üzerine durmak istiyoruz.

Soykırım sorunu!

Açıklamada şöyle deniliyor: *“Kürt halkına karşı da yüz binlik şehirleri tank ve top ateşiyle yerle bir ederek kitlesel soykırım uygulamaktadır.“*

Sömürgeci faşist devlet, 24 Temmuz 2015’den bu yana Kuzey Kürdistan’da barbar bir savaş yürütüyor. Medya Savunma Alanları aralıksız bombalanıyor. Sömürgeci devletin özel vurucu güçleri, tankları, topları ve ağır silahları ölüm kusuyor. Camiler, okullar, hastaneler yanıyor, yıkılıyor. Özyönetim ilan edilen ilçeler yerle bir ediliyor. Tank ve top atışları ile binalar, evler yıkılıyor. Sömürgeci devletin tüm “emniyet“ güçleri, askeri, polisi, özel timi, Mit’i, korucusu ve bilcümle açık ve gizli faşist güçleri, Kuzey Kürdistan’da savaş yürütüyor. Silopi, Cizre, Sur ve İdil yakı-

lıp yıkıldı. Yüzlerce insan katledildi. Cesetler yakıldı. Sırada Yüksekova, Nusaybin ve Şırnak var. Sömürgeci devletin andaki hedefi ulusal hareketin öncü güçlerini yok etmektir! Andaki durumda sömürgeci devlet ayrımsız olarak bütün Kürtleri hedef almıyor. Kürtlere soykırım uygulamıyor. Soykırım, bilinçli, planlı bir halkı, grubu yok etme eylemidir. Bugün öncelikle öncü silahlı gücü kırmak için yürütülen savaşı "Kürtlere soykırım" olarak adlandırmak, gerçek durumun tespiti değil, soykırımın küçümsenmesidir. Bugün sömürgeci devletin yaptığı, planlı, programlı olarak ayrımsız Kürt halkını yok etme değildir. Bugün, sömürgeci devlet evet kendisine karşı savaşanları yok etmek istiyor.

Devrimci durum tespiti!

Kürt halkına yapılan saldırılar anlatıldıktan sonra, bu saldırıların ağır tahribata, acıya ve sömürüye yol açtığı belirtilmektedir. Devamında ise, bu acıların *"devrimci durumu"* olgunlaştırdığı söylenmektedir. Açıklamaya göre olgunlaşan *"devrimci durum"* halkların birleşik devriminin önünü açmaktadır! Açıklamaya göre; *"bölgemizde ve ülkemizde devrim için imkanlar ve fırsatlar her zamankinden daha fazladır. Bu durum başaran bir devrimci öncülüğü acil ihtiyaç haline getirmiş bulunmaktadır."* Bu tespitler objektif durumu ortaya koymuyor. Şöyle ki;

Bugün ülkelerimizde devrimci durum yoktur. Devrimci durumu gerekli kılan belirli kriterler vardır. Bu kriterlere baktığımızda devrimci durumun olmadığını görebiliriz. "Halkların Birleşik Devrim Hareketi" içerisinde yer alan örgütlerin önemli bir bölümü "komünist" sıfatını taşıyan örgütlerdir. Bunların Lenin'in devrimci durum öğretisini bilmedikleri düşünülemez. Lenin devrimci durumu şöyle açıklar:

"Marksistlere göre, devrimci bir durum olmaksızın bir devrim olanaksızdır: ama her devrimci durum da devrime götürmez. Genel konuşulduğunda, bir devrimci durumun belirtileri nelerdir? Şu üç ana belirtiyi ileri sürersek, kanımca kesinlikle yanılmış olmayız: 1) Egemen sınıflar için, egemenliklerini biçim değiştirmeden sürdürmek imkansız olduğunda; "üst katmanlar"ın şu ya da bu bunalımı, egemen sınıfın siyasetinin bir bunalımı, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve kırgınlıklarının ortaya dökülmesini sağlayacak bir gedik açtığında. Bir devrim olması için, kural olarak, "alt katmanlar"ın eski biçimde "yaşamak istememeleri" yetmez, "üst katmanların" eski biçimde "yaşamamaları" gerekir. 2) Ezilen sınıfların sıkıntıları ve sefaleti alışılmış ölçütten daha da şiddetlendiğinde. 3) Yukarıdaki nedenlerin sonucu olarak, "barışçıl" dönemlerde soyulmalarına hiç seslerini çıkarmadan katlanan, ama fırtınalı zamanlarda hem tüm bunalım durumu ve hem de bizzat "üst katmanlar" tarafından bağımsız tarihsel eyleme itilen kitlelerin eylemliliği oldukça arttığında. Yalnızca tek tek grupların ve partilerin değil, tek tek sınıfların iradesinden de bağımsız olan bu nesnel değişiklikler olmaksızın, bir devrim -kural olarak- olanaksızdır. Bu nesnel değişikliklerin hepsine birden devrimci durum denir. Böyle bir durum 1905'te Rusya'da ve Batı'daki bütün devrimci dönemlerde vardı; gerçi aynı durum 1860'larda Almanya'da, 1859-61 ve 1879-80'de Rusya'da varolduğu halde, bu durumlarda devrim olmadı. Niçin? Çünkü her devrimci durumdan devrim çıkmaz; bir devrim, ancak, yukarıda sayılan nesnel değişikliklerin yanısıra, öznel bir değişiklik de olursa meydana gelir, yani: devrimci sınıfın, bunalımlı dönemlerde bile, "devrilmediği" tak-

tirde "devrilmeyen" eski hükümeti devirmek (ya da sarsmak) için yeterince güçlü kitle eylemleri yapma yeteneği." (Lenin. II. Enternasyonal'in Çöküşü, aktaran Leninizm Defterleri, 2. Defter, Proleter Devrimin Teorisi, s.125,126, İnter yayınları)

Lenin'in devrimci durum hakkında yazdıkları bağlamında ülkelerimizde durum nedir?

Ülkelerimizde hakim sınıflar aralarındaki çelişmelere, dalaşlara rağmen, kendi belirledikleri yöntemlerle yönetebilecek durumdadır. Ezilen, sömürülen sınıflar ekonomik durumdan yakınmalarına, ekonominin gidişatından hoşnutsuz olmalarına rağmen, kitlelerin bağımsız tarihi eyleminde gözle görülür bir artış yoktur. Var olan esas olarak hakim sınıfların saldırı ve baskılarına karşı, Türkiye bölümünde kazanılmış kimi hakları geri alma girişimlerine karşı savunma mücadeleleridir. Bu mücadeleler genelde düzen içidir ve birçok halde egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, onların bir kesiminin mücadelesinin kuyruğuna takılabilmektedir. Kuzey Kürdistan'da savaş vardır. Bu sömürgeci barbar savaşa karşı batıda esasta sessizlik hâkimdir. Kuzey Kürdistan'da da savaşın bir yanında devlet varken, Kürt halkının büyük çoğunluğu da PKK'nin isyan çağrılarına olumlu cevap vermemektedir. Savaş esasta faşist devlet güçleriyle öncü örgütlü güçler arasında yürümektedir.

Devrimci durum, ezeni de ezileni de etkileyen, iktidarı devrimci yoldan ele geçirmenin objektif koşullarını oluşturan bir krizin varlığı durumudur. Böyle bir süreçte kitleler kendiliğinden, bir yandan egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin açtığı gediklerden yararlanarak memnuniyetsizliğini dile getirirken, diğer yandan yeni bir alternatif arayışına yönelir. Sistem alternatifi örgütlenmelere yönelim giderek artar. Bu koşulların gerçekleşmesi sonucu devrimci bir durumdan bahsedilebilinir. Ama ülkelerimizin gerçekliği bu değildir.

"Halkların Birleşik Devrim Hareketi" kendi subjektif isteğini gerçeğin yerine koymakta, kendi örgütlü mücadelesini halkın mücadelesi yerine koymaktadır. Adeta devrim kapıda bekliyormuş gibi siyaset geliştirenler, kitlelere yanlış bilinç vermekte ve yanlış değerlendirmeler temelinde yanlış taktikler uygulamaktadır.

Bugün Kuzey Kürdistan–Türkiye'de gerçek durum nedir?

Bugün ne Türkiye, ne de Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfının öncü kesimini bağrında toplamış, sınıfa gerçek anlamda önderlik edecek güçte bir komünist partisi yoktur. Bolşevik partilerimiz de henüz işçi sınıfının öncü kesimlerini bağrında toplamış ve sınıfa gerçek anlamda önderlik edecek durumda değildir. Komünizm adına işçi sınıfı içinde çalışan oportünist örgütlerin de işçi hareketi içindeki gücü gayet sınırlıdır. Bugün işçi sınıfı hareketi ile, komünist hareket ne yazık ki ayrı kulvarlarda yürümektedir. İşçi sınıfının büyük çoğunluğu sağcı, tutucu, dinci görüşlerin etkisi altındadır. İşçi sınıfının ancak %10'u sendikalarda örgütlüdür. Varolan sendikaların büyük çoğunluğu sarı sendikadır. İşçi sınıfının örgütlenme seviyesi ve siyasi bilinci oldukça geridir. İşçi sınıfı hareketinin bugünkü temel talepleri ekonomik taleplerdir. Bugünkü işçi hareketi geneli itibarıyla, "ücret köleliği sistemini" sorgulamayan bir hareket konumundadır. Düzen içi ve reformcu niteliktedir. Sistemin temellerine yönelmeyen bir işçi hareketinin boyutları ne kadar büyük olursa olsun düzen açı-

sından bir tehlike oluşturmamaz.. Yetmişsekiz milyon nüfusu olan ülkelerimizde, devrimci 'sol'un tümünün kitle desteği yüzde bir civarındadır. Türkiye halkı, Türkiye işçi sınıfı, sömürgeci devletin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşı seyretme durumundadır. Defakto durum bu olmasına rağmen, "devrimci durum olgunlaşıyor" tespitleri ülkelerimizin gerçekliği değildir.

Rojava kantonlarına yaklaşım sorunu!

'HDBH'nın kuruluş açıklamasında Rojava konusu abartılıyor. Rojava'da olmayan kimi özellikler varmış gibi gösteriliyor. Açıklamada şöyle deniliyor:

"Bu temelde dünyada ve bölgemizde ırkçı, dinci ve mezhepçi çatışmalar yükselirken bunlara alternatif olarak Rojava devrimi bütün gericilikleri reddeden ve tüm ezilenlere güven veren parlak bir umut ışığı olarak doğmuştur. Bundan dolayı Rojava ve birleşik olarak gelişen öz yönetim direnişi emperyalizmin olduğu gibi faşist AKP ve TC'nin de hedef tahtasındadır."

Rojava bağlamında yapılan bu saptamalar abartılıdır. Rojava Kürtleri, iktidar boşluğundan yararlanarak kendi öz yönetimlerini kurdular. Rojava'daki kazanımlar elbette savunulmalıdır. Rojava Kürtlerinin özyönetimlerini kurmaları ve kendilerini yönetmeleri doğrudur. Ama Rojava'da olmayan özellikler varmış gibi gösterilmemelidir. Roja Kürtlerinin kendi kaderlerini belirlemeleri ve nasıl yaşayacaklarına karar vermeleri onların en temel hakkıdır. *"Bütün gericilikleri reddeden ve tüm ezilenlere güven veren parlak bir umut ışığı olarak"* değerlendirilen Rojava, ne yazık ki emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı emperyal politikaları boşa çıkarmak için tutarlı antiemperyalist konumda değildir. Andaki durumda PYD/YPG, batılı emperyalistler açısından onların IŞİD'e karşı yürüttükleri mücadelede kara gücü olarak değerlendirilmektedir. Rusya açısından da durum değişik değildir. Batılı emperyalistler ve Rusya, Rojava Kürtlerini bu emperyalist saiklerle belli ölçüde desteklemektedir. Rojava'da *"birleşik olarak gelişen öz yönetim direnişi emperyalizmin"* anda hedefinde değildir. Tersine "müttefik bir güç"tür. Ve Rojava önderleri bundan rahatsız da değildir. Rojava'daki özyönetim tutarlı antiemperyalist bir konumda değildir. Kendilerine destek veren gerici ve emperyalist ülkelerle işbirliği yapmakta bir sakınca görülmemektedir. Rojava Kürtleri andaki durumda emperyal projelerden bağımsız hareket etmemektedir. Bu anlamda Rojava'nın tutarlı antiemperyalist, bu anlamda "tüm ezilenlere umut" olduğunu söylemek gerçekçi bir yaklaşım değildir.

Silahlı mücadele sorunu!

Devam edelim: Şöyle söyleniyor açıklamada:

"Bizler Türkiye ve Kürdistan devrimci ve sosyalist güçleri olarak işbirlikçi faşist AKP ve TC egemenlik sistemine karşı silahlı mücadele de dahil tüm alanlarda ve tüm araç ve yöntemlerle devrimi yükseltmek için güçlerimizi Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nde birleştirdik."

'HBDH'nın bileşenlerine baktığımızda şunu tespit ediyoruz: Bileşenlerin PKK dışında olanlarının tümü bugün silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğunu savunan ve fakat halk içinde önemli bir destek tabanı olmayan örgütlerdir. Savundukları ve uygulamaya çalıştıkları, bir bölümünün "halk savaşı" diye de ad-

landırdığı silahlı eylemler -PKK saflarında savaşa katılmaları dışta tutulduğunda- halktan kopuk, yer yer halka rağmen gerçekleştirilen öncü örgüt eylemleri, öncü savaşıdır. Burada yükseltileceği söylenen silahlı mücadele -en iyi halde- PKK'nin lojistik desteğinde metropollerde yapılabilecek bu öncü savaşı eylemlerinde bir artış olur. Daha fazlası değil. Bu gibi halksız silahlı eylemlerle bugün Türkiye'sinde "devrim yükseltilmez", egemen sınıfların iktidar mücadelesine 'sol'dan araçsallaştırılmış kuyruk olunur. Bugünün Türkiye'sinde halktan kopuk silahlı eylemler bir yandan devrimci kadroların telef edilmesine, devrimci enerjinin çarçur edilmesine, diğer yandan halk açısından -yine en iyi halde- pasif bekleme, devrimi devrimci örgütlerin işi olarak görüp, onlardan bekleme tavrını geliştirmeye hizmet eder.

İktidarın silah zoru ile ele geçirilmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Devrim, şiddeti gerektirir. Ülkelerimizde, sömürgeci devletin yıkılması ve yerine demokratik bir halk iktidarının kurulması ancak ve ancak şiddete dayalı bir devrimle mümkündür.

Devrimin öznesi ise işçi sınıfı ve onun önderliğindeki emekçi, ezilen halk yığınlarıdır. Komünistler, devrimi halk için, halk adına, halka rağmen gerçekleştiremez. Komünistlerin görevi, devrimin öncüsü işçi sınıfının sınıf hareketi ile sosyalizmi birleştirmek, işçi sınıfının sınıf olarak tarihi misyonunu yerine getirebilmesi için, onun öncülerini örgütlemektir. Silahlı mücadele; örgütlü güçler ile, devlet güçleri arasında bir "temsilci", "öncü" savaşı değil, işçi sınıfı ve emekçilerin geniş kitlelerinin silaha sarılıp, hâkim sınıfların iktidarına karşı çıktığı bir savaştır. Görev; işçi ve emekçi kitleleri hâkim sınıflara karşı iç savaşa hazırlamaktır. Bugün örgütlü güçlerin yürüteceği bir savaş öncülerin yürüteceği bir savaştır. Öncülerin savaşı ile iktidarın alınması sözkonusu değildir. Bugün silahlı mücadelenin stratejik ilan edilmesi ve fetiş haline getirilmesi yanlıştır.

Ülkelerimizde, bugün esas mücadele biçimi silahlı mücadele değildir. Kuzey Kürdistan'da, bugün silahlı çatışmalar esas olarak ulusal hareketin örgütlü güçleri ile sömürgeci devletin silahlı güçleri arasında yürümektedir. Kuzey Kürdistan dışında yapılan silahlı eylemler, sınıftan neredeyse bütünüyle kopuk eylemlerdir. Bugün ülkelerimizde esas görev, Bolşevik Parti'nin inşasıdır. Bunun için yerel parti örgütlerinin yaratılması, güçlendirilmesi gerekmektedir. Bu uzun nefesli bir çalışmayı gerektirir. Bugün ülkelerimizde, sınıf mücadelesinin durumu açısından mücadelenin silahlı biçimleri değil, silahsız "barışçıl" biçimleri esastır. Devrimci şiddet, kendini kitle hareketi açısından silahlı biçimlerde ortaya koyan seviyede değildir. Görev; kitle hareketleri içine yorulmaksızın devrimci şiddetin gerekliliği düşüncesini taşımak ve yığınları buna hazırlamaktır. Bugün yapılacak silahlı eylemler, sınıf mücadelesinden bağımsız, bireysel saldırı eylemlerinden başka bir anlama gelmez. Biz, bu yüzden, bugün silahlı mücadelenin esas mücadele olarak kavranmasını ve uygulanmaya kalkılmasını zamansız ve uygunsuz buluyoruz.

Kuzey Kürdistan açısından silahlı mücadele, faşist devletin PKK'ye dayattığı bir zorunluluktur. Devlet, PKK'ye silahlı mücadele dışında bir alternatif bırakmamaktadır. PKK savaşı sonlandırmak için, ateşkese, masaya dönmeye hazır olduğunu açıklamakta, devlet buna yanaşmamaktadır. PKK için savaş, silahlı mücadele bir tercih değil, varlık için zorunluluktur. PKK'nin bugün Kuzey Kürdistan'daki savaşı,

gelinen yerde, varlığını sürdürebilmek ve sonuçta yeniden kurulması kaçınılmaz olan pazarlık masasında söyleyecek sözü olabilmek için yürütülen, faşist devletin AKP/Erdoğan hükümeti önderliğinde dayattığı bir savaştır. Gerçek durum budur.

Kurulan 'HBDH' ise bu savaşa Türkiyeli kimi devrimci parti ve grupların, PKK saflarında katılmasının örgütüdür. Bunda yanlış birşey de yoktur. PKK'nin devletle savaşında kaybı, bir bütün olarak ele alındığında, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de bütün halkların demokrasi için mücadelesinde de bir kayıptır. Bu yüzden bugün biz silahlı mücadeleyi esas mücadele biçimi görüyoruz diyen grupların devlet PKK savaşında, gidip PKK'nin yanında savaşa katılmaları anlamlıdır, PKK'nin askeri olarak gücünün mümkün olduğu kadar korunmasına yardımcı olmaları yanlış değildir. Yanlış olan yüksekten atmaları, yaptıkları işin "devrimi yükseltmek" olacağını vb. açıklamalarıdır. Yanlış olan tabii bunun yanında öncü savaşı çizgileridir.

'HBDH'nın hedefi nedir?

On örgütün açıklamasına göre; Türkiye'de halk iktidarı, Kuzey Kürdistan'da ise *"demokratik öz yönetimler"* kurulacaktır. "Halkların Birleşik Devrim Hareketi"nin ortak paydası AKP karşıtlığıdır. Türkiye'de halk iktidarı nasıl kurulacaktır? Gerçek anlamda halk iktidarının kurulması devrimi gerektirir. 'HBDH'nin temel yanlışı faşist T.C. sistemini sorgulamaması ve mücadelenin esasta AKP iktidarı ile sınırlandırılmasıdır. Devlet bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı aygıtıdır. T.C. devleti kurulduğundan bu yana, sermayenin çıkarlarını merkeze koyan, ezilen sınıflar, uluslar, Türk olmayan bütün milliyetler üzerinde baskı, katliam politikası uygulayan faşist bir devlettir. T.C. tarihi katliamlar tarihidir. Katliamlar, baskılar sadece AKP iktidarına özgü de değildir. Hangi burjuva partisi iktidara gelirse gelsin, uygulayacağı siyaset bellidir. AKP'den önceki iktidarların da hangi politikaları uyguladıkları görüldü. Bugün devleti yöneten AKP iktidarını teşhir etmek, mücadelenin sivri oklarını AKP'ye yöneltmek yanlış değildir. Andaki durumda sömürgeci devleti AKP yönetiyor. Fakat AKP iktidarının yıkılması T.C. devletinin yıkılması anlamına gelmez. Ve bugünkü şartlarda ne yazık ki AKP iktidarının yıkılması ertesinde gerçek anlamda bir halk iktidarı da alternatif olarak gündemde değildir. Mücadelenin sivri ucunun AKP iktidarına yöneltilmesi, eğer aynı zamanda hâkim sınıfların AKP iktidarına karşı olan kesimlerinin de gerçek yüzlerinin teşhiri, onlara karşı da mücadele ile birleştirilmezse, devrimcilerin enerjisi, onların mücadelesi egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında bir kesimin kullanacağı kaldıraç olarak araçsallaştırılabilir. Sosyalist/komünist olduğunu iddia edenlerin hedefi, sömürgeci Türk devletini yıkmak olmalıdır.

Ulusal sorunda çözüm!

Bunun ötesinde *"devrimci birlik"* olduğunu iddia eden bir kuruluşun, hele hele içinde kendine marksist-leninist, sosyalist, komünist diyen örgütlerin yer aldığı bir kuruluşun,T.C. somutunda ulusların kendi kaderini tayin, yani ayrılma hakkını açıkça savunmaması da ilginçtir. Bu birlik içinde sosyalist, komünist olma iddiasında olanlar da Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmamaktadır. 'HBDH'nın Kürt sorununda savunduğu çizgi *"demokratik özyönetimler"*dir.

Görünen PKK, Kürt sorunu konusundaki çizgisini diğer örgütlere de kabul ettirmiştir. Üniter yapı içerisinde *"demokratik özyönetimler"* savunuluyor. Bizce devrimci bir birliğin T.C.'de ulusal sorunda savunması gereken ilke, bütün uluslara ayrılma hakkı, tüm milliyetler arasında halk eşitliği olmalıdır.

Ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi, bir ulusun nasıl örgütleneceğine kendisinin karar vermesi demektir. Bunun en uç noktası ayrılıp kendi devletini kurmaktır. Ayrılma hakkının savunulmadığı noktada, bir ulusun kendi kaderini tayin hakkının savunulmasından bahsedilemez. Özgür birlik, ancak özgürlüğe sahip ve eşit olan halklar arasında mümkündür. Bir ulus ayrılma hakkına sahip değilse, birliğin biçimlerinden birisini seçmek zorunda bırakılıyorsa, o ulusun kendi kaderini kendisinin özgürce belirleme hakkından sözedilemez. Ayrılma hakkının kayıtsız koşulsuz savunulması, ulusları birbirinden ayırma anlamına gelmemektedir. Biz tabii ki özgür ve eşit ulusların sıkı bir birlik içinde olduğu bir birlikten yanayız. Biz proleter-devrimci bir birlikten yanayız. Ama istediğimiz birlik zoraki birlik değil, eşit, özgür halkların özgür iradeleri temelinde gerçekleştirecekleri devrimci bir birliktir. Özgür birleşmenin ön şartı olarak ayrılma özgürlüğünün tanınması gerekmektedir. Kürt ulusunun nasıl örgütleneceğine karar vermesi için öncelikle zoraki birliğin ortadan kaldırılması gerekir. Uluslar arasında eşitliğin sağlanması gerekir. 'HBDH'nın Kürt ulusal sorunu konusunda ortaya koyduğu çizgi, sömürgeci devleti sorgulamayan ve sistem içerisinde çözüm arayan bir çizgidir. Abdullah Öcalan tarafından formülleştirilen, ulus devlet için mücadeleyi "gerici" gören, sömürgeci devletlerin birliğini sorgulamaksızın, onların sınırları içinde alttan kendi demokrasisini ve özyönetimini geliştirme biçiminde kavranan hayalci *"demokratik özyönetim"* çizgisi görünen odur ki kendine ML diyen bir dizi devrimci grubunun da çizgisi haline gelmiştir. Burada bir dizi devrimci örgüt PKK'nin kuyrukçusu konumundadır. Pratik aslında çok net olarak *"demokratik özyönetim"* denen şey, eğer, bu gerçekten halkın kendi kendini yönetmesi olarak kavranıyorsa, ancak sömürgeci faşist devletlerin yıkılması sonucunda, ayrılık hakkının varlığı şartlarında olabileceğini gösteriyor. Buna rağmen 'HBDH' bu gerçeklere gözünü kapıyor.

Sonuç!

'HBDH' açıklamasına, damgayı vuran PKK'nin görüşleridir. 'HBDH' açıklaması, PKK'nin anda yürüttüğü, giderek Kürt halkı içinde de desteği azalan haklı ve fakat taktik olarak yanlış olan savaşına eklenme açıklamasıdır. 'HBDH'nın hedefi bir bütün olarak sömürgeci faşist devlet değil, AKP hükümetidir. Kurulan birlik devrimci değil, reformist bir birliktir.

'HBDH'nın açıklaması, öncü savaşı ile bir halk isyanının başlatılabileceği değerlendirmesi yanlış bir değerlendirmedir. Ulusal hareketin halk tabanının geniş olduğu Kuzey Kürdistan'da bile, halkın büyük çoğunluğu isyan çağrılarına uymamaktadır. 'HBDH'nın yaptığı isyan çağrılarının halkların büyük çoğunluğunda karşılığı yoktur. Yapılan isyan çağrıları aslında halk adına, halksız öncü fedai eylemleri yapma çağrısıdır. Öncülerin savaşı ile halk iktidarının kurulamayacağı çok açıktır.

KATLEDİLİŞİNİN 43. YILDÖNÜMÜNDE

İbrahim Kaypakkaya

YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE
YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

Ölenler dövüşerek öldüler…
Bilincimizde, mücadelemizde yaşıyorlar…

18 Mayıs 1973, 1960'lı yılların ikinci yarısının devrimci gençlik hareketinden çıkıp gelen ve döneminin devrimci önderlerinden değişik olarak Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkan ve marksist-leninist temelde komünist parti inşasını Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin en önemli sorunu olarak kavrayıp bu yönde adımlar atan komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın tutsak bulunduğu Amed zindanında hunharca katledildiği gündür. 1973'ün Ocak ayı sonunda faşist Türk devlet güçlerince, Vartinik, Mirik mezrasında bir çatışma ertesi yaralı olarak tutsak edilen İbrahim Kaypakkaya dört aya yakın süren tutsaklık döneminde ser verip, sır vermeyen komünist devrimci tavrıyla zindanı faşistlere karşı mücadelenin bir arenası haline getirmiş, onun karşısında yenilen faşistler çareyi onu katletmekte bulmuştur. Faşistler henüz 24 yaşında olan İbrahim yoldaşı öldürmekle kuşkusuz İbrahim'in uğrunda mücadele ettiği davaya, emekçi halkların kurtuluşu, devrim, demokrasi, sosyalizm, komünizm davasına ağır bir darbe vurdular. Sonraki gelişmeler, onun kurucusu olduğu Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) içinde İbrahim yoldaşın belirleyici bir konuma ve role sahip olduğunu, teoride de, pratikte de önderlik konusunda İbrahim yoldaş sonrasında önemli bir boşluk doğduğunu gösterdi. Fakat faşistler İbrahim'i katletmekle komünizm davasına ağır darbe vurmalarına rağmen, gerçek amaçlarına, komünizm davasını durdurma amacına ulaşamadılar, hiçbir zaman da ulaşamayacaklar. Nasıl ki, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katli onların kurucusu oldukları TKP'ye ağır bir darbe vurmasına rağmen, komünizm için mücadelenin sonunu getirmedi ise, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın katlinden sonra da, onun uğrunda öldüğü dava durmadı.

TKP/ML'nin kurulduğu 1972 şartlarında uluslararası plânda revizyonizm/oportünizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki güncel mücadelede Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkan çizgi, tüm hata ve sapmalarına rağmen, başını ÇKP ve AEP'in çektiği çizgi idi. Yer yer "Mao Zedung Düşüncesi" adı altında da anılan bu çizgi, Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçiren modern revizyonistlerin 20. Parti Kongresi'nde hâkim kıldıkları çizgiye karşı mücadele içinde ortaya çıkmıştı. Kendisi çok ağır revizyonist hata ve sapmalar taşımasına rağmen, bu çizgi, Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkıyor, emperyalizmle uzlaşmayı değil, onu yıkmayı bayrağına yazıyor; proletarya diktatörlüğünün "burjuvazi üzerinde topyekûn diktatörlük" demek olduğunu, proletarya diktatörlüğü şartlarında da devrimin sürdürülmesi gerektiğini savunuyor, proletarya ve halkları proleter dünya devrimine çağırıyordu. Bu çizgi 1972'de Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü temsil eden çizgi idi. İbrahim KAYPAKKAYA 1972'de Dünya Komünist Hareketi içinde süren iki çizgi mücadelesinde marksist-leninist safta yer tutup, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de modern revizyonizme karşı mücadeleye önderlik eden, bu noktada hiçbir ikircime düşmeyen tek komünist önderdir. İbra-

him KAYPAKKAYA bu tavrı takındığı sırada, Türkiye'de kendi dışında "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunduğu iddiasında olan tek akım, içinden çıkıp geldiği TİİKP/Şafak revizyonizmidir. Şafak revizyonizminin "Mao Zedung Düşüncesi" savunusu ise gerçekte, Kemalist-milliyetçi-reformist-legalist bir çizginin "halk savaşı" palavraları ile süslenerek savunulmasından başka bir şey değildir. Sosyalizm adına konuşanların geri kalan kesimi, ya doğrudan Rus sosyalemperyalizminin ve revizyonizmin yanında saf tutmaktadır, ya da THKO/THKP-C gibi "orta yolcu"luk yapmakta, Sovyetler Birliği'ni de sosyalist olarak savunagelmektedir.

İbrahim KAYPAKKAYA, proletarya diktatörlüğünün sınıfsal niteliği; sosyalizm için mutlak gerekliliği; görevleri konusunda esas olarak marksist-leninist görüşleri savunmuştur. Marksizm-Leninizm'i revizyonizmden ve her türden oportünizmden ayıran bu belirleyici konuda o Kuzey Kürdistan/Türkiye'de sosyalizm adına hareket edenler içinde yine tek önderdir. THKO ve THKP-C, revizyonistler ve Şafak revizyonistleri Kemalizmin etkisinden kurtulamadıkları için, proletarya diktatörlüğünü teorik düzeyde bile savunacak durumda değillerdir.

O, proletarya önderliğindeki devrimin ancak işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir örgütlenme ile sözkonusu olabileceği şeklindeki marksist-leninist ilkeyi kendine rehber edinip, her türden burjuva kuyrukçusu revizyonist görüşü mahkûm eden tek komünist önderdir. İbrahim KAYPAKKAYA, demokratik devrimde milli burjuvazinin ikili niteliğini de çok net olarak görmüş ve burjuvaziye – onunla ittifak kurulduğu şartlarda da– güvenilmemesi gerektiğini vurgulamıştır.

O, ulusal sorunda marksist-leninist teoriyi özümsemiş ve bu teoriyi Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin somutuyla ustaca birleştirmeyi başarmıştır. O büyük Türk şovenisti düşüncelerin, devrimcilik ve evet komünistlik adına pervasızca savunulduğu bir dönemde, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de ulusal sorunu marksist-leninist tarzda ele alıp, Kürt ulusunun varlığını ve ayrılma hakkını açık seçik savunan, çözüm yollarını, uygulanacak temel politikaları ortaya koyan komünist önderdir. 1972'de İbrahim KAYPAKKAYA, TKP/ML adına ulusal sorunda Şafak revizyonizminin şoven milliyetçi yüzünü teşhir ederken PKK henüz ortada yoktu! İbrahim KAYPAKKAYA "Kürt ulusunun ayrılma hakkı"nı kayıtsız koşulsuz savunurken, Kuzey Kürdistan/Türkiye solu henüz "Doğu Anadolu, Güney Doğu Anadolu sorunu"nu tartışma aşamasında idi! İbrahim bölünme hakkını savunurken, Şafak revizyonistleri "bölücü"lerin hâkim sınıflar olduğunu ispat çabası içinde idi, vs. O bu noktada Türkiye Sol'unda hakim olan şovenizm aysbergine ilk darbeyi vuran komünisttir.

O, mevcut T.C. devletinin faşist niteliğini Kemalist diktatörlük şahsında dosta düşmana gösteren tek komünist önderdir. "Kemalizm küçük-burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında antiemperyalist bir tavır alışıdır" (Mahir Çayan), "Kemalizm ile sosyalizm arasında Çin seddi yoktur" (Mihri Belli) gibi görüşlerin hâkim olduğu, Kemalizmin ilericilik, antiemperyalistlik ve evet devrimcilik görüldüğü bir ortamda, İbrahim KAYPAKKAYA, Kemalizmin faşizm demek olduğunu cesaretle savunan, bu alanda da buzu kıran komünist önderdir.

O, faşizme karşı mücadelenin devrim mücadelesi olarak yürütülmesi gerektiği doğru marksist-leninist düşüncesini, antifaşist mücadeleyi düzen çerçevesi için-

de hâkim sınıfların bir kesiminin peşine takılmak olarak kavrayan reformist, kuyrukçu görüşlere karşı tutarlı bir biçimde savunan tek komünist önderdir.

O, her renkten revizyonizmin Marksizm-Leninizm adına kitlelerin bilincini reformizmle kararttığı bir dönemde, özellikle PDA/Şafak revizyonistleri ile polemik içinde, devrimci düşünce ve tavrın ne olması gerektiğini, reformlar için mücadelenin nasıl devrime tabi olarak ele alınması gerektiğini ortaya koyan komünist önderdir.

İbrahim KAYPAKKAYA, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü müfrezesi komünist partisinin mutlak gerekliliğini, söz konusu partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini 1972'de, en açık şekilde anlayan ve bu yönde de adım atan örnek önderdir.

O, burjuvazinin faşist devletini devrimci şiddetle yıkıp, yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasına atılmak ve komünizm hedefiyle hareket edebilmek için öncelikle illegal bir komünist partisi çekirdeğinin yaratılması zorunluluğu ve gerekliliğini kavrayıp, buna göre hareket eden komünist önderdir.

O, Şafak revizyonizminin legalist, laçka örgütlenme plânı ve uygulaması karşısına, merkezinde meslekten devrimcilerin bulunduğu sağlam illegal örgüt leninist plânı ile çıkan komünist önderdir.

O, örgüt içi ideolojik mücadelenin leninist ifadesi olan, ilkeli açık ideolojik mücadeleyi kavrayıp buna uygun davranan ve PDA/Şafak revizyonistlerinin kapalı kapılar ardında tezgâhladıkları komplolara rağmen ilkeli mücadeleden şaşmayan, bu alanda da örnek olan bir komünist önderdir.

Burada yalnızca temel noktalarda özetlediğimiz marksist-leninist görüş ve davranışları şahsında toparlamış olan İbrahim KAYPAKKAYA, bu görüşleri ve ideolojik kararlılığının bir ifadesi olarak, düşman eline tutsak düştüğünde de görüşlerini tavizsiz savunup, düşmanla savaşı işkence altında da sürdürmeyi bilmiştir. O siyasi görüşlerini hiç tavizsiz savunurken, örgütsel konuda tek bir bilgi vermemiş, daha önce başkalarınca verilmiş tek bir bilgiyi onaylamamış, komünist tavrın nasıl olması gerektiğini kendi tavrı ile örneklemiştir. O, "ser verip, sır vermeyen" önder olma tavrıyla tüm devrimci saflarda bayraklaşmıştır.

İbrahim KAYPAKKAYA hunharca katledildiğinde, henüz 24 yaşında olan genç bir komünist önderdi. Kuzey Kürdistan/Türkiye açısından ele alındığında, ona geçmiş deneyimlerinden yola çıkarak doğru marksist-leninist çizgiyi devreden bir yaşlı kuşak komünist yoktu.

T"K"P uzun on yıllardır sınıf uzlaşmacısı, revizyonist bir yörüngeye oturmuş; yozlaşmış SB"K"P'nin "hık deyicinin tokmakçısı" haline gelmiş, Rus sosyalemperyalizminin savunuculuğunu yapan işbirlikçi bir mülteci örgütü durumunda idi. Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki eski T"K"P kadroları ya mücadeleyi bırakmış, ya karşıdevrimci mülteci kulübünün Türkiye şubesi olmaya soyunmuş, ya da Mihri Belli veya Hikmet Kıvılcımlı gibi Kemalist askeri darbeciliği savunma konumuna girmişti. Uluslararası plânda ise, her ne kadar modern-revizyonizme karşı mücadele içinde ÇKP-AEP etrafında Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkan bir küme-

lenme varsa da, bu akımın çizgisi de içinde çok önemli hata ve sapmaları taşımakta idi. Bu akım içinde bulunan partilerden hiçbiri "Mao Zedung Düşüncesi"nin yanlışlarına karşı, doğru marksist-leninist temelde bir mücadele yürütmüyordu. Tersine, "Mao Zedung Düşüncesi"nin Marksizm-Leninizmden sapma anlamına gelen yanlışları, Marksizm-Leninizm'e katkı olarak savunuluyordu.

Kuzey Kürdistan–Türkiye'de devrimci kadrolar "sol", "sosyalist" literatürle daha yeni yeni tanışıyordu. Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin temel eserlerinin birçoğu henüz tanınmıyordu. Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin geçmiş deneyimleri hakkında bilgi olağanüstü eksik ve sığ idi.

Revizyonizmin kullandığı bir dizi eğitim malzemesi, "sosyalist" eser olarak tanınıyor; ortayolcu akımın görüşleri, Troçkist görüşler ve modern revizyonistlerin görüşleri, Marks-Engels-Lenin-Stalin'inkiler gibi "sosyalist" literatür olarak kabul görüyordu. İşte İbrahim KAYPAKKAYA yukarıda çok temel konularda özetlediğimiz marksist-leninist görüşleri bu ortamda savundu; bu ortamda doğrunun ne olduğunu bulup çıkardı. İbrahim'in hataları değerlendirilirken bu gerçek bir an bile unutulmamalıdır.

İbrahim KAYPAKKAYA kuşkusuz genç bir komünist önder olarak hatasız değildi. Bütünlük içinde değerlendirildiğinde esası doğru, devrimci, marksist, komünist olan düşüncelerinin yanında, kimi önemli yanlış düşünceleri de vardı. Onun yanlışları siyasi tespitlerinden örgütsel çalışmaya kadar çeşitli alanlarda ifadesini buldu ve TKP/ML'nin aldığı ilk yenilginin ağırlığında rol oynadı.

İbrahim KAYPAKKAYA, 1972'de TKP/ML'yi kurduğunda, Kültür Devrimi sırasında savunulduğu biçimi ile "Mao Zedung Düşüncesi"ni Marksizm-Leninizm'in bir üst aşaması olarak kabul etmiş, "Mao Zedung Düşüncesi" denen teorinin yalnızca modern revizyonizme karşı mücadele içinde mutlaka sahiplenilmesi gereken marksist-leninist devrimci özünü değil, onun bir dizi sapmasını da kendine temel almıştır. Bütün dünyada yeni yeni oluşan tüm genç marksist-leninist partiler gibi, İbrahim KAYPAKKAYA'nın kurduğu TKP/ML'de kuruluşunda "Mao Zedung Düşüncesi"nin bir dizi sapmasını "Marksizm-Leninizme katkı", "Marksizm-Leninizmin yeni bir aşamaya yükseltilmesi" olarak savunmuştur. Böylece bir dizi marksist-leninist olmayan görüş de TKP/ML'nin kuruluşuna temel olmuştur.

Bunlardan biri, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın Leninist çağ tespiti yerine Lin Biaocu çağ tespitini alması, buna bağlı olarak düşmanı taktik olarak küçümsemesi, leninist devrimci durum öğretisinin ruhuna aykırı tespitler yapması, somut durumu da yanlış değerlendirmesidir. (Bu noktada 1978'de yapılan TKP/ML 1. Kongresi'nde Bolşeviklerin ideolojik etkilemesi sonucu esasta doğru bir özeleştiri yapılmıştır. Bu özeleştirinin ilgili bölümü için bkz. "TKP/ML Özeleştirisi ve Tüzüğü–AMLP-TKP/ML Ortak Açıklaması", Le-Ya Yayınevi, Belgesel Yayınlar No:5, Ocak 1979, İstanbul, s. 25-30)

İbrahim KAYPAKKAYA'nın temel yanlışlarından bir diğeri, Çin somutunda uygulanan halk savaşı stratejisinin hiç ayrımsız tüm yarısömürgelerde mutlak geçerliliği savıyla olduğu gibi devralınıp, uygulanmak istenmesidir. Bu yapılırken de ÇKP tarihi ve Çin toplumu yeterince incelenmemiş, Kuzey Kürdistan/Türkiye ile Çin arasındaki büyük farklılıklar gözardı edilmiş, subjektif sonuçlar çıkarılmış; Kuzey Kürdistan/Türkiye devrimi adeta Çin devriminin bir kopyası olarak görül-

müştür. Çin devrimi ve ÇKP deneyiminin yetersiz incelenmesi sonucu yapılan kimi yanlış değerlendirmelerin mekanik bir biçimde Kuzey Kürdistan/Türkiye'ye aktarılması sonucu olarak da komünist partisinin öncelikle sanayi proletaryası içinde örgütlenmesinin mutlak zorunluluğu gözden kaçırılarak, öncelikle yoksul köylülüğün içinde yoğunlaşılıp, komünist partisinin ilk çekirdekleri buralarda yaratılmaya çalışılmıştır.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, doğrudan Leninizm'i, Lenin ve Stalin'in eserlerini temel aldığı her konuda (örneğin ulusal sorun; örneğin reform-devrim ilişkisi sorunu; örneğin partinin sınıfsal niteliği sorunu vb.) marksist-leninist bir çizginin temel taşlarını döşerken, Kültür Devrimi sırasında savunulduğu biçimi ile "Mao Zedung Düşüncesi"nin sapma teşkil eden görüşlerinden etkilendiği, bunları savunup uygulamaya çalıştığı yerlerde de yanlış içine girmiştir. TKP/ML'nin aldığı ilk yenilginin –hemen tüm yönetici kademenin hakim sınıflara tutsak düşmesi– ağırlığında, "Mao Zedung Düşüncesi"nin yanlışlarının savunulmasına bağlı olarak da yapılan yanlış durum değerlendirmesi sonucu izlenen yanlış taktik çizgi önemli bir rol oynamıştır.

Yanlışları ne kadar ciddi olursa olsun, İbrahim KAYPAKKAYA bir bütün olarak değerlendirildiğinde marksist-leninist bir önderdir. Onun çizgisi üzerinde, onun çizgisindeki yanlışları özeleştiri ile aşarak ilerleyenler Bolşevizme varmıştır. Bu nedenlerledir ki, Kuzey Kürdistan/Türkiye'li Bolşevikler İbrahim KAYPAKKAYA'yı bir bağıntıda Lenin yoldaşın Rosa Luxemburg'u değerlendirdiği gibi değerlendirmekte, onu Dünya Komünist Hareketi'nin ölümsüz kartallarından biri; Kuzey Kürdistan/Türkiye'de komünist partisinin yeniden kurulması ve inşasının gerçek önderi olarak nitelendirmektedir.

1978 başında yapılan "Birinci Konferans" adı verilen kongre ile TKP/ML İbrahim yoldaşın katledilmesinden sonra ilk kez gerçek anlamda bir merkezi yapıya kavuştu. TKP/ML'nin "Birinci Konferans"ında TKP/ML'nin ilk resmi özeleştirisi de kabul edildi. Bu özeleştiri partinin kuruluş döneminde ve daha sonra yaptığı kimi hataları tespit edip, bunları aşma yönünde adım atan, İK çizgisinin devrimci marksist özüne sahip çıkarken, hataları da özeleştiri ile aşmaya yönelen, marksist-leninist bir belge idi.

Birinci Konferans ertesinde bir yandan parti sıcak sınıf mücadelesi içinde inşa edilmeye çalışılırken, diğer yandan partinin çizgisindeki 1972'nin, uluslararası alanda modern revizyonizme karşı mücadele ortamında yaptığı kimi hatalardan arındırılması, parti çizgisinin geliştirilmesi, özeleştirinin derinleştirilmesi mücadelesi yürütüldü. Bu mücadelede de yeniden iki çizgi berraklaştı parti içinde. Bir çizgi, İbrahim'in kurduğu marksist-leninist partinin Birinci Konferans'ta başlanan özeleştirisini derinleştirerek, İbrahim'in partisini gerçek bir Bolşevik partiye doğru ilerletmeyi savunan; diğeri ise İbrahim ne dediyse, ne yaptıysa doğrudur, onun "11 ilkesi" Türkiye devriminin yolunu çizmiş olan değişmez yasadır mantığı ile, partiyi Birinci Konferans'ın yaptığı özeleştiriden de geri pozisyonlara çeken tutucu bir çizgi idi. Gerçekte İK yoldaşın 1972 şartlarında geliştirdiği çizgi, uluslararası alanda "Mao Zedung Düşüncesi"ni, emperyalizmin toptan çöküşe gittiği, sosyalizmin topyekün zafere ilerlediği yeni çağın Marksizm-Leninizm'i ola-

rak gören Lin Biaocu tanımı sorgulamadan üzerlenmişti. Türkiye'deki devrimci durum değerlendirilmesi bağlamında da yine Lin Biaocu "sol" yaklaşıma uygun bir değerlendirme temelinde, Türkiye açısından durumu abartan, subjektif bir değerlendirme yapmıştı. İK'nın marksist-leninist çizgisinin özünü belirlemeyen bu önemli yanlışlar partinin 1978'deki Birinci Konferans'ındaki özeleştiride tespit edilmiş, düzeltilmesi yönünde önemli bir adım atılmıştı. Tutucu kanat İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına, onun parti tarafından aşılması yönünde önemli adımlar atılmış olan yanlışlarına sarıldı. Bunları daha da sistemleştirerek savunmaya başladı. Partinin 1981'in birinci yarısında ağır faşizm şartları altında yapılan 2. Konferans'ında bu iki çizgi çatıştı. Tutucu kanat tabanın görüş ayrılıkları konusundaki bilgisizliğinden yararlanıp, demagojik yöntemlerle tabanı, partiyi bolşevikleştirmek isteyen kanada karşı kışkırtarak, örgütsel açıdan da menşevik yöntemlerle Bolşevik kanadı tasfiye işine girişerek, parti tarihinde en önemli ayrışmanın yolunu açtı.

Parti içindeki Bolşevik kanat, menşeviklerin burjuva yöntemleri ile tasfiye girişimi karşısında, TKP/ML'yi bolşevikleştirme şiarıyla, partinin menşevik kanadının disiplinini tanımadığını ilan etti, parti tabanını görüş ayrılıklarını incelemeye çağırdı. TKP/ML (Bolşevik)'in kuruluşunu ilan etti. Bu adım gerçekte 1972'ye dek içinde çalıştığı Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'nin (Proleter Devrimci Aydınlık) yönetiminin iflah olmaz revizyonistler olduğunu gördüğünde, revizyonist yönetimin disiplinini reddederek TKP/ML'yi kuran İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci komünist tavrına denk düşen bir tavırdı.

Menşevik kanadın 1981'de 2. Konferans ile gerçekte bıraktığı İbrahim Kaypakkaya'nın bayrağı böylece daha sonra özü en iyi ifade eden ve karışıklıkları önleyecek bir isim değişikliği ile Bolşevik Parti'ye dönüşen TKP/ML (Bolşevik) tarafından yeniden yükseğe kaldırıldı. 1981'den bu yana Bolşevik Parti şimdi 35 yıldır, İbrahim'in çizgisinin marksist-leninist özüne sahip çıkarak, o çizginin yanlışlarını bilimsel bir araştırma temelinde ve pratikte de aşarak, gerçek bir Bolşevik Parti'nin inşası onurlu görevini yürütüyor. 1973'de faşist cellatlarca katledilen İbrahim'in davası bugün de Bolşevik partilerimizin mücadelesinde yaşıyor.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın tabuları yıkan, buzları kıran komünist atılımının gerçek sürdürücüsü olan, onun gerçek halefleri olan Kuzey Kürdistan/Türkiye'li Bolşevikler, İbrahim KAYPAKKAYA'nın hatalarını aşarak, onun marksist-leninist görüşlerini rehber alıp geliştirerek bolşevik mücadelede yaşatıyorlar. Bolşevikler onu bu temelde anıyor.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın, gerçekten Kemalizm savunuculuğu yapan, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmayan Denizlerle, Mahirlerle aynı kefeye konması, büyük bir tarih çarpıtmasıdır. Bunu yapanların İbrahim'i "savunma"sı boş laftır. İbrahim KAYPAKKAYA'nın temel özelliği, onu dönemin bütün devrimcilerinden ayıran özelliği, onun komünist niteliğidir. İbrahim KAYPAKKAYA, yalnızca "ser verip, sır vermeme" tavrı öne çıkarılarak da ve bu onun en belirleyici özelliği imiş gibi gösterilerek de savunulamaz. Benzer tavırları takınan bir dizi başka devrimci de vardır. Fakat bu onların komünist olmasına yetmiyor.

Onun hatalarına karşı olma adına onun marksist-leninist görüşlerine de saldı-

rarak (Kemalizm, milli mesele vb.) ve kurduğu partiyi tasfiye etmeye kalkışarak da İbrahim KAYPAKKAYA savunulamaz.

Büyük marksist-leninist Mao Zedung'a "küçük-burjuva", "köylü devrimcisi"; Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne "saray darbesi" dendikten sonra, İbrahim KAYPAKKAYA'ya marksist-leninist demek en büyük siyasi sahtekârlıktır. Çünkü İbrahim KAYPAKKAYA yalnızca Marks-Engels-Lenin-Stalin'in değil, aynı zamanda Mao Zedung'un da bir öğrencisidir. Onun kuruculuğunu yaptığı parti, aynı zamanda Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin de bir ürünüdür.

Devrim mücadelesini bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı bir mücadele olarak kavrayan İbrahim KAYPAKKAYA, "Üç Dünya Teorisi"nin temel taşlarından biri olan "süper güçler" teorisinin savunucuları tarafından; AEP çökmeden önce onun yozlaşmış revizyonist çizgisini marksist-leninist çizgi olarak adlandırıp, bir kapıkulu gibi izleyenler tarafından gerçek anlamda savunulamaz.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın hatalarını kendilerine eylem kılavuzu edinip, özellikle 80'li yılların başından bu yana eleştirilere rağmen daha da geliştirip sistemleştiren değişik Menşevik grupların İbrahim KAYPAKKAYA'yı savunmaları da sahte ve revizyonistçedir. Bunlar bir yandan %100 İbrahim savunuculuğu konusunda birbiri ile yarışırken, diğer yandan "ilke" ilan ettiklerinin pratikte savunulmazlığını gördükleri noktada çizgi değişikliğine gitmektedir. MKP'nin 3. Kongresi buna en iyi örnektir. MKP, İbrahim KAYPAKKAYA'nın bir dizi görüşünü revize etmenin ötesinde Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişine, ve genelde Marksizm-Leninizm bilimine saldırmaktadır. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın kimi hatalarını sistemleştirerek, ortaya esasta hataların sistemleştirilmesinden oluşan bir "KAYPAKKAYACILIK", "İboculuk" çıkarıp, bunu savunma konusunda birbirleri ile yarışanlar, bir kartal karşısındaki tavuk konumundadırlar! Kartallar da bazen tavukların seviyesine inebilir, fakat tavuklar hiçbir zaman kartalların seviyesine yükselemez.

"Tohum" adlı bir anı/romanda, İbrahim KAYPAKKAYA ile birlikte TKP/ML'nin kurucuları arasında olan Muzaffer Oruçoğlu, partinin kuruluş günlerini, İbrahim ve yoldaşlarının mücadelelerini anlatıyor. İbrahim'in bu yoldaşının o dönemde yapılanı genel değerlendirmesi "Modern Don Kişot'luk" biçimindedir. İbrahim'in, dünya literatüründe, çöken bir sınıfın çöküşü kabul etmeyen, gerçeklerin yerine hayalindekini geçirip, hayali düşmanlara saldıran trajikomik bir kahraman olan Don Kişot'a benzetilmesi, bu benzetmeyi yapanın İbrahim'in komünist özünden hiçbir şey anlamadığını gösteriyor yalnızca.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de komünist partisinin yeniden inşasında ilk adımı atan, yolu açan komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'nın eseri ve mücadelesi, bugün Bolşevik mücadele ve örgütlenmede sürüyor. İbrahim'i savunmak Bolşevizmi, Bolşevik örgütlenmeyi savunmak demektir!

Biz, İbrahim Kaypakkaya'yı anarken, onu savunduğunu söyleyen bütün devrimcilere İbrahim'in görüşlerini, Bolşeviklerin İbrahim'i değerlendirmesini,TKP/ML tarihini incelemeye, tartışmaya çağırıyoruz.

İbrahim'i doğru bir temelde anmak, onun mücadelesini gerçek anlamda sürdürmek Bolşevik saflara katılmakla olur.

İBRAHİM'DEN ÖĞRENELİM...

"Biz işçi sınıfı hareketiyiz, onun öncü müfrezesiyiz. Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut şartları bize köylülükle ilgili görevler yüklüyor, ama bu geçicidir."

"TKP, M. Suphi yoldaşın önderliği altındayken Leninist bir partiydi. M. Suphi yoldaşın Kemalistler tarafından hunharca katledilmesinden sonra, partinin önderliği revizyonistlerin eline geçmiştir. Şefik Hüsnü, otuz yıllık önderliği boyunca, revizyonist bir çizgi izlemiştir."

"Milli baskı, sadece Kürt halkına karşı değil, burjuvazisi de dahil Kürt milletine karşı uygulanmaktadır. Ayrıca milli baskı, sadece Kürt milletine değil, bütün azınlık milliyetlere uygulanmaktadır."

"Komünist hareket, bir devlet içindeki her milliyetten emekçi halkın sınıf hareketini kayıtsız şartsız destekler ve buna önderlik eder. Yine komünist hareket, bir devlet içindeki ezilen milliyetlerin ulusal boyunduruğa, ulusal eşitsizliğe ve imtiyazlara, devlet kurma imtiyazına karşı giriştiği mücadeleyi kayıtsız şartsız destekler."

"Türkiye'de, Kürt milli hareketi "kendi kaderini tayin hakkı" için, yani ayrı bir devlet kurma hakkı için mücadele ediyor. Ve biz bunu kayıtsız şartsız destekliyoruz, her dönemde de destekleyeceğiz."

"Komünist hareket, milli hareket içinde, Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelen eylemleri, istekleri vs... desteklemez ve buna karşı mücadele eder."

"Kürt milletinin, ayrı bir devlet kurmak istemesi halinde, komünistler bunun, işçilerin ve köylülerin menfaati yönünde olmasını elbette isterler. Ama, Kürt işçi ve köylülerinin menfaatine aykırı bile olsa, Kürt milleti ayrı bir devlet kurmak istiyorsa, komünistler onun karşısına asla güçlük çıkarmazlar, zor kullanmayı kesinlikle reddederler."

"'Devlet idaresinin yozlaşması', 'rüşvetin ve yiyiciliğin alıp yürümesi'de yeni değildir. Halkımız, on yıllardan beri rüşvetten ve yiyicilikten yaka silkmektedir. Rüşvet ve yiyicilik, burjuva-feodal devletin karakteridir. Böyle bir devletin mevcut olduğu her yerde rüşvet ve yiyicilik de mevcuttur; yiyicilik ve rüşvetten azâde bir burjuva-feodal devlet bile, düşünülemez. Hatta en demokratik burjuva devlet, rüşvet ve yiyiciliği ortadan kaldıramaz."

"Sosyalist toplumda sınıflar ve proletaryanın diktatörlük aracı olarak devlet mevcut olmakla birlikte, ne sömürü vardır, ne de zulüm. Sömürü, sosyalizmin inşasıyla birlikte ortadan kalkar. İlke: "Herkesten gücüne göre, herkese emeğine göre"dir."

"Komünizm dünyasında sınıflarla birlikte, uzlaşmaz sınıf çelişmelerinin ürünü olan, hakim sınıfların diğer sınıflar üzerindeki baskı aracı olan, sosyalizmde proletarya diktatörlüğünün aracı olan devlet de ortadan kalkacaktır."

"Komünizm dünyasının özelliği, sadece sınıfların ortadan kalkması değil, sınıf-

"Kemalist diktatörlüğün milli meselede izlediği çizgi, tam anlamıyla Türk şovenizmidir. Ve bilindiği gibi, faşist diktatörlüklerin bir özelliği de, hakim ulus şovenizmini körüklemek, milli düşmanlıklar yaratarak ve kışkırtarak, emekçi halk kitlelerini bölmek, birbirine düşürmektir. Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür." *— İbrahim Kaypakkaya*

larla birlikte sınıf tahakkümünün de ortadan kalkması, "herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre" şiarının yerini "herkesten yeteneğine göre herkese ihtiyaçlarına göre" şiarının almasıdır."

"Herkesin gözü önünde yükseklere çektiğimiz bayrağın, proletaryanın kızıl bayrağı olup olmayacağı, işaret ettiğimiz lekelerin temizlenip temizlenmeyeceğine bağlıdır. Biz, bütün samimiyetimizle bu lekelerin temizlenmesini istiyoruz."

"Gerek Jön Türkler, gerekse Kemalistler emekçi sınıfların sırtından iktidara geldiler. Fakat her ikisi de, Türkiye'nin yarı-sömürge yapısını aynen muhafaza ettiler. Jön Türk devrimi Sultanlığı da muhafaza ettiği halde, Kemalist devrim Sultanlığı kaldırdı ve bir de işgal altındaki toprakları yani, sömürgeleştirilmiş toprakları kurtardı."

"Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde yaptığımız soruşturmalardan öğreniyoruz ki, ağaların ve büyük toprak sahiplerinin bir kısmı da, aynı şekilde yani boşalan Ermeni ve Rum topraklarına el koyarak ortaya çıkmışlardır."

"Orta burjuvazinin bir kesimi, ... Türkiye'yi terkeden ve katledilen Ermeni ve Rum kapitalistlerinin mallarına, mülklerine el koyarak iyice zenginleştiler."

"Kemalist diktatörlük, azınlık milliyetlerin, özellikle Kürt milletinin bütün haklarını gaspetti. Onları zorla Türkleştirmeye girişti. Dillerini yasakladı."

"Kemalist diktatörlük, Türk şovenizmini körüklemeye girişti. Tarihi yeni baştan kaleme alarak, bütün milletlerin Türklerden türediği şeklinde ırkçı ve faşist teoriyi piyasaya sürdü."

"Kemalist diktatörlüğün milli meselede izlediği çizgi, tam anlamıyla Türk şovenizmidir. Ve bilindiği gibi, faşist diktatörlüklerin bir özelliği de, hakim ulus şovenizmini körüklemek, milli düşmanlıklar yaratarak ve kışkırtarak, emekçi halk kitlelerini bölmek, birbirine düşürmektir."

"Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür."

"Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket, ikisini de düşman olarak görür; ikisini de devirmek

için mücadele eder; ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için, bunların birbirine göre durumunu iyi tespit eder, en gerici olanı tecrit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasındaki düşmanlık çizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz."

"Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir. Kemalistler, M. Suphi ve 14 yoldaşını, kahpece ve hunharca boğazlamışlardır. TKP'yi, M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra bu isme layık bir parti olmadığı halde, amansız bir şekilde ve her fırsatta ezmiş, bugün Amerikancı faşist sıkıyönetim mahkemelerinin yaptığını, Kemalist iktidar defalarca yapmıştır."

"Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir. Kemalizm, işçiler için süngü ve ateş , cop ve dipçik, mahkeme ve zindan, grev ve sendika yasağı demektir; köylüler için ağa zulmü, jandarma dayağı, yine mahkeme ve zindan ve yine her türlü örgütlenme yasağı demektir."

"Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizmi övmeyen her türlü yayın faaliyeti yasaktır."

"Kemalizm demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir."

"1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, bütün dünyada burjuva önderliğinde eski tip devrimler dönemini kapamış, proletarya önderliğinde yeni-demokratik devrimler dönemini ve sosyalist devrimler dönemini açmış bulunuyordu."

"Türkiye sınırları içindeki diğer milliyetler meta üretiminin ve kapitalizmin gelişmesi ölçüsünde Türkiye'den koparak ayrı milli devletler içinde (veya çok milletli devletler içinde) örgütlenmişlerdir. 1915'de ve 1919-20'de kitle halinde katledilen ve topraklarından sürülen Ermenilerin hareketi müstesna."

"Lozan Antlaşması, Kürtleri çeşitli devletler arasında parçaladı. Emperyalistler ve yeni Türk hükümeti, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını çiğneyerek, Kürt milletinin kendi eğilimini ve isteğini hiçe sayarak, sınırları pazarlıkla tesbit ettiler. Böylece Kürdistan bölgesi İran, Irak ve Türkiye arasında bölündü."

"Her şeyden önce şunu belirtelim ki, milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası, burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almayacaktır."

"Milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir."

"Milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketinin Türk hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına ve imtiyazlarına yönelen, her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan genel demokratik muhtevasını kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir."

"Komünistler, ister parlamenter maskeli olsun, ister bu maskeyi de bir kenara fırlatsın, faşist diktatörlüğün bütün biçimlerine karşı, en geniş burjuva demokrasisini savunurlar. Burjuva anlamda da olsa, en demokratik bir seçim sistemiyle seçilen bir parlamentoyu, proletaryanın serbest örgütlenme hakkını vb. faşist diktatörlüğe

"Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir. Kemalistler, M. Suphi ve 14 yoldaşını, kahpece ve hunharca boğazlamışlardır. TKP'yi, M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra bu isme layık bir parti olmadığı halde, amansız bir şekilde ve her fırsatta ezmiş, bugün Amerikancı faşist sıkıyönetim mahkemelerinin yaptığını, Kemalist iktidar defalarca yapmıştır." *— İbrahim Kaypakkaya*

karşı savunurlar. Çünkü böyle bir diktatörlük, faşist bir diktatörlüğe kıyasla proletaryanın nihai hedefine ulaşması bakımından daha elverişli şartlar yaratır."

"Türkiye'de parlamento başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarıfaşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur."

"Baylar! Kıvırtmacada, ikiyüzlülükte, sahtekârlıkta parmak ısırtacak kadar ustasınız! Ama sizin bu ustalığınız proletarya saflarında on para etmez! Siz bu maharetlerinizi gidip burjuva ve toprak ağaları partilerinde gösterirseniz, emin olun onlar sizi hararetle bağırlarına basacaklardır. Kabiliyetlerinizi boşu boşuna harcamayın! Bir an evvel değerinizi takdir edecek olanların yanına koşun! Parlak başarılar, büyük zaferler sizi bekliyor!"

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım! Bu mücadele kahraman işçi sınıfımıza, fedekar ve çilekeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım!"

"Marksist-Leninistler nerede olurlarsa olsunlar kendilerini ayrı bir grup olarak değil, komünist hareketin bir parçası olarak görürler."

"Bir devrimci için asıl olan doğruların pratiğe uygulanmasıdır. Çünkü ancak o zaman bu doğrular, halkın elinde bir silah haline gelir. Ve devrime hizmet eder. Kullanılmayan silah ne kadar kudretli olursa olsun, işe yaramaz ve pas tutar."

"Gençlik hareketleri, elbette, küçük burjuva karekterinden ötürü bir sürü zaaflar ve sakatlıklar taşıyordu. Bu tabii bir şeydi. Ve ancak, işçi-köylü hareketleri arasında kök salmış bir komünist partisinin önderliği, gençliğin mücadelesini, geniş emekçi yığınlarının mücadelesiyle birleştirebilir ve bu zaafları ortadan kaldırabilirdi."

"Gençlik hareketinin tabiatından gelen zaaflarla revizyonizmin etkisinden ileri gelen zaaflar birleşince, ülkemizin bu yiğit evlatlarının devrimci potansiyeli çıkmaz yollarda çarçur ediliyordu."

"Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız."

KATLEDİLİŞİNİN 36. YILDÖNÜMÜNDE

Armenak Bakır'ı anıyoruz!

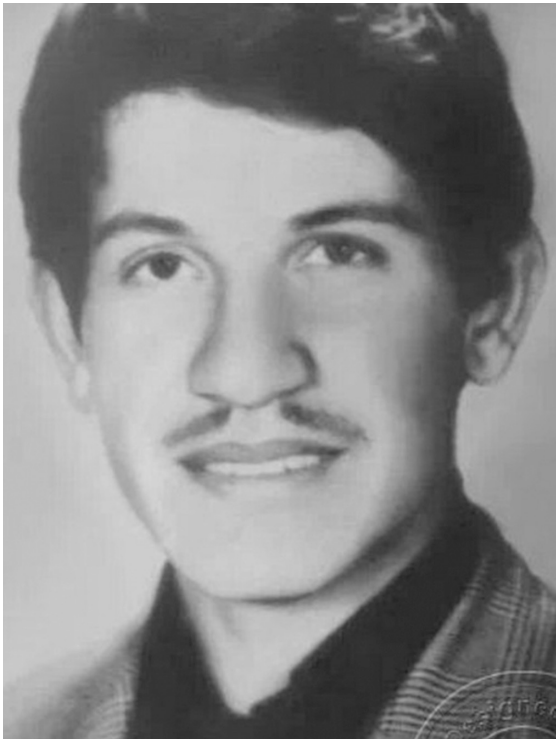

Armenak Bakır, (Orhan Bakır/Ohannes Bakırcıyan) 1953'te Diyarbakır'da, Gavur Mahallesi'nde, yedi kardeşin dördüncüsü olarak dünyaya geldi. Henüz küçücük bir çocukken babası kayboldu. Diyarbakır'dan İstanbul'a giden babasından bir daha haber alamadı.

Önce Diyarbakır'da ilkokulu bitirdi. Ardından da ortaokul ve liseye gidebilmek için İstanbul'a gitti. Surp Haç Tıbrevank Ermeni Lisesi'nin yatılı öğrencisiydi Armenak Bakır. Armenak'la Hrant'ın yolları ilk kez Tıbrevank'ta kesişti. Hrant Malatya'dan Armenak ise Diyarbakır'dan İstanbul'a gelmişti. Armenak ile Hrant sürekli okur, tartışır ve TKP/ML'ye sempati duymaya başlarlar. Surp Haç Tıbrevank Ermeni Lisesi'nde ilk ve son öğrenci eylemini birlikte örgütleyip yaparlar. Bu eylemin bedeli okuldan atılmaktır. Okuldan ilişiği kesilen iki arkadaş işsiz kalır. Yatacak yerleri yoktur. Balat'ta yatılı okulun öğrenciler için belletmen aradığını duyarlar. Yatacak yer karşılığı iki arkadaş tek maaşa çalışmaya razı olurlar.

İki arkadaş devrimciliğe adım atmalarına rağmen Ermeni Cemaati ile ilişkilerini sürdürürler. Kuzey Kürdistan'da Ermenilerin izini sürmeye başlarlar. Ermeni gençleri, Surp Haç Tıbrevank Ermeni Lisesi'ne getirmeye karar verirler. Mardin, Midyat ve Silopi'ye giderler. Silopi'de Siament Ağa'nın Varto aşiretini bulurlar. Çadırlarda yaşayan köylülerle sohbet ederler. Bu yolculukta Diyarbakır'lı Ermeni din adamı Der Giragos yardım eder. Amaçları, Kuzey Kürdistan'da Ermeni kimliklerinin yok olmasına karşı mücadeledir.

Ermeni isimlerini kullanmalarının zorluklarını görürler. Mahkemeye başvururur iki kafadar. Birbirlerine şahitlik yaparlar. Hrant, Fırat ismini alır. Armenak ise Or-

han olur. İsimlerini değiştirdikleri yıl 1972'dir. İsimlerini değiştirmenin bir nedeni de kendileri yüzünden Ermeni Cemaati'ne yönelebilecek saldırı ve teşhir kampanyasını önlemektir.

Hrant'ın deyimiyle sempatizan noktasını aşmışlardı. Artık bir yol ayrımına gelmişlerdi. Armenak partisi tarafından örgütlenme faaliyetleri için Ege bölgesine gönderilir. Hrant bu dönemde Rakel'e aşıktır. Armenak bunu bilmektedir. Armenak, Hrant'a İstanbul'da kalmasını söyler. Hrant İstanbul'da kalır. Armenak, Ege Bölgesi'nde sorumlu düzeyde çalışır. İzmir dışında Uşak, Denizli, Manisa ve Ege köylerinde faaliyet yürütür. İzmir'de gerçekleşen iki banka soygunu eylemini planlayan Armenak'tır. Ege bölgesine yönelik gerçekleşen operasyonda Armenak, çatışmada kolundan yaralanır. Armenak, işkencede yarası ile oynanması sonucu tek kolu sakat kalır. Tutuklanarak Buca hapishanesine konulur. Hrant, dava yoldaşını Buca hapishanesinde ziyaret eder. Duruşmalarına da katılır. Yoldaşları Armenak'ı hapishaneden kaçırmaya karar verir. Bunun için bir planlama yapılır. Armenak, dişlerinin rahatsızlığını öne sürerek hastaneye sevkini talep eder. 18 Ekim 1977'de Armenak Ege Üniversitesi Hastanesi'nden kaçırılır. Bu kaçırma eylemi sırasında çıkan çatışmada iki jandarma eri ölür.

Armenak, kaçırılışından sonra İstanbul'a gider. Hrant'ın evinde de kalır. Deşifre olduğundan dolayı artık İstanbul'da kalması imkansızdır. Armenak, Dersim-Elazığ Bölgesi'ne atanır. Hrant can yoldaşına para bulur ve Tuzla Gar'ından yolcu eder. Armenak, Dersim, Elazığ ve Erzincan üçgeninde Ali Ağa kod adıyla faaliyetlerini sürdürür. 13 Mayıs 1980'de, Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde Armenak yoldaş pusuya düşürülerek katledilir.

Bugün MKP, TKP(ML)'de Armenak'a güya sahip çıkıyor! Bu savunuda öne çıkardıkları Armenak'ın yiğitliği, korkusuzluğu ve kararlılığıdır! Nedense Armenak'ın savunduğu görüşler hakkında tek laf edilmemektedir. Armenak'a haksızlık yapıldığı, TKP/ML'nin 1. Konferansına çağrılmadığı, bölge komitesinden mıntıka komitesine düşürüldüğü vb. savunuları ön plana çıkarılıyor. Böyle bir savunu doğru değildir. Armenak'ın hangi görüşleri savunduğunu anlatalım:

• Armenak, TKP/ML 1. Merkez Komitesi 7. toplantısında alınan "içe dönük çalışma esastır" görüşünü savunuyordu. Kadroların teorik seviyelerinin yükseltilmesi ve ideolojik birliğin sağlanması için mücadelenin esas görev olduğunu belirtiyordu.

• Birinci Merkez Komitesi 7. toplantısından sonra, Merkez Komitesi'nin aldığı karara uygun olarak yapılan DABK kadro konferansında; 1957-1960 Moskova Deklerasyonları'nın özünün modern revizyonist olduğunu, Mao'nun Stalin hakkındaki 'eleştiri'lerinin birçoğunun ispatsız iddia ve haksız olduğunu savunuyordu.

• Mao'nun Marks, Engels, Lenin ve Stalin ile aynı düzeyde ele alınmayacağını açık seçik belirtiyordu. Bu görüşler, Menşeviklerin savunduğu görüşlere tersti. Hâlâ da öyledir.

Armenak yoldaş bir aziz değildi. O'nun yanlışları da vardı. Örneğin 1957'den sonra Mao'nun 'revizyonist' olduğu yanlış görüşünü de savunuyordu. Bu dönem, Bolşevik görüşlerin şekillenmeye başladığı dönemdir. Armenak'ın savunduğu görüşler ile menşeviklerin savunduğu görüşler bir dizi temel konuda taban tabana zıttı. Armenak'la bir ilişiği olmayanlar onun anısını sömürmeye çalışıyor.

Bu anlamda menşeviklerin Armenak'ı anmaları, komünist devrimcileri anmaları sözde bir anmadır.

Armenak yoldaşı anmak demek; onun başlattığı kavgayı sürdürmek demektir. Şablonculuğu değil, Kuzey Kürdistan – Türkiye gerçeklerini marksist – leninist ilkeler temelinde incelemek demektir.

Armenak'ı katledilişinin 36. yılında anarken; onun şahsında komünizm, devrim mücadelesinde toprağa düşenleri anıyoruz. Armenak'ın katledilmesi, sosyalizm, komünizm davasının haklılığına ve kaçınılmaz zaferine olan bilimsel inancı idi. Armenak'ı anmak demek; Bolşevik Parti'yi inşa etmek için bütün gücümüzle mücadele etmek demektir. Armenak, birçok komünist, devrimci gibi savaştı, bu savaşta toprağa düştü. O, işçi sınıfının, tüm milliyetlerden emekçilerin yüreğine, bilincine gömüldü. Armenak mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

Tuba Çandar'ın Eylül 2010'da "Hrant" isimli kitabı yayınlandı. Bu kitapta, Hrant ve Armenak'ın ablası Süslü Batmaz'ın anlatımlarına da yer veriliyor. Hrant ve Süslü Batmaz'ın anlatımlarını yayınlıyoruz. Okuyucularımıza tavsiyemiz Tuba Çandar'ın "Hrant" isimli kitabını okumalarıdır.

Hrant Dink Armenak Bakır'ı Anlatıyor

"Armenak'la yollarımız ilk kez Tıbrevank'ta kesişti. O Diyarbakır'dan, ben Malatya'dan, İstanbul'da birleştik. (Tıbrevank: Ruhban okulu. 1953'te Üsküdar'da kurulan Surp Haç Lisesi'nin Ermenice adıdır. BN) Ülkenin bütün sorunlarını tartışırdık. Bir yandan da tüm sol literatürü hatmediyorduk. Kısa zamanda dava arkadaşı olmuştuk. Sonunda okul tarihinin ilk ve son öğrenci eylemini gerçekleştirdik ve ikimizin de okulla ilişiği kesildi. Okuldan atılınca beş parasız sokakta kalmıştık. Tıbrevank Mezunları Derneği'nin lokalinde yatıp kalkmaya başladık. Derken Balat'taki okulun yatılı öğrenciler için belletmen aradığını duyduk. Gidip, yatacak yer karşılığı tek maaşa iki kişi çalışmaya razıyız, dedik. Kabul edildik." ("HRANT", Tuba Çandar, Everest Yayınları, İstanbul Eylül 2010, s.102)

"Armenak'la solculuğa adım attığımız o dönemde Ermeni cemaati için de çalıştık. Anadolu'da hâlâ dört bir yana dağılmış Ermenilerin yeni nesilleri, köylerinde okul da kalmadığından Ermeniceyi unutmuştu. Özellikle Doğu ve Güneydoğu'da Kürtçe konuşan Ermeni köyleri ortaya çıkmıştı. İşte biz bunu öğrenince, bu köylere gidip Ermeni gençlere sahip çıkmaya, bunları Surp Haç Tıbrevank Lisesi'ne getirmeye karar verdik. Bu amaçla Mardin-Midyat'a da gittik. Silopi'de Siament Ağa'nın Varto aşiretini bulduk, çadırlarda yaşayan köylülerle birlikte kaldık. Eşim Rakel'in köyüyle, köylüsüyle de ilk kez o zaman buluştuk. Sonra, çevre köylerde yaşayan Ermenileri de gidip bulduk.

Bu yolculuklarda bize yardım eden Diyarbakır'lı bir din adamı vardı. Tüm Doğu ve Güneydoğu'yu at sırtında dolaşarak 1915'ten kalma Ermenilere ulaşmak için yıllarını veren Der Giragos... İlk kez Patrik Karekin Khaçaduran bu arama çalışmalarına destek vermiş; daha sonra, onun başlatmış olduğu bu misyonu Patrik babamız Şınorhk Kalustyan üstlenmişti.

İşte biz de Armenak'la birlikte Der Giragos'un yanında yola çıkıp çabaların bir

parçası olmaya çalıştık. Anadolu'da yaşayan Ermenilerin kimliklerinin yok olmasına karşı elimizden geldiğince direndik." (age., s.103)

"O günlerde sağın en büyük gazetesi Tercüman'da sürekli sol örgüt içindeki Ermenilere yönelik olumsuz haberler çıkardı. Solcu Ermenilerin Türkiye'yi terör batağına çekerek bölmeye çalıştıkları yazılıp çizilirdi. İşte Armenak bu yayınlar yüzünden kendi solculuğumuzun bedelinin Ermeni cemaatine ödetilebileceğinden korktu. Öte yandan Ermeni olmak illegal sol örgütlerde bile sorun oluyordu. Bir sendika yönetimine girmek için mücadele ediyorsun, diyelim; alttan alta senin Ermeni olduğun dillendirilir, bel altından vurulabilirdin. Armenak da bunun farkındaydı. Ama asıl korkusu, kendisi yüzünden halkının hedef haline getirilmesi, mağdur edilmesiydi. Bu yüzden isim değişikliği için mahkemeye başvurduk. Mahkemede birbirimize şahitlik yaptık ve isimlerimizi değiştirdik. Böylece Hrant oldu Fırat... Artık sol hareketin içine daha özgürce katılabilirdik." (age., s.105)

"Biz çok iyi üç arkadaştık: Armenak, Istepan ve ben... 12 Mart döneminde Türkiye'de o siyasi çalkantılar yaşanırken, üçümüz de TİKKO adlı sol fraksiyonun sempatizanıydık. O fraksiyonda çalışmak istiyorduk. Başımıza bir iş gelirse cemaatimize zararı olmasın diye 1972 yılında mahkeme kararı ile ismimizi değiştirdik. Bunu yaparken, Sarkis Şahbaz diye bir abimiz vardı, durumu sadece ona anlattık. "Kimse bizi kimliğini reddeden insanlar olarak görmesin, biz cemaati korumak için ismimizi değiştiriyoruz" dedik. Armenak oldu Orhan, ben oldum Fırat, Istepan oldu Murat. Armenak, TİKKO'da Merkez Komitesi'ne kadar yükseldi ve öldü. Orhan Bakır diye bilinir. Ama ben sempatizan düzeyinde kaldım. Çünkü o arada âşık olup evlendim.

Sonra da tekrar ismimi Hrant olarak değiştirmeyi hiç düşünmedim. Nüfus kâğıdımda ne yazdığı fark etmiyordu benim için. Ben zaten Hrant'ı kullanıyordum. Ayrıca Fırat benim çok sevdiğim bir isimdi, çünkü onu Yılmaz Güney'in bir filmindeki rolünden almıştım... Bir çevremiz vardı bizim de o dönemlerde ve Yılmaz Güney'i cezaevinde ziyarete giderdik..." (age., s.106)

"Sempatizan noktasını aşmış durumdaydım. Artık bir yol ayrımına gelmiştim. Ya dağa gidecektim ya da İstanbul'da kalacaktım. Armenak ilkini seçti. Ben o sırada bir aşk yaşıyordum. Evlenmek istiyordum sevdiğim kızla. O, bunu bildiği için benim İstanbul'da kalmam gerektiğini söylüyordu. Burada da insana ihtiyaç vardı. Kaldım.." (age., s.108)

"Armenak'la Tıbrevank'ta tanıştık. O lise 2'deyken ben lise birdeydim. Arka sırada otururdu. Solaktı. Genellikle sınıftan dışarı çıkmazdı. Hep okurdu. Diyarbakırlıydı. Babası kaybolmuştu. Babasıyla ilgili çeşitli söylentiler dolaşırdı. Yedi kardeştiler. Dört erkek kardeşin en büyüğüydü. Adnan ve Kenan'da Tıbrevank'ta okuyorlardı. İbrahim terziydi.

Yakınlaşmamız Aykvart Demirci olayıyla oldu. Birlikte okuldan birer hafta uzaklaştırılma cezası aldık. Yatacak yerimiz yoktu. O bir haftayı Tıbrevanklılar Derneği'nde geçirdik. Dernekte peynir ekmeğe sevdalandık. Ruhi Su dinledik. Okula geri döndük. Ders yılının sonuna kadar okuduk. O benden bir sınıf büyük olduğu için okulu bitirdi, ben okuldan ayrıldım.

İkimizin de kalacak yeri yoktu. Balat okuluna birlikte belletmen olduk. O, üni-

versiteye başladı, ben lise son öğrencisi oldum. Beni üniversiteye ilk o götürdü. Balat'ta Rakel'le buluştuk. Rakel'e sevdalandım. Rakel meselesini ilk Armenak'a açtım. O da ilk aşkını, özel ders verdiği kızı anlattı bana. Ben, Armenak ve Istepan unutulmaz bir yılbaşı yaşadık." (age., s.111)

"Balat kapanınca Armenak ayrıldı, ben Kumkapı'ya nakloldum. O yaz kırsal alana yönelmeye, ortada fazla görünmemeye başladı. Kınalıada'da balık avladığımız gün Rakel'le evlenmek istediğimi açtım ona. Annemin tepkisini de anlattım. Birlikte Diyarbakır ve Silopi'ye gittik. Sonra bir daha gittik Diyarbakır'a. Orada ayrıldık, ben Der Giragos'u buldum; çocukları almak için Silopi'ye gittim. Ergani'ye, Haço'ya uğradım. Ergani'den Tomolara, bahçeli eve tavşan getirdim.

Sonra gitti Armenak. İlk yakalandığını duyduğumuzda Sema bizdeydi. Birlikte Topkapı'ya gittik. Orada ayrıldık.

Şeker Bayramı'nda arkadaşlarla İzmir'e onu ziyarete gittik. Sonra tekrar mahkemesine gittik İzmir'e.

İzmir'de hastaneden kaçırıldıktan sonra bize geldi. Bir hafta kaldı. Rakel'i ve çocuğumuzu görmek istiyordu. Kapalıçarşı soygunu bizdeyken oldu. Hürriyet'in manşetinden okuduk soygunun hikâyesini. Ona para buldum. Tuzla'ya gittik. İstasyondan geri döndük. Ve gitti.

Aylar sonra duyduk ölümünü." (age., s.112)

"Tanıyanlar onu hep şu görüntülerle anımsarlar. Yaşarken hep bölüşülen bir ekmek, bölüşülen bir ranza, bölüşülen umutlar... Ve ölürken milyonlarca parçaya ayrılıp herkese, "alın bir parçam da size," diye dağılan bir can.

Kişi ruhuna "isyan" ya da "direniş tohumu" girip de kuluçkaya yatmasın birkez, nasıl üreyeceği ve ne zaman patlayacağı bilinmez artık. Adı bugün artık radikal sol direnişin saflarında efsaneleşmiş bir ismin, Orhan Bakır'ın (Armenak), yaşam sürecini incelediğimizde, bu gerçeği birkez daha görebiliyoruz.

Türk Solu'nun radikal saflarına katılmış ve bu uğurda canını vermiş üç-beş kişinin başında gelir Orhan Bakır. Yaşasaydı, yaşadığı topluma ne denli büyük yararlar sağlayabileceği tartışma götürmezdi. Yüreği kendini başkaları için feda edebilecek kadar insan sevgisiyle dolu bir evladın anasını, asıl adını dahi bilmediğimiz, sadece "Ana" diye çağırdığımız o güzel insanı, "9 Mayıs Anneler Günü"nde hem kendi adımıza hem de oğlu adına selamlıyoruz. 13 Mayıs 1980 tarihinde yitirdiği evladına ayırıyoruz. Birkez dinlediğimiz, paylaştığımız bir yaşamı, Armenak'ı birkez daha birlikte yâd ediyoruz." (age., s.112-113)

Süslü Bakmaz Kardeşi Armenak'ı Anlatıyor

"Ben Armenak'ın ablasıyım. Yedi kardeşin dördüncüsüydü Armenak. Doğum tarihini bilmiyorum da 25 yaşında vurulduğunu biliyorum kardeşimin. İlkokulu bitirdiğinde İstanbul'a geldi. O zaman kiliseden papazlar gelip topluyordu çocukları, üniversiteye kadar okutacağız diye. Tıbrevank'ta okudu. Ben kendim on yıl sonra İstanbul'a gelene kadar doğru dürüst göremedim kardeşimi. Yılbaşı tatillerinde gelirdi, hepsi o kadar... Bir keresinde de Hrant'la birlikte gelmişlerdi. Gidip Der Giragos'u bulmuşlar, sonra da yollara vurmuşlardı. Bizde kaldıkların-

da çamaşırlarını yıkadıydım. Hrant'a ne ettiysem çoraplarını çıkarmadı kokuyor diye. Ben de köy kadınıyım ya, tiksinmiyorum, inadım inat, yıkayacağım. Yine de çıkarmadı... O gün babagannuş [közlenmiş patlıcan] yapmıştım onlara. Hrant ağzına koymamıştı.

Biz bilmiyorduk Tıbrevank'ta bunların solcu olduğunu. Hrant'la birlikte okuldan kovulmuşlar solculuk yüzünden. Sonra da üniversiteye girmiş işte. Örgüt evi hikâyeleri de galiba o zaman başlamıştı." (age., s.104)

"1975'te İstanbul'a geldiğimde, Armenak ortalarda görünmüyordu pek. İşi yoğundu anlaşılan. Annemin Etiler'deki evine Hrant gelip giderdi ama çok oturmazdı o da. Herhalde bizi kolaçan etsin diye Armenak yollardı onu, çünkü her geldiğinde Armenak'tan haber getirirdi, merak etmeyin, iyidir diye.

Armenak'da ayda bir falan gelir, yatıya kalırdı o zaman. Bilirdik biz örgütte olduğunu ama konuşmazdı bu konuları. Biz üstüne gidince de gırgırına anlatırdı bir şeyler. Ciddi konuşmazdı. Bu kadar işlerin içinde olduğunu bilmezdik.

Sevene yakışıklı, sevmeyene öyle gelmeyen biriydi kardeşim. Suskun bir insandı, fazla konuşkan değildi. Ama konuştuğunda, büyücü gibi herkesi etkilerdi. Hrant açık sözlüydü, kardeşim ise çok içine kapanık ve düşünceli. Ama ikisi de güler yüzlüydü.

Feriköy'deki dükkânı ilk açtıklarında Hrantlar, oraya gitmiştim. Hiç unutmam, ayakta duruyordu Hrant. Ben sana, dedi, ne diyeyim? Durdu sonra, en iyisi sen bizim bacımız ol, dedi. Sarıldı bana. Bacı kardeş olduk sonra. Ben onu çok sevdim. Kardeşimin yerine onu koydum. Annemin adı Meryem'di. Hrant, adını kullanmaz, sadece "ana" derdi ona. O zamanki kardeşlik, sevgi, bambaşkaydı. Acı, sevgi ve hüzün beraber giderdi.

Armenak ortadan kaybolduktan sonra Hrant bizde kalmaya da başladı zaman zaman. Armenak'ın takım elbisesini giyerdi bazen evde. Bana yakışır mı onun elbisesi diye sorardı. Yakıştığını söylerdim. Sanırım devrimcilikten..." (age., s.106-107)

"Sonra ben İstanbul'da başka bir ev tuttum. Armenak oraya uğrardı ara sıra... Biliyor musun, üç gün aç gezerdi sırf partinin parasını harcamamak için. Bir su bile almazdı. Gelirdi, üç günlük yemek yerdi, niye böyle yiyorsun oğlum, derdim. Üç günlük stok yaptım, der, gülerdi. Böyleydi bunların solculuğu o zamanlar...

Armenak o eve paketlerle gelirdi hep. Bir gün bir paketle geldi, içinden Maksim Gorki'nin kitapları çıktı. Sen de oku, dediler bana; ben de, size lazımsa ben ziyan etmeyeyim, dedim... Bir defasında da küçük bir paket getirdi ve çocuklar görmesin, bunu sakla, dedi. Paketi nereye koyalım diye düşündü düşündü, sonunda buzdolabının altına koydu ve gitti. Çok düşünceliydi. Belki bir zaman uzaklarda olurum, dedi bir ara. Sonra apar topar çıktı gitti. İki üç gün içinde de yakalandığı haberi geldi. Evde büyük temizlik yapıyordum o gün... Büyük kardeşim İbrahim geldi, Orhan'ın burada bir şeysi var mı diye sordu. Sonra da, Orhan yakalandı, dedi. Açtık buzdolabının altındaki paketi, içinden parti üyelerinin kimlikleri çıktı.

Sonra Rakel ve Hrant'la birlikte Buca Cezaevi'ne gittik. Orada yattığı süre içinde her ay mamamla da ziyaret ettik. Hapiste de lafı çok geçiyordu, çevre edinmişti. Eşyalarını gardiyana verirdik, idare ederdi o da. Görüş sırasında da her şeyi gırgırına konuşurdu Armenak. Bizi üzmemek için belki de...

Çok arkadaşı vardı ama Hrant bir başkaydı. Hrant, Armenak'ın bir dediğini iki etmezdi. Bu her konuda böyleydi.

Hastaneye sevk edilmesi hastalıktan değildi tabii, kaçmak içindi o... Muayeneye giderken kaçırdı örgüt onu. Kaçırıldıktan sonra İstanbul'a da geldi. Hrant ve Tomo da vardı burada. Onu burada onlarmı sakladılar, bilemem artık. İstanbul'a gelmeden önce Tunceli'ye de gitmiş galiba... Ben Hrant'a sordum bunu ama o, böyle şeyler sorulmaz bacı, dedi bana. Merak etme, emin ellerde, dedi. Sonra takibe mi alındılar bilmiyorum ama bir terslik olmuş ve ortada kalmış Armenak. Bunun üzerine gelmiş yine İstanbul'a... Ben de Kurtuluş'a taşınmıştım o zaman. Saat sabah 6.00 gibi kapı çalındı. Baktım karşımda Armenak. Gözlerime inanamadım. Bir durakladım. Kiminle geldin diye sorma, dedi. O gece bende kaldı ve ayrılırken, biliyor musun, zar zor gidiyorum, dedi. Galiba Hrant ya da Tomo'yla sözleşmişti. Mari Mayrig'de da kalmış ama saklı tuttular bunları benden." (age., s.109-110)

"Sonra işte vurulduğu haberi geldi Armenak'ın. Hrant aradı beni. Zaten hep o haber verirdi, emin ellerde diye. Bu defaki kara haberdi. Gazetede okuduğunu söyledi. Hrant cenazeyi karşılamak için İstanbul'da kaldı. Ben Malatya'lı bir arkadaşın akrabasıyla vurulduğu yere, Elazığ Karakoçan'a gittim. Askeriyeyle gittik mezara. Açıp kapattılar mezarı. Vermediler cenazeyi bize. Güler yüzlüydü yine orada da, o yattığı yerde de...

Sonra Hrant geldi birgün, bütün resimlerini aldı benden, bize gerekecek diye. O dönem Hrant'da yakalandı Tuzla'da, kısa bir süre yattıydı içerde o da. O zaman babası evde arama olur diye gidip toprağa gömdü resimleri. Yağmur yağınca fotoğrafların hepsi bozuldu.

Armenak'tan sonra Hrant elini hiç çekmedi benden. Bacısı kaldım onun. Bazen Kınalıada'da görürdüm onu, bazen Bakırköy'e evine giderdim. Hrant zaten iki kelime konuşurdu: Bacı nasılsın? Kürtçe derdi onu da: Çavaye başe? Ben iyiyim de, sen haber ver, sen nasılsın, derdim ben de...

Bazen anılarını anlatırdı Hrant. Birgün Orhan'la birlikte otobüse binmişler ve Orhan ceketini silahına sarmış, belki arama olur diye. Sahiden de olmuş arama. Askeriyeden inzibatlar otobüse girmişler. Orhan hemen ceketi oracığa bırakmış ve kapıya gitmiş, askerlere de, ben ineceğim burada, arayın da ineyim, demiş. Öyle inip kurtulmuş. Ceket oturduğu yerde kalmış tabii..." (age., s.110-111)

"Hrant anlattıydı sonra... Orhan İstanbul'dan ayrılıp kırsala çıktıktan sonra bir zaman bir eve gitmiş, sığınmış. Orada kalırken birgün baba gelip evin delikanlılarına, "siz oturun burada, biz Orhan'la biraz arka odada konuşacağız," demiş. Bunlar epey bir zaman çıkmayınca çocuklar kapı deliğine eğilmiş. Bir de ne görsünler, babaları Orhan'ın dizine oturmuş Ermenice konuşuyor ve ağlıyor. Kıyımdan kalma bir adammış o da. Bilmiş Orhan'ın Armenak olduğunu. Bunu yazan bir kitap da var Çığlık adında...

Hrant ilk zamanlar Agos'ta Armenak'ın hikâyesini anlatmaktan çekindi. Sonunda bir Anneler Günü'nde anamıza bıraktı sözü. Hiç unutmam, başlığı da, "Armenak'ın kemikleri artık üşümesin"di." (age., s.112)

BOLŞEVİK İNİSİYATİF / ALMANYA'NIN KONGRESİNE SELAMLAMA MESAJI

Almanya'daki kardeş örgütümüz Bolşevik İnisiyatif / Almanya, 2016'nın birinci yarısında 4. Kongresi'ni gerçekleştirdi. Bu Kongre'ye Bolşevik Parti'mizin bir temsilcisi de katıldı. Merkez Komitemiz adına aşağıdaki mesaj gönderildi.

Sevgili kadın ve erkek yoldaşlar,

Komünistlerin ya da komünist örgütlerin kendi önlerine koydukları iddianın gereklerini yerine getirip getirmedikleri öncelikle zor zamanlarda belli olur.

1960-1980 arasındaki dönemde, özellikle de 70'li yıllarda kendilerine marksist leninist diyen binlerce devrimci insan ve düzinelerce örgüt vardı. Bunlar gerçekten bugüne göre daha iyi olan bir zamanda iyi işler yaptılar ve saflarında hiç de küçümsenmeyecek sayıda işçi yoldaşları da toplayabildiler. Almanya söz konusu olduğunda örneğin KPD/ML, (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist) KPD/AO (Almanya Komünist Partisi/İnşa Örgütü) ve KBW (Batı Almanya Komünistler Birliği) gibi örgütleri düşünüyoruz. O dönemde oldukça güçlü olan, onbinlerce insanı eylemlerde seferber edebilen bu örgütler bugün artık yok. Onlar dağıldı. Bu örgütlerde o dönem fedakarca çalışan yoldaşların çok büyük bölümü özel hayatlarına geri döndüler. Bu örgütlerin dağılıp gitmelerinin temelinde objektif durumun yanlış değerlendirilmesi yanında her şeyden önce örgütlerin kendi özgüçlerini olağanüstü abartmaları da yatıyordu. Kadrolar ve üyelerin bütün dikkati günlük/gündelik başarılar üzerine yoğunlaşıyordu. Çalışmaların yöneltildiği hedefe günlük/gündelik dolaysız başarı idi.

Bugün Almanya'da az sayıda ML olma iddiasında örgüt var. Bunların en güçlüsü ve 1970'li yıllardaki örgütünü bugünlere taşıyabilen tek örgüt MLPD'dir. (Almanya Marksist-Leninist Partisi — AMLP) Fakat bu örgütün çizgisi reformist bir çizgi. Objektif du-

rumun yanlış değerlendirilmesi, kendi gücünün abartılması yanlışları bu örgütte de varlığını sürdürüyor. Bunların değişmemesi halinde bu örgütü de bekleyen önceki örgütlerin sonudur.

Siz gerek 70'li yılların örgütleri, gerekse AMLP ile nicel karşılaştırma yapıldığında onlara göre çok zayıf bir örgüt konumundasınız. Fakat karşılaştırma nitelik açısından yapıldığında onlara üstünsünüz. Çizginiz marksist-leninist bir çizgi. Örgütlü yoldaşlarınız kendilerini günlük dolaysız başarılara kilitlemiş ve kısa soluklu insanlar değil. Onlar bütün olumsuz şartlara rağmen, her şart altında günlük dolaysız başarı olmasa da, sınıf mücadelesi içinde komünist faaliyet yürütmeyi düstur edinmiş insanlar. Sizler Almanya'da komünizmin kızıl bayrağını "Herşeye Rağmen" yüksekte tutan komünistlersiniz. Bu bizi Kuzey Kürdistan/Türkiyeli Bolşevikler olarak sevindiriyor ve etkiliyor. Biz sizde kendimizi görüyoruz. Biz Kuzey Kürdistan/ Türkiye'de yeni demokratik bir halk iktidarı için ve dünyada sömürüsüz yeni bir dünya için, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarının kendi kaderlerini kendilerinin belirlediği yeni bir dünya için yürüttüğümüz mücadelede, kendimizi, sizinle birlikte bir bütünün değişik ülkelerdeki parçaları olarak görüyoruz.

Biz emperyalizm canavarının kalbinde, dünyanın en güçlü emperyalist ülkelerinden birinde Alman emperyalizmini yerle bir etmek için Bolşevik bir parti inşa etme hedefinizi bütünüyle doğru buluyoruz. Sizin yorulmaz siyasi çalışmalarınızı saygıyla ve sevinçle izliyoruz. Hedefinize giden yolda, var olması mümkün olan başka komünist grupların siyasi pozisyonları ile mücadele ederek onlarla doğru bir temelde birleşme hedefinizi de çok önemli ve doğru buluyoruz.

Önümüzde Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferinin 100. yıldönümü var.

Gelin Ekim Devrimi'nin ruhuyla çabalarımızı katlayalım.

Dünya eğer emperyalist barbarlık içinde çökmek istemiyorsa, onun yeni ekimlere ihtiyacı var.

Ve biz Bolşevikler tek umuduz. Ya Bolşevizm yenecek ve yeni Ekimler gelecektir. Ya da hepimiz barbarlık içindeki çöküşte yok olacağız. Bu anlamda gelecek bizim çalışmamıza da bağlı.

Bu düşüncelerle kongrenize başarılar diliyoruz.

Bolşevik selamlarla!

BP (KK/T)
MK a.

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBÛN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

"İMRALI NOTLARI" ÜZERİNE!

Kasım 2015'te, Almanya'nın Neuss kentinde "Weşanen Mezopotamya" yayınevi tarafından "Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa, İmralı Notları" başlıklı bir kitap yayınlandı. Kitap, Abdullah Öcalan'ın HDP heyeti ile devlet yetkililerinin gözetimi altında yaptığı görüşmelerin notlarından oluşuyor. "İmralı Notları", 3 Ocak 2013 tarihli görüşme notları ile başlıyor ve 14 Mart 2015'te yapılan görüşme notları ile birinci bölüm sona eriyor. İkinci bölümde ise, Abdullah Öcalan'ın gönderdiği kimi mesajlara yer veriliyor. HDP heyeti, en son 5 Nisan 2015'te, İmralı'da A. Öcalan ile görüşmüştü. (bkz.: http://www.yeniozgurpolitika.org/index.php?rupel=nuce&id=53508) Kitapta, Öcalan ile yapılan bu en son görüşmenin notları yok. Kitabın önsözünde de, neden en son görüşme notlarına yer verilmediği ile ilgili bir açıklama da yer almıyor. Kitap toplam 482 sayfadan oluşuyor.

Bu kitap önemli bir kitaptır. Çünkü İmralı Adası'nda nelerin konuşulduğu, çözüm süreci denen süreçte tarafların pozisyonlarının ne olduğu ve sürecin geldiği aşama hakkında birinci elden bilgi vermektedir. Her görüşmede, MİT'ten bir 'yetkili'de bulunmaktadır. Görüşmelerde 'yetkili' sadece dinleme modunda kalmamakta, yer yer görüş belirtmekte ve Öcalan'ın kimi söylemlerinin yanlış anlaşılabileceğini belirterek düzeltmesini istemektedir!

9 Ocak 2015 ve sonrasında yapılan bütün görüşmelerde, Kamu Güvenliği Müşteşarı Muhammed Dervişoğlu ve ekibi de görüşmelerde yer almaktadır. 9 Ocak 2015'de İmralı'da yeni salonun ortasında kurulan büyük masa etrafında ilk defa yapılan toplantıya, HDP'den Pervin Buldan, İdris Baluken ve Sırrı Süreyya Önder, devlet heyetinden Muhammed Dervişoğlu başkanlığındaki bir heyet katılıyor. Muhammed Dervişoğlu, katıldığı ilk görüşmede, bu formatta yapılan toplantının bir ilk olduğunu açıklıyor. Yayınlanan son üç görüşme tutanağına göre, kadın hareketinden sorumlu Ceylan Bağrıyanık da görüşmelerde yer almıştır. Dolmabahçe'de yapılan basın açıklamasından birgün önce, 27 Şubat 2015'de İmralı'da yapılan görüşmede, bir gün sonra HDP ve hükümet yetkilileri ile yapılacak basın toplantısının detayları konuşuluyor. Aşağıda "İmralı Notları"nda, Abdullah Öcalan'ın takındığı kimi tavırlar üzerinde duracağız.

Abdullah Öcalan'ın genel anlayışı

Abdullah Öcalan'ın İmralı Adası'nda formüle ettiği genel yaklaşımı, İslam kardeşliği temelinde, Kürtler ve Türklerin birlikte hareket ettiği bir Türkiye'nin Ortadoğu'da büyük bir güç olma imkanının olduğu ve bunu sağlama yönünde adımlar atılması gerektiği anlayışıdır. Öcalan'a göre; Anadolu'da, kardeşlik hukuku ve islam kardeşliği temelinde, Türkler ve Kürtler binyıldır birlikte yaşıyor! Osmanlı ve Müslümanlığın esas olduğu dönemde, varolan kardeşlik ve dayanışma hukukudur! 1925'den sonra, kardeşlik hukuku bozulmuştur! Bu kardeşlik hukukunun yerini, Kemalist cumhuriyet döneminde inkâr siyaseti almıştır! Ortadoğu'da Türklerle birlikte büyük güç olmanın dayanak noktası İslam olmalıdır. Osmanlı'da baskı, imha ve asimilasyon yoktur! İmha, baskı ve asimilasyon T.C.'nin kurulması ile başlamıştır!

Öcalan, Osmanlı sistemini yanlış değerlendiriyor. Binyıl önce Kürtlük, Türklük ulusal bilinci henüz yoktu. Kürt ağaları kendi ülkeleri Kürdistan bölgesinde kendi tebaalarını sömürüyordu. Onlar, Osmanlı ordusuna belli sayıda asker vermek ve vergi vermek karşılığında kendi bölgelerinde iktidar sahibi idiler. İlişki böyle bir ilişkiydi. Osmanlı hanedanlığı çıkış noktasında Türk/Türkmen etnik kökenli olmasına rağmen, kendini etnik köken üzerinden tanımlamıyordu. Belirleyici olan Osmanlı hanedanlığına hizmetti. Osmanlı devletinde esas referans İslam dini idi. Devlet kendini din üzerinden tanımladığı için, Müslüman taban Hristiyanlara karşı bir imtiyaza sahipti. Hristiyan nüfusa ek vergiler bindiriliyordu. Fetihlerde elde edilen talan gelirleri ve toplanan gelirler, Osmanlı devletinin bütçesini oluşturuyordu. Öcalan, feodal, despot Osmanlı İmparatorluğu'nu olduğundan çok iyi gösteriyor. Öcalan'ın Osmanlı sistemi hakkındaki değerlendirmeleri, tarihsel gerçeklerin inkârıdır. Osmanlı devleti, askeri güç temelinde fetihlere dayanan merkezi feodal bir devletti.

Öcalan ve İslam

Öcalan'a göre; Kürtler/Türkler, Ortadoğu'da İslam kardeşliği temelinde büyük bir güç olabilirler! Birliğin temeli İslam olmalıdır. Temel alınması gereken sözleşme Medine Sözleşmesi'dir. Öcalan'a göre; "*İslam'ın tonlarca geleneği vardır! İslam demokratik bir mücadele alanıdır! İslam'ın komünist bir yanı vardır.*" (s. 200-201)

"*Hz. Muhammed enteresan bir devrimcidir.Çok evlilik yapmış diyorlar ya, aslında çok evlilik değil; ortada kalan kadınları alıyor yanına. Belki bir tür kendi örgütü gibi yaklaşıyor kadınlara. Yoksa sırf cinsellik olarak değerlendirmek yanlış olur.*" (s. 54)

Öcalan'ın burada söylediklerinin gerçeklikle hiçbir ilgisi yoktur. İslam'ın komünist düşünce ile bağı yoktur. Ortada kalan kadınları yanına aldığı düşüncesi İslamcıların çokça dillendirdiği bir iddiadır! Erkek egemenliğinin en açık ifadelerinden biri olan çok eşliliği (tabii yalnızca erkekler için!) kadınlara yapılmış bir iyilik gibi göstermenin açıklamasıdır bu. Devam ediyor Öcalan:

"Medine'deki İslam da halkçı İslam anlaşıydı. Ortadoğu'da İslam'ı en iyi yaşayan benim. Demokratik esasları en iyi uygulayan en iyi İslam'dır, ama yorumlarımız farklıdır. Ben daha sosyalist yorum yapıyorum." (s. 174)

Medine sözleşmesi, 622 yılında, Medine'de barış ortamını sağlamak için gruplar arasında düzenlenmiş bir sözleşmedir. Medine İmtiyazı olarak ta anılmaktadır. Bu dönemde Medine'de kabileler arasında çatışmalar yaşanmaktadır. Şehirde, Müslü-

manlar, Yahudiler ve Paganlar yaşamaktadır. Dinler kılıç zoruyla yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Çatışmaların nedeni budur. Anlaşmanın amacı şehirde yaşanan çatışmalara son vermektir. Bu anlaşmaya göre; Müslüman ve Yahudi toplulukları barış içerisinde yaşayacaklardı. Medine'ye yapılan saldırılarda, hep birlik olunacak ve şehir savunması birlikte yapılacaktı.Yahudiler dinlerinde serbest olacaktı. İki taraftan birinin, üçüncü bir tarafla olan anlaşmazlığında, üçüncü tarafa karşı ortak tavır takınılacaktı. Yahudiler ve Müslümanlar arasında olacak anlaşmazlıklarda, Hz. Muhammed hakem olarak kabul edilecekti. Her topluluk kendine ait bölgeden sorumlu olacaktı. "Bu antlaşmayı kabul edenler arasında vaki olabilecek bütün anlaşmazlıklar Allah'a ve O'nun Resulü'ne takdim edilecektir!" Öcalan'ın temel aldığı Medine Sözleşmesi budur. Olan nedir? Medine'deki kavimler ve farklı dinlere mensup topluluklar, çatışmayla, şiddetle, kendi dinlerini diğerlerine zorla kabul ettirmeyle bir sonuca ulaşamayacaklarını görerek, anlaşma yoluna gitmişlerdir. Öcalan da Medine Sözleşmesi'nden yola çıkarak, Türk devleti ile çıkabilecek anlaşmazlıklarda bir "üçüncü göz"ün (bu örneğin iki tarafın da kabul ettiği bir heyet olabilir) hakem rolü oynamasını talep etmektedir! Öcalan güya Medine Sözleşmesi'nin 'sosyalist' yorumunu yapıyor! Sosyalizmin dine bakış açısı açıktır. Dinle sosyalizm aynı kulvarda yürüyemez.

Sosyalistler için din kişinin özel meselesi olarak kavranır. Devletin dinle hiçbir ilgisi olmamalıdır. Herkes bir dine inanmakta, ya da inanmamakta serbesttir. Marx'ın deyimi ile "din halkın afyonudur." Bütün dinler, sömürünün korunmasına, ilahi adalet adına açıklanmasına ve işçi sınıfının uyuşturulmasına hizmet eder.

Marksizm materyalizmdir. Materyalizm, dinin kaderciliğine, sorgulanamazlığına karşı mücadele eder. Dinle mücadele etme Marksizmin abc'sidir. Sosyalistler, dine karşı mücadele ederken, dinin kökeni ve ortaya çıkış nedenlerini kitlelere anlatmak zorundadır. Marksizm, herhangi bir doğaüstü varlığın veya doğa dışında ya da "üstünde" herhangi bir şeyin mevcudiyetini reddeden felsefi materyalizme dayanır. Din ve Marksizm birarada olamaz. Dini toplumsal yaşama alet etmeye çalışanlar karşı devrime vardılar. Bu anlamda Öcalan'ın, dinin sosyalist yorumu vb. ettiği laflar gerici düşüncelerdir.

Öcalan ve AKP'nin programı

AKP'nin programı ile Öcalan'ın programı geniş ölçüde uyuşmaktadır. AKP'nin programı yeni Osmanlıcılıktır. AKP'nin "yeni Türkiye vizyonu" Ortadoğu'daki Kürtleri, Türkiye'nin gücüne eklemleyerek büyüme vizyonudur. Türkiye'nin Ortadoğu'da büyük güç olma ve bütün dünyada da Türklüğün yanında sünni müslümanları T.C. etrafında toparlama programıdır. AKP'nin hedefi, planı, programı budur. Kürtleri, Türkiye'nin gücüne katma planı aynı zamanda Abdullah Öcalan'ında programıdır. 2013 Newroz'un da okunan Öcalan'ın konuşması buna en iyi örnektir. Öcalan *"Tıpkı yakın tarihte Misak-ı Milli çerçevesinde Türklerin ve Kürtlerin öncülüğünde gerçekleşen Milli Kurtuluş Savaşı'nın daha güncel, karmaşık ve derinleşmiş bir türevini yaşıyoruz"* diyordu. Öcalan, Türk burjuvazisine diyor ki; biz Ortadoğu'nun iki kadim halkı ve stratejik halkları olarak, yeniden bir milli kurtuluş savaşı verip Misak-ı Milli çerçevesinde, Misak-ı Milli sınırları içinde daha büyük bir Türkiye'yi birlikte kurabiliriz.

2013'ten beri Öcalan için yeni olan şudur: Artık her iki tarafta resmen ve alenen aynı şeyleri söyleme noktasına gelmiştir. Öcalan'ın Osmanlı değerlendirmesi, AKP'nin Osmanlıcı görüşleri ile uyuşmaktadır. AKP, programında herkes kendi etnisitesini yaşasın, biri diğerine üstün olmasın, biz hep Müslümanlık çerçevesi içinde birleşelim diyor! Öcalan'ın söylediklerini, AKP/RTE'de söylüyor.

Öcalan ve kadın sorunu

Öcalan'ın kadın sorunu bağlamında kimi söylemlerini aktaralım.

Şöyle diyor Öcalan:

"Dünyada benim kadar kadın meselesi ile ilgilenen yoktur." (s. 47)

Öcalan Kandil'i eleştirirken şöyle diyor: *"Aşkı da çözemiyorlar. Çok değerli kadın arkadaşlar var, yetenekli erkek arkadaşlar da var, ama teorik olarak da pratik olarak da hiç aşamıyorlar."* (s. 300)

"Her evlilik bir köleliği de getirebilir. Burada önemli olan özgür yaşamdır." (s. 325)

"Kapitalist sistemde her erkek, her koca tecavüzcüdür. Kadın sosyolojisini dünyada benden daha iyi yapacak kimse yoktur." (s. 355)

"Tarihte hiçbir erkek kadın üzerinde benim kadar yoğunlaşmadı. İlgilenmedi ve bağ kurmadı. Yüzlercesi kendini yaktı ve buna rağmen bu sorun devam ediyor. Tüm yazarları inceledim. (...) En değme Holywood artisti bile benimle yarışamaz. Kadınlar bana çok bağımlılar. Dünyada bunun bir örneği daha yoktur. Buna rağmen sorunlar hâlâ var. Bana göre her evlilik bir tecavüz ve intikamdır." (s. 403-404)

Bu kadar alıntı yeter. Görüldüğü gibi "dünyada Öcalan kadar kadın sorunu ile ilgilenen başka kimse yoktur! "Bu her şeyi kendisi ile başlatan yaklaşım, en hafif deyim ile açık tarih çarpıtıcılığıdır. Sovyetler Birliği'nde, Çin'de ve Dünya Komünist Hareketi tarihinde, devrimle elde edilen kazanımların inkarıdır. Milyonlarca emekçi kadın, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı erkek kardeşleri ile birlikte devrim hareketlerine katıldılar. Büyük devrimlerin zaferlerini, yenilgilerini yaşadılar.

Engels, "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" adlı eserinde, kadının köleleşmesinin ve özgürleşmesinin ekonomik temellerini açıklamış ve elimize kadın sorununu anlamak için tarihsel bir perspektif, teorik bir temel vermiştir. Engels'e göre, kadının yeniden özgürleşmesi için, atılacak ilk adım bütün kadınların ekonomik özgürlüklerini kazanması olabilirdi. Bu anlamda kadının kitleler halinde toplumsallaşmış üretime döndüğü kapitalist sistem onun kurtuluş mücadelesinin başladığı yerdir.

August Bebel, "Kadın ve Sosyalizm" kitabıyla 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında kadının köleleşmesi ve kapitalist sistemdeki somut durumunu, tarihsel evrimini ve sosyalizmin kadın kurtuluş projesini birlikte ele almış, bugüne kadar gelen programatik ve taktiksel görevleri açığa çıkarmıştır. 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren Amerika'da işçi kadınların çok yaygın direnişlerine, Avrupa'da 1830-1848 devrimlerine katılımlarını görüyoruz. 1871 Paris Komünü, kuruluşunda ve yıkıma karşı direnişinde kadın proleterlerin de kahramanlıklarıyla anılır.

20. yüzyılın başında Clara Zetkin, Engels ve Bebel'in bıraktığı yerden sorunu ele almıştır. Clara Zetkin, kadın sorununu, kadının tarihsel ezilmişliğiyle bağlarını koparmasaksızın kapitalizme özgü bir sorun olarak tanımlamıştır. Clara Zetkin, II.

ve III. Enternasyonal'in kadın sorunu ve kadın mücadelesine dair bütün teorik ve pratik kuruluşunun gerçekleştirilmesinden güncel sorunlarının ele alınışına; sosyalist kadın örgütlenmesinin yapılandırılmasından özel bir çalışmanın yaratılmasına kadar birinci derecede rol oynamıştır. Clara Zetkin'in, kadın sorunları söz konusu olduğunda bütün bu zamanlar içinde teorisyen, propagandist, siyasal önder, pratik örgütleyici önder olduğu bir gerçektir. Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin kadın örgütlenmesinin de başında olan Clara Zetkin, 'Eşitlik' adlı kadın gazetesini, parti önderliği onu görevden alana kadar, 20 yıl kesintisizce yayımlamayı başarmıştır. 3. Enternasyonal'de kadın sorununu çeşitli boyutlarıyla ele almaya önderlik eden Clara Zetkin'in öncelik verdiği konu; kadınların devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanılması ve iktidar alındığında da sosyalizmin inşasına seferber edilmesidir.

Ekim Devrimi, yalnızca proletarya ve diğer ezilenler için değil, kadın cinsinin kurtuluşu için de tarihin tanıdığı ilk ve en kapsamlı toplumsal, ekonomik ve siyasal bir devrimdi. Ekim sosyalist devrimi, köleliğin kökeni olan özel mülkiyet sistemini yıkmaya giriştiği için kadınların büyük toplumsal kurtuluşunu da başlattı. Devrimin önderi Bolşevik hükümetin ilk kararnamelerinden biri, yasal düzlemde kadın- erkek arasındaki bütün eşitsizlikleri ortadan kaldıran bir kararname idi. Kadınların tam olarak toplumsal üretimin içine çekilmesi yanında mutfağın kölesi, çocuk ve kocanın bakıcısı olmaktan çıkaracak olan seferberlik başlatıldı. Kadın için ekonomik bağımsızlığın yolu sosyalist ekonominin inşası içinde köklü olarak açılırken devlet yönetimine en gerideki köylü kadının çekilmesi de olanaklı hale geldi.

Toplumsal ve hukuksal alanda kadını ikincil ve erkeğe bağımlı kılan, ezilmesine araç olan her şeye karşı savaş açıldı, boşanma kararnamesiyle kadın cinsinin aşağılanmasına, meşru ve gayrı meşru çocuk ayrımına son verildi. Kadın cinsinin eğitimi için seferberlik başlatıldı, kadın ve çocuğun korunması sosyalist devletin sorumluluk alanına sokuldu. Pek çok kitap, belge ve istatistik, kadınların Ekim Devrimi'yle elde ettiği kazanımlara, insanlığın özgürlük yürüyüşünde üstesinden geldiği zorluklara ve başarılarına tanıktır. Bugün emperyalist kapitalist sistem karşısında ağır bir yenilgi alarak insanlığın barbarlığa sürüklenmesinin önünün açıldığı ne kadar gerçekse, Sovyet devriminin ve Sovyet kadınının insanlığa armağan ettiği zaferler de o kadar gerçektir.

Abdullah Öcalan, kadın sorunu, kadının kurtuluşu bağlamında yapılanları görmüyor, görmek istemiyor.

Evlilik, bireysel cinsel sevgiye dayanan, özgür insanların birlikteliğidir. Bu birlikteliğin sınırlarını çizen karşılıklı sevgidir. Bu birliktelik için, burjuvazinin evlilik kurumuna gereksinim yoktur. Böyle bir birliktelik, burjuvazinin tüm diğer kurumları gibi, evlilik kurumunun da yıkılması temelinde gerçekleşecektir. Her birliktelik veya evlilik kurumu, köleliği getirmez. Evlilik kurumu var olduğu sürece, boşanma hakkının kullanılmasının basitleştirilmesi için mücadele görevimiz var. Birliktelikleri yürümediği, yürütülmediği durumlarda kadınların, birliktelikleri bozma hakkı vardır. Erkek egemenliğinin sürdüğü günümüz dünyasında, kadınların mücadelesi hayati önemdedir.

Her konuda uzman olan 'sosyolog' Öcalan diyor ki; *"Kapitalist sistemde her erkek, her koca tecavüzcüdür."* Hiçbir ayrım yapmadan, kapitalist sistemde yaşayan her er-

kek Öcalan tarafından "tecavüzcü" ilan edilebilmektedir! Öcalan, kendisine üstün nitelikler atfediyor. Öcalan, her şeyi, bütün doğruları kendisiyle başlatan bir takıntı içindedir! Büyüklük takıntısı, kişinin kendisine gerçekle uyuşmayan üstün nitelikler yakıştırmasıdır! Büyüklük takıntısı, kişinin, yetenekleri, nitelikleri ve yaşantısı hakkındaki mantıksız inançlara dayanır. Kendini olduğundan daha büyük görmenin adı megalomani'dir.

Öcalan ve MİT

2012'nin son ayında MİT müşteşarının İmralı Adası'na gitmesi, Öcalan'la görüşmesi siyasi iradenin, başında AKP hükümetinin bulunduğu devletin kararıdır. MİT müşteşarı, sömürgeci devletin bir memurudur. MİT müşteşarını adaya gönderen, sömürgeci devlet ve onun andaki iktidarıdır. Öcalan, kendisi ile görüşen MİT heyetine çok güveniyor ve ona devletten bağımsız bir heyetmiş gibi yaklaşıyor!

Öcalan nezdinde MİT güvenilen bir kurumdur. Hem önceki MİT müşteşarına, hem de andaki MİT müşteşarı Hakan Fidan'a, Öcalan çok güvenmektedir. Öcalan'ın değerlendirmesine göre; Hakan Fidan'a ve onun arkasında duran RTE'ye karşı darbe girişimi , Öcalan tarafından önlenmiştir! "İmralı Notları"nda, Sakine Cansız'ın katledilmesi hakkında Öcalan birçok defa konuşuyor. HDP heyeti, Öcalan'a Sakine'nin katledilmesinde MİT'in parmağı olabileceğini söylüyor. Öcalan buna inanmıyor, inanmak istemiyor ve şöyle diyor:

"Ha bizi ha Sakine'yi vurmuşlar. Sterk TV 'MİT kaynaklı' demiş. Pek mümkün değil ama düşüneceksiniz. Milyonda bir de olsa düşüneyim. MİT var mı? MİT'de şaşırdı." (s. 18)

"Benim analitik değerlendirmemin önemsenmesi gerekir. Ben neden inanmıyorum, beni sorgulayın. Velev ki Erdoğan'ın bu cinayetten haberi, hatta onayı olsun. MİT onayından geçmiş de olabilir. Ama benim görüştüğüm yetkililerin imzaları ve onayı da olsa, belgeleri de olsa, bu onların kararı değildir. Bu tarihi bir tespittir. Benim siyaset yapma tarzım böyledir. CİA ve Gladio üzerinden Washington merkezli komplodur." (s. 378)

O kadar MİT'e güveniyor ki; MİT'in parmağının olabileceğini 'milyonda' bir ihtimal varsayıyor! MİT'in değiştiğini vurgulama gereği duyuyor! "İmralı Notları"nda, MİT ve Hakan Fidan hakkında onlarca pozitif değerlendirme yapıyor Öcalan. Öcalan, Sakine'nin katledilmesinde, görüştüğü kişilerin onayı ve imzası olsa bile, bu onayın onların kararı olmadığını söylüyor! Sakine Cansız'ın katledilmesi, "*CİA ve Gladio üzerinden Washington merkezli komplodur"* diyor! Kattiyen MİT yapmamıştır! Kattiyen MİT'in parmağı yoktur! İmzaları olsa bile bu onların kararı değildir. Öcalan, adeta MİT'e iman etmiştir. İşte Öcalan'ın siyaset tarzı böyle bir tarz.

HDP heyetine Hakan Fidan ile görüşmelerini, MİT müşteşarının entelektüel biri olduğunu ve MİT'in değiştiğini, reforma uğradığını söylüyor! Bu anlamda Hakan Fidan, Öcalan'ın güven duyduğu bir kişiliktir. (s. 45) Devamla Öcalan:

"Devlet içinde iki tane akıllı insan çıktı: Emre Taner ve Hakan Fidan." (s. 225)

"Ben buradaki heyetin çalışmalarına değer veriyorum, ama hükümet heyeti zorluyor." (s. 330)

Emre Taner ve Hakan Fidan, Öcalan'la görüştükleri için "akıllı" adam konumuna gelmişlerdir. Öcalan'ın görmediği şudur: Bu iki MİT müşteşarı devletin memurudur. Bu iki memuru adaya gönderen devletin, onun andaki yöneticisi siyasal iradenin,

hükümetin kendisidir. Bu iki "akıllı" adamın, devletin onayı olmadan adaya gitmeleri sözkonusu bile değildir. Bu iki "akıllı" adam devletten, bağımsız hareket etmiyor. Bu iki "akıllı" adam, sömürgeci devletin çıkarlarını koruyan, kollayan adamlardır.

Öcalan ve Ermeni sorunu

Öcalan, Ermenilere yapılan soykırım, Ermeni sorunu hakkında da kimi değerlendirmelerde bulunmaktadır. 23 Şubat 2013 tarihli görüşme notlarında şöyle diyor:

"Anadolu islamlaştıktan sonra, bin yıllık bir Hristiyanlık öfkesi var. Rumlar, Ermeniler, Yahudiler Anadolu'da hak iddia ederler. Laiklik, milliyetçilik kisvesinde elde ettiklerini kaybetmek istemiyorlar." (s. 21)

Anadolu'nun islamlaşması kılıç zoruyla gerçekleştirildi. Müslüman olmayan halklar süreç içerisinde yok edildi. Anadolu'ya Türkler gelmeden önce bu topraklarda Ermeniler, Rumlar,Yezidiler, Süryaniler, Yahudiler de yaşıyordu. Bu topraklarda yaşayan bu halklara ne oldu? Yaşadıkları topraklarda kıyıma uğrayan, zorla Türkleştirilen halkların öfkesi normal değil mi? Topraklarından sürülen, katledilen, soykırıma uğrayan "bin yıllık bir Hristiyanlık öfkesi" normal değil mi? Anadolu nasıl islamlaştırıldı? "Laiklik, milliyetçilik kisvesi" adı altında hangi kazanımları elde etmişler? Öcalan, ezilen, hor görülen, katledilen müslüman olmayan halkların karşısında yer alıyor. Devam ediyor Öcalan:

"Ben biraz buradaki tarihsel gerçeğe dikkat çekiyorum. Ermenilere soykırıma kadar giden uygulamaların zeminini oluşturan işte biraz da bu Taşnak milliyetçiliğidir. Bunlar İttihat ve Terakki'nin kuruluşunda yer bile aldılar, biliyorsunuz. Ben bu konuda kitap yazacağım zaten. Bu süreçte Ermenilere de yol açıyoruz. Anadolu, Kürdistan topraklarında yaşamak isteyenler özgürce yaşayacaklar. Akıllı bir Ermeni olsaydı bunlar olmazdı. Yaralarını kendilerinin deşmesi gerekir." (s. 51)

Öcalan bu görüşleri 3 Nisan 2013 tarihli görüşme notlarında dile getiriyor. Öcalan güya tarihsel gerçekleri açıklıyor! Ama bu açıklamalar özünde faşist Türk devletinin açıklamalarından pek farklı değil. Taşnaklar milliyetçilik yapmış, İttihat ve Terakki'nin kuruluşunda yer almış ve Ermenilerin bu tavırları soykırıma kadar giden uygulamaların zeminini hazırlamış! Böyle diyor Öcalan! *"Akıllı bir Ermeni olsaydı bunlar olmazdı"* diyebiliyor! Ermeniler yaralarını kendileri deşmelidir, diyor! Bu görüşler tarihsel gerçekleri inkar eden, Ermenilere yapılan soykırımı, sonuçta Ermenilerin yaptığı hatalara bağlayan bir yaklaşımdır. Öcalan buradaki tavrıyla soykırım mimarlarını aklıyor!

1908 Haziran ayında, ikinci Abdülhamit hükümeti devrildi. 1909'da II. Abdülhamit tahtan indirildi. Jön Türkler, Fransız Devrimi'nin "Özgürlük, eşitlik, kardeşlik" sloganlarıyla ortaya çıktılar. İmparatorlukta yaşayan müslüman olmayan halklar, sultanın tahtan indirilmesini çoşkuyla karşıladı. "Özgürlük, kardeşlik, eşitlik" sloganları ile İmparatorlukta yeni bir çağ açılacağı sanıldı! Jön Türkler, maske takmış Türk milliyetçileri idi. Kendilerinden önceki sultanları gibi kıyım ve katliamları kabul eden bir siyaset izleyecekleri belli oldu. Onların hedefi "etnik temiz" Türk ulusunu yaratmak ve bu hedefe ulaşmak için yollarına çıkacak her engeli katliamlar yaparak aşmaktı. Müslüman olmayan halklar, "özgürlük, kardeşlik, eşitlik" sloganlarına kandılar.

Kendi deyimiyle Ermenilerin tarihini "*onlardan daha iyi bilen*" Öcalan şöyle diyor:

"Ermenilerin elebaşları kapitalizmin ilişki tarzlarına alet oldular. Kapitalizmin uç beyliğine oynamakla tarihleri başaşağı gitti. Ermeniler, Süryaniler tüm suçu Türk'e ve Kürt'e yüklüyorlar. Ama kendi yanlışlarını saymıyorlar. Ermeniler kapitalizmle ilişkilerini çözemediler, çözemedikleri için tarihi katliama uğradılar. Ermenilere tarihi kardeşlik kültürü ile yaklaşıyoruz. Onları yeniden canlandıracak şeyi de biz yaparız. Ermeni soykırımın tanınması da bize, Kürt hareketine bağlı. Ermeniler saygılı olmalı, milliyetçi refleks içinde olmamalı. Sorun kapitalizmdir. 19. yüzyıldan sonra Ermeni katliamı başladı. Öncesinde Osmanlı'da sarayda varlık gösterdiler. Kürdistan'ı birlikte paylaşıyorduk. Ne zamanki kapitalizmle ilişki düzeyleri gelişti, o zaman sorunlar da yaşanmaya başladı." (s. 224)

Öcalan, insanın tarihsel serüvenini ve toplumsal gelişme süreçlerini bir kenara atarak kendi zihinsel kurgulamasını maddi-toplumsal gerçeklerin yerine koyuyor. İnsanlık tarihinde toplumsal gelişme aşamaları vardır. Feodal toplumun sonlarına doğru, bu toplumsal-ekonomik sistemin bağrından çıkıp gelişen kapitalizmin gelişmesi sürecinde feodal üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesi önünde engel teşkil etmeye başladı. Bu sürecin sonunda kapitalizmin ve onun ürünü burjuvazinin hakimiyeti vardır. Burjuva ulus devletler, bu sürecin ürünüdür. Ulus, yükselen kapitalizm çağının bir kategorisidir. Feodal toplumun bağrından çıkan burjuvazi feodalizme karşı mücadelesinde ilerici bir rol oynadı. Burjuvazi bu dönemde "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" söylemiyle ortaya çıktı. Burjuvazinin taleplerine sahip çıkan emekçi toplum kesimleri de burjuvazinin peşine takıldı. Aynı dil ve kültür etrafında birliktelikler ulus öncesi topluluklar içinde de vardı. Ama bu birliktelikler aynı kökenden gelen diğer topluluklarla, aşiret, kavimlerle ortak ulusal birlik içinde biraraya gelmelerine yetmiyordu. Kapitalizmin gelişmesi feodal parçalanmışlığı yıkarak bu toplulukların birbirine yakınlaşmasını sağladı. Bu topluluklar giderek artan şekilde dil, kültür birliği ve üzerinde yaşadıkları toprakları "vatan" olarak benimseyip dar ve kapalı ekonominin sınırlarını aştılar. Ulus olma bilinci bu maddi zemin üzerinde gelişti. Uluslaşma süreci, kapitalist ilişkilerin gelişmesinden bağımsız olarak ele alınamaz. Ulus devlet toplumların kapitalist gelişme aşamasının bir ürünü ve onun esas örgütlenme biçimidir. Öcalan, bu tarihsel materyalist gerçekliği iradi bir tavırla görmezden gelip "ulus devlet"in "kölelik" olduğunu söylüyor. (s. 13)

Öcalan diyor ki; Ermeniler, kapitalizmin ilişki tarzına alet oldu! Kapitalizmin uç beyliğine oynamaya başladılar! Ermenilerin bu tavırları sonucu tarihleri başaşağı gitti! Öcalan'a göre, Ermenilere yapılan soykırım, Ermenilerin yaptığı hataların sonucudur! Soykırım da, Kürtlerin, Türklerin hiçbir suçu yoktur! Sonuçta soykırımın suçlusu kapitalizmin uç beyliğine soyunan Ermeni elebaşları oluyor! Ermeni soykırımının tanınması Kürt hareketine bağlı imiş! Öcalan, İslamcı/Türk İttihat ve Terakki hükümeti tarafından planlanan, devlet kurumları ve ordu tarafından uygulanan "etnik temizlik" siyasetini görmüyor, görmek istemiyor. Devam ediyor Öcalan:

"Ermeniler şunu bilmeli: Neden daha önce Ermeniler en önemli proto burjuva kesimidir. O zaman neden bir Ermeni soykırımı yoktur? Soykırım 18. yüzyılın ikinci yarısında başlar. 1914'te devam eder. 1914'te Erzurum'da bir Ermeni kongresi yapılır. İttihatçılar bunlara 'Ruslarla ortak hareket etmeyin' diye yalvarırlar. 'Siz ulus-devlet kuracağınıza biz kurarız' derler. O dönem Bitlis'te Mele Selim önderliğindeki ayaklanmayı da Erme-

niler eliyle bastırırlar, katliam ve idamlar yaparlar. Biz soykırımı inkar etmiyoruz, zaten karşıyız. Ama Ermeniler de kapitalist modernitenin hizmetkarlığını yapmışlardır. Benim söylemim için Apo nefret suçu işlemiş diyorlar, gülüyorum. Halbuki bu lobi kapitalizm taşeronluğunu yaparak Rumları da, Ermenileri de, Yahudileri de felakete sürükledi. Bu soykırım olayını kapitalizme bağlamak gerekir. Ruslar, İngilizler ve Fransızların rolleri var, ama tüm Türklere mal edilemez. Bunları iyi tartışmak gerekir. Biz soykırım tarihine de karşı değiliz, Ermeni vatandaşlığına da karşı değiliz. Bunu iyi anlatın." (s. 265-266)

"Kapitalizmle işimiz yok. Kürtün susturulduğu bir yerde Ermeniler asla konuşamaz. Ermenilerin bunu bilmesi lazım. Biz Hınçak'ın mirasına da, Ermeni gençlerine de saygılıyız. (s. 266)

Önce yanlışları düzeltelim. Soykırım, kapitalizmin/emperyalizm aşamasının bir ürünüdür. Rafael Lemkin soykırım kavramını ilk kez kullanan ve bunun için kriterler tespit eden kişidir. Lemkin'in bu kavramı bulmasında Ermenilere yapılan soykırımının da belirleyici olduğunu kendisi anlatmaktadır. Lemkin, 1,5 milyon Ermeni'nin toplu olarak öldürülmelerinden ve bunun cezasız kalmasından çok etkilenir. 1944'te Lemkin, ilk kez, „Genocide" (Jenosit) kavramını kullanır. Eski Yunanca'da „Genos" (ırk/soy) ve „cide" (öldürmek/katletmek) kelimelerinin birleştirmesinden Genocide (soykırım) kelimesi ve kavramı doğar.

Lemkin, soykırım tanımının bir yasa olarak çıkması için uğraşır. Rafael Lemkin "genocide" sözcüğünü dünyanın her yerinden gelen delegelerin soykırımla ilgili uluslararası terimleri tartıştığı, henüz tam olgunlaşmamış Birleşmiş Milletler'e getirir. 9 Aralık 1948'de, nihai metin oybirliğiyle kabul edilir. "Birleşmiş Milletler Soykırım Suçunun Önlemesi ve Cezalandırması Sözleşmesi" 20 ülkenin onaylamasının ardından 12 Ocak 1951'de yürürlüğe girer.

Öcalan diyor ki; "*Soykırım 18. yüzyılın ikinci yarısında başlar. 1914'te devam eder.*" Öcalan, soykırım ile katliamları eşitleme bir ve aynı görme hatasına düşüyor. 18. yüzyılın ikinci yarısı, 1750-1800 arası dönemi kapsar. 1760-1880 arası dönem, kapitalizmin ticaret ve manifaktür dönemidir. Avrupa'da ve ABD'de takriben 1880'lerden itibaren kapitalizmin yeni bir evresine girilir. Bu dönemde "rekabetçi kapitalizm" yerini tekelci kapitalizme, ya da bir başka deyimle emperyalizme bırakır. Bu anlamda Avrupa ve ABD'de uluslaşma bilincinin gelişmesinin kapitalizmin gelişmesi ile bağı vardır. 18. yüzyılın ikinci yarısında, Ermenilerin uluslaşma bilinci oldukça geridir. Bu dönemde Ermenilere yönelen bir soykırım da henüz yoktur.

Öcalan'ın belirttiği süreden yüzyıl sonra, 19. yüzyılda Ermenilere karşı 1894-1896 yılları arasında kıyımlar, katliamlar gerçekleştirildi. Bu yıllarda ilk katliam Bitlis'e bağlı Sasun'da yapıldı. 1894'ün Ağustos ayında Osmanlı 4. ordusu Sasun üzerine saldırıya geçti. Sasun yerle bir edildi. Daha sonra, Trabzon, Erzincan, Maraş, Kayseri, Erzurum, Diyarbakır, Beyazıt, Harput ve daha birçok şehirde katliamlar yapıldı. 1896'da, toplu katliamlara İstanbul, Urfa, Şebinkarahisar, Amasya, Muş, Merzifon ve İmparatorluğun farklı yerlerinde devam edildi. 1894-1896 yılları arasında 300 bine yakın Ermeni katledildi.

Soykırım, (genozid) bir ırkı, topluluğu, ulusu, halkı planlı, programlı ve düzenli biçimde yok etme eylemidir. Katliam, (pogrom) kendini savunma imkânı bulamayan çok sayıda insanın acımasızca öldürülmesi olaylarıdır. Osmanlı İmparatorluğu,

imparatorluk toprakları üzerinde birçok katliam gerçekleştirmiştir. T.C. tarihinde birçok Kürt katliamları yapılmıştır. Bu katliamlardaki amaç Kürtlerin bütünüyle yok edilmesi değildir. Bu katliamlarla Kürtler yok edilememiş, yaşadığı topraklardan da sürülememiştir. Oysa İmparatorluk toprakları üzerinde yaşayan Ermeniler yok edilmiş ve Ermeni ulusu, 1915 ve sonrasında devletin bilinçli yok etme siyaseti, soykırım siyaseti ile küçük bir azınlık haline getirilmiştir.

Öcalan diyorki; "*1914'te Erzurum'da bir Ermeni kongresi yapılır. İttihatçılar bunlara 'Ruslarla ortak hareket etmeyin' diye yalvarırlar.*" İttihat ve Terakki yönetimi, savaşa girmeden aylar önce Taşnak Partisi ile ilginç bir görüşme yapar. Taşnak Partisi, 2-14 Ağustos 1914'te Erzurum'da kongresini toplar. İttihat ve Terakki kongreye, daha sonra Ermenilere yapılan soykırımın mimarı olarak öne çıkan Bahattin Şakir başkanlığında bir hayet yollar. İttihat ve Terakki, Ermenilere Rusya ile olası bir savaş durumunda beraber çalışma teklifinde bulunur. Eğer Taşnak Partisi Rus Ermenilerini, Çarlık Rusya'sına karşı ayaklanmaya teşvik edebilirse, işgal edilecek yeni toprakları da içine alan otonom bir Ermeni idaresine izin verileceği söylenir. Taşnak Partisi bu öneriyi red eder ve tarafsızlık politikasını savunur. Eğer savaş çıkarsa, Ermenilerin devlete sadık kalacaklarını söylerler. Kasım 1914'te Ermeniler askere alınmaya başlanır.

Bu bağlamda Öcalan'ın görmediği şudur: Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Jön Türkler, Almanya ve Avusturya-Macaristan'nın yanında savaşa girmek için hazırlık yapmaktadır. Jön Türkler, Ermenileri kendi çıkarları için kullanmak istemektedir. Erzurum'da yapılan Taşnak Partisi'nin kongresinde, savaşın çıkması durumunda tarafsız kalacaklarını belirtmeleri doğru bir tutumdur. Kaldı ki, İttihat ve Terakki, Ermenilere yönelik soykırımının yapılmasını daha önce karar altına almıştır. Taşnak Partisi ile görüşmeler yapılmadan önce 1914'ün Şubat'ında Ermeni soykırımını yapacak komite bile seçilmiştir. İttihat ve Terakki Partisi Merkez Komitesi 1914 Şubat'ında Doktor Nazım, Şakir Bahattin ve Mithat Şükrü'nün başkanlığını yapacağı bir komite kurmuştur. Tarihi olgular böyledir.

Öcalan diyorki; "*O dönem Bitlis'te Mele Selim önderliğindeki ayaklanmayı da Ermeniler eliyle bastırırlar, katliam ve idamlar yaparlar.*" Öcalan yine gerçekleri tam anlatmıyor. 1914'te Mele Selim önderliğinde, İttihat ve Terakki'ye karşı bir ayaklanma başlatılır. Mele Selim, "İttihatçılar memleketi ecnebiye satıyor" gerekçesi ile ayaklanmayı örgütlüyor. Ayaklanma İttihat ve Terakki tarafından bastırılır. Mele Selim idam edilir. Osmanlı ordusunda, Ermeniler de askerlik yapmaktadır. Ordu içerisinde Ermeni askerler de vardır. Fakat Öcalan, ayaklanmanın bastırılmasının Ermenilerin eliyle olduğunu ve Ermenilerin katliam ve idamları gerçekleştirdiğini söylüyor! Öcalan, İttihat ve Terakki zulmünü aklıyor.

Ve Öcalan açık konuşuyor. *"Bu soykırım olayını kapitalizme bağlamak gerekir. Ruslar, İngilizler ve Fransızların rolleri var, ama tüm Türklere mal edilemez."*

Öcalan, Ermenilere soykırım yapılmıştır diyor! Ama bu soykırımı Türkler yapmamıştır! Soykırımın esas sorumlusu kapitalizmdir, kapitalist modernitedir! Soykırımın suçlusu sonuçta içlerinde "bir tane akıllı Ermeni"olmayan Ermenilerin kendileridir! Çünkü kapitalizmle ilişki kurmuşlardır! Yaptıkları hatalar sonucu soykırıma uğramışlardır! Öcalan'ın söylediklerinin özeti kısaca böyledir.

Öcalan'ın söylemleri ile T.C. devletinin söylemleri arasında özde bir fark yoktur.

Egemen sınıflar da biz kattiyen soykırım yapmadık diyor! Öcalan ise, soykırımda Kürtlerin/Türklerin bir sorumluluğu yoktur diyor! Öcalan, "*Kürtün susturulduğu bir yerde Ermeniler asla konuşamaz"* diyor! Böylece Öcalan ağzındaki baklayı çıkarıyor. Öyle ya Ermenilerin konuşması Kürtlerin durumuna bağlı.

Şimdi Ermeni soykırımı bağlamında tarihsel gerçeklere bakalım:

1891'de Abdülhamit "Hamidiye Alaylarını" kurdu. "Hamidiye Alayları"nın esas amacı tüm imparatorluktaki Ermeni katliamlarını gerçekleştirmekti. Bu yarı-resmi milis gücü, Doğu'daki Ermeni nüfus üzerindeki Kürt grupların baskısını devlet kontrolünde, yasal ve sistematik hale getirdi. "Hamidiye Alayları"na katılan sunni aşiretler yerel iktidar şeklinde hareket etmeye başladı. Güç sahibi oldular. Bu güce dayanarak her türlü zorbalığı, soygunu yaptılar. "Hamidiye Alayları"nın kurulmasından sonra Ermenilerin yaşadığı her şehirde baskın, talan, öldürme gibi olayların sayısı arttı. 1894-1896'da Urfa-Sasun'da, "Hamidiye Alayları" binlerce Ermeniyi öldürdü. Ermeni soykırımında Kürtlerin de sorumluluğu vardır. Osmanlı İmparatorluğu'nda Ermenilerin en yoğun olarak yaşadığı bölge Batı Ermenistan'dır. Batı Ermenistan toprakları, soykırım ile Ermenilerden "temizlenmiş"tir. Ve bugün bu topraklar hiç sorgusuz sualsiz Kuzey Kürdistan toprakları içinde sayılmaktadır.

24 Nisan 1915 öncesi İttihat ve Terakki Partisi, Ermenileri soykırıma uğratmak için somut bir plan yaptı. Kararlar aldı.

Ermeni sorununun soykırımla çözmeye kesin olarak 1910 yılının başlarında İttihat ve Terakki Partisi, merkez komitesi tarafından yapılan gizli toplantılarında karar verildi. 1911'de, Selanik'te yapılan toplantılarda esas olarak imparatorlukta yaşayan Türk olmayanların özellikle Ermenilerin Türkleştirilmesi politikalarından bahsediliyordu. Bu toplantılarda Jön Türklerin düşünceleri ilk kez yazılı hale dönüşmüş oldu.

1914 Şubat'ında İttihat ve Terakki Partisi Merkez Komitesi, Doktor Nazım, Bahattin Şakir ve Mithat Şükrü'nün başkanlığında bir komite kurdu. Bu komite Ermenilerin tehciri ve katliamı ile ilgili tüm sorumluluğu üzerine aldı. Bu komitenin aldığı kararlar uygulanmaya başlandı. Ermeni devlet görevlileri işlerinden çıkarıldı. Ermeni askerler ordudan atıldı ve bu askerlerden işçi grupları oluşturulmaya başlandı. Eli silah tutan tüm Ermeni erkekleri "yol işlerinde" kölece çalıştırıldılar. Süreç içerisinde eli silah tutan Ermeniler öldürüldü. Böylece Ermeniler katliamın ilk başından itibaren askeri gücünü kaybetmiş oldu. Hapishanelerden katiller ve suçlular Mayıs 1914'te Erzurum katliamını yapmaları için çıkarıldı. Jön Türk hükümeti, Osmanlı ordusundaki Ermenileri silahsızlandırdı.

1915 öncesinde, Türkiye'de 2 milyondan fazla Ermeni yaşıyordu. 1,5 milyon Ermeni 1915-1923 tarihleri arasında katledildi. 'Tehcir' adı altında yapılan gerçekte "hiçe göç" yani soykırımdır. Bilinçli soykırım uygulaması Ermeni aydın ve kanaat önderlerine yönelik büyük tutuklamalarla 24 Nisan 1915'de başladı. Daha sonra bu tutuklamalar dalga dalga devam etti. Tutuklanan aydınlar işkencelerden geçirildi, kimi mahkeme kararı ile kimi herhangi bir mahkeme kararı olmadan, ölüme mahkum edildi. Ölüme mahkûm edilenler şehir ve kasaba merkezlerinde idam edildiler. 24 Nisan 1915, Ermeni halkını yok etme hareketinin ilk aşamasıydı. Bu yüzden Ermeniler, 24 Nisan 1915'i Ermeni soykırımında ölenlerin anısına adadılar. 1915'de İstanbul'da tutuklanan Ermeni aydınlarının, tutuklanması soykırım planı-

nın birinci aşamasıydı. İkinci aşamada, yaklaşık 60 bin Ermeni askere alındı ve çoğu öldürüldü. Ermeni soykırımının üçüncü aşaması, Ermeni halkının genç yaşlı çoluk çocuk demeden katledilmeye başlanması ve Suriye çöllerine doğru sürülmesiydi. "Tehcir", yani "göç ettirme" sırasında binlerce insan Türk askerleri, Kürt kapkaççılar, polisler tarafından öldürüldü. Kalanlar da açlıktan, bulaşıcı hastalıklardan öldü. Kadınlar ve çocuklar işkencelere maruz kaldılar. Birçok insan zorla müslümanlaştırıldı. Soykırımla Anadoluda Ermeni varlığı esas olarak yok edildi.

Ermenilerin yok edilmesinde suçlu sadece İttihat ve Terakki, Almanya, İngiltere, Fransa ve Rusya değildir. Soykırımın yapıldığı bütün bölgelerde her bölgeden ve her milliyetten yerel müslüman halk da esas olarak bu suça ortaklık etmiştir. Her milliyet 1894-96 katliamları sırasında edindiği "tecrübeyi" 1915 sürecinde uygulamıştır.1915'de Ermenilere yapılan soykırımda; İttihat ve Teraki partisinin örgütü olan Teşkilat-ı Mahsusa, ordu birlikleri, kolluk kuvvetleri, "Hamidiye Alayları"nın artıkları, Türk, Çerkez, Laz, Gürcü, Çeçen, Arnavut, Boşnak, Kürt, Alevi, Zaza, Arap vb. çeteler ve sivil halk değişik oranlarda üzerine düşeni yapmışlardır. Yerel müslüman halkların Ermeni soykırımında oynadığı rolün yokmuş gibi gösterilmesi yanlıştır. Kısacası katliam nerde yapılmışsa, o yörenin halkı bu katliama katılmıştır. Katliama katılmayanlar, vahşete ses çıkarmayanlar da sorumludur. Katliamın yapıldığı yerlerde, yerel halk katliama iştirak etmeseydi katliamın boyutları bu derece büyük olmazdı. Kuşkusuz bu soykırımın planlayıcıları, karar alıcıları ile, bu soykırıma katılan, ya da onu engellemeyen halkın sorumluluğu ve suçluluğu arasında bir fark vardır. Tabii ki esas sorumlu ve suçlular egemenlerdir. Fakat bu soykırıma katılan halkın hiçbir sorumluluğu yoktur anlamına gelmez. Halk bu bağlamda kendi sorumluluğuna sahip çıkmadıkça, halklar arasında gerçek bir birlik de mümkün değildir.

Öcalan ve başkanlık sorunu

"İmralı Notları"nda şimdilerde üzerine ateşli tartışmaların yürütüldüğü başkanlık sistemi konusunda da tavır var. Öcalan şöyle diyor:

"Başkanlık sistemi düşünülebilir. Yalnız burada başkanlık ABD'deki gibi olmalı. Devlet meclisi gibi bir senato. İkincisi, bir de halklar meclisi. Bunun adı demokratik meclis de olabilir. Rusya'daki alt duma gibi olabilir. İngiltere'deki Avam Kamarası'nın Türkiye versiyonu gibi." (s. 27) Öcalan bu tespitleri, 23 Şubat 2013'de yapıyor. 11 Ocak 2014 tarihli görüşme notlarında şöyle diyor:

"Başbakana deyin ki, başkanlık modelini de hızla tartışabiliriz. Ama onun dediği gibi olmaz, demokratik olacak. Demokratik Türkiye ve Kürt meselesinde hızla çözüme gidilmelidir." (s. 219) 26 Nisan 2014 tarihli görüşme notlarında söylenenler şöyle:

"Yeni başkanlık tartışmalarında ABD ve benzeri gibi bir sistem olursa tartışılabilir." (s. 284)

Alıntılardan da görüldüğü gibi Öcalan, başkanlık modelini "tartışabiliriz, düşünebiliriz" diyor. 17 Mart 2015'de, Selahattin Demirtaş, HDP grup toplantısında yaptığı konuşmada, RTE için "seni başkan yaptırmayacağız" dedi. HDP, seçim kampanyasını bu temelde yürüttü. Selahattin Demirtaş ve HDP "seni başkan yaptırmayacağız" kampanyasını başlattıktan sonra, HDP heyeti Öcalan'la 5 Nisan 2015'de görüştü.

Bu görüşme notları yayınlanmadığı için, Öcalan'ın neler söylediğini bilmiyoruz. Fakat 'Notlar'da ki tavrın "seni başkan yaptırmayacağız" tavrı olmadığı açıktır.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de başkanlık sistemi tartışılıyor. AKP, toplumda kendi tezlerini tartıştırıyor. Ülkelerimizde "başkanlık sistemi" konusundaki tartışma yanlış bir temelde yürütülüyor. Sistemler arasında hangi farklılıkların olabileceği tartışması yürütülmüyor. RTE, başkan olacak mı, olmayacak mı tartışması yürütülüyor. Parlamenter sistem ve başkanlık sistemi burjuvazinin değişik iktidar biçimleridir. Bu iktidar biçimleri, ülkelerde değişik şekillerde uygulanmaktadır. Her iki sistem arasındaki farklılıkların ne olduğu ortaya konulmalıdır. Burjuvazinin yönetim biçimleri içerisinde, doğrudan demokrasiye en yakın olan, halkın siyasete doğrudan katılmasını en fazla sağlayan sistemin, diğer gerici sistemlere tercih edilmesi gerekir. Çünkü böyle bir sistem bizim karar verilecek her konuda halka kendi görüşlerimizi daha rahat açıklayabileceğimiz, halkı sosyalist görüşlerle daha fazla tanıştırıp, eğitebileceğimiz imkanları sunar. Bu anlamda takınılması gereken doğru tavır, andaki sistemi savunmak yerine sistemler arasındaki farklılıkları ortaya koymak ve doğrudan demokrasi unsurlarının olduğu bir sistemi diğer sistemlere tercih etmektir.

Öcalan ve Misak-ı Milli sorunu

Öcalan'ın Misak-ı Milli konusunda söylediklerini bütünlük içerisinde ele alalım. Şöyle diyor Öcalan:

"Bakın, 1925 sonrası Misak-ı Milli'nin parçalanması aslında Kürt parçalanmasıdır. Bu felaket asıl Kürtleri ilgilendirir. Musul-Kerkük, Halep'in kuzeyi falan, bunlar hep Kürt bölgeleridir. (...) Bizler Ortadoğu Konfederasyonu derken bunun yeniden canlandırılmasından söz ediyoruz." (s. 41)

"Aslında bu bir Kürt-Türk misakıdır ve birlikte kurtuluştur. Meclis bu misakı onayladı. Kürtler bölünmeyecekti ama ayırdılar. Bu sınırları değiştirmek artık öyle kolay değil. Ama sınırları faydaya çevirebiliriz; ekonomik birlik, kardeşlik sınırına dönüşür. Suriye sınırı

Brüksel gibi olur." (...) "Bütün Kürtler, Türkiye ile sağlam bir ittifak kuracak. Misak-ı Milli Komisyonu bunu tartışacak. Türk-Kürt birliği olmadan kimse bölgede sağlam kalamaz. Ta Hititlerden beri bu ittifak vardır." (s. 93)

"Mustafa Kemal'i de kuşatıp teslim alıyorlar. Musul-Kerkük'e karşılık cumhuriyet diyorlar. Misak-ı Milli'yi böylelikle bozuyorlar. Londra o zamanlar ağırlıklı Yahudilerin kontrolündedir." (s. 107)

"Bizim yaptığımız Türk/Kürt ittifakı temelinde büyüyen demokratik Ortadoğu konfederasyonudur." (s. 449)

Öcalan diyor ki; Misak-ı Milli olsaydı, Kürtler parçalanamazdı! Önce Misak-ı Milli'nin ne olduğunu hatırlayalım. Birinci Dünya Savaşı, dünyanın emperyalist güçler arasında yeniden paylaşılması savaşıydı. Osmanlı İmparatorluğu, Almanya, Avusturya-Macaristan'nın yanında savaşa katıldı. Birinci Dünya Savaşı'nın galipleri, 8 Mart 1915'de yaptıkları ilk anlaşmada nüfuz alanlarını kendi aralarında belirlediler. Buna göre Anadolu; Fransa, İngiltere, İtalya arasında bölüşülüyordu. Savaşta yenilen tarafta yer alan Osmanlı devletinin hükümeti istifa etmek zorunda kaldı. İttihat ve Terakki'nin üç ismi (Talat/Enver ve Cemal paşa) yurtdışına kaçtı. Osman-

lı devleti, savaşın galibi devletlerle, 30 Ekim 1918'de ağır şartlar içeren Mondros Mütarekesi'ni imzalamak zorunda kaldı. 16 Mart 1920'de İstanbul işgal edildi.

Misak-ı Milli, Osmanlı Mebusan Meclisi'nin 28 Ocak 1920'deki gizli oturumunda kabul edilen ve altı maddeden oluşan bir belgedir. Bu belge daha sonra Kemalistler tarafından hep atıfta bulunulan temel, "kurucu" belgedir. Misak-ı Milli, Anadolu dışında Batum, Batı Kürdistan, Halep, Musul, Kerkük ve Süleymaniye'yi içine alır. Geri çekilebilecek son sınırlar olarak kavranan Misak-ı Milli, Türk hakim sınıflarının rüyası olarak kaldı. Bu hedefe varmak için planlar yapıldı ama bu rüya bugüne kadar gerçekleşmedi.

Öcalan Türk burjuvazisine diyor ki; biz Ortadoğu'nun iki kadim halkı ve stratejik halkları olarak, Misak-ı Milli sınırları içinde daha büyük bir Türkiye'yi birlikte kurabiliriz. Öcalan, Kürtlerin parçalanmasını Misak-ı Milli'nin hayata geçmemesine bağlıyor! Öcalan yine tarihsel gerçekleri gözardı ediyor. Önce uluslaşma süreci öncesinde Kürtler iki imparatorluk sınırları (İran/ve Osmanlı) arasında bölünmüş olarak yaşıyorlardı. Kürt ulusu uluslaşma sürecinin henüz başlarında iken Birinci Dünya Savaşı ertesinde ortaya çıkan yeni düzende dört devlet sınırları içinde parçalandı. Kurtuluş savaşına önderlik eden kemalist Türk burjuvazisinin, İngiliz, Fransız emperyalistleri ve İran gericileri ile anlaşması sonucu Kürdistan dört parçaya bölündü. Bu durum uluslaşma sürecinin daha başlarında olan bir parçalanma idi.

Öcalan diyor ki; İngilizler, Mustafa Kemal'i de kuşatıp teslim almış! "Musul-Kerkük'e karşılık cumhuriyet" demişler! Böylelikle Misak-ı Milli bozulmuş! Misak-ı Milli'nin bozulmasında tabii(!) Yahudilerin de parmağı var! Çünkü Londra o zamanlar ağırlıklı olarak Yahudilerin kontrolü altındaymış! Öcalan'ın temel yaklaşımlarından biri olan antisemitizm burada olduğu gibi hemen her konudaki görüşlerinde hep yeniden kendini gösteriyor. Lozan konferansının tutanakları var. 24 Temmuz 1923'te imzalanan anlaşma metni var. Başvuru kaynaklarımız yazılı belgelerdir.

Mustafa Kemal, Lozan anlaşmasını Nutuk'ta değerlendirir ve şöyle der: *"Türk milletine karşı yüzyıllardan beri hazırlanmış ve Sevr anlaşması ile tamamlandığı sanılmış büyük bir suikastın sonuçsuz kaldığını bildirir bir belgedir."*("Nutuk", c.2, s. 506-518) Lozan anlaşması, Sevr'i çöpe atan bir belgedir ve bu anlamda Türk burjuvazisi açısından kazanılmış bir zaferdir. Lozan'dan sonra Türkiye'de yeni bir dönem başlamıştır. Bu dönemin adı Kemalist diktatörlüktür. Mustafa Kemal'de ölene kadar Kemalist diktatörlüğün şefidir.

Öcalan'ın programı, "*Türk/Kürt ittifakı temelinde büyüyen demokratik Ortadoğu konfederasyonudur.*" Bu programın gerçekleşmesi için Misak-ı Milli sınırlarının yeniden kurulması gerekir! Bu esasında Türk burjuvazisinin geçmişte uzun yıllar açıkça savunamadığı ve bugün açıkça savunduğu bir programdır. Öcalan ve AKP bu noktada aynı programı savunuyor. Öcalan, Irak ve Suriye'nin Misak-ı Milli sınırları dışında kalmasına üzülüyor! Irak ve Suriye, Misak-ı Milli içinde olsalardı, ağır sorunlar ve çatışmalar yaşamazlardı! AKP hükümetinin bir gelecek vizyonu vardır. O vizyon yeni Osmanlıcılıktır. O vizyon, Ortadoğu'daki Kürtleri, Türkiye'nin gücüne ekleyerek büyüme vizyonudur. Türkiye'nin emperyal hedefleri ve Ortadoğu'da büyük güç olma hedefi var. Bu vizyonda, ilk hedeflenen şey Misak-ı Milli, onun etrafında büyük konfederal yapı oluşturmadır.

Öcalan'ın önerdiği "Ortadoğu Konfederasyonu" bağımsız devletlerin eşit şartlarda tek devlet çatısı altında birleştiği konfederasyonlar da değildir. Konfederal birliklerden anladığı içinde bulunulan ulusal devletler içinde yerel özerk bölgelerin varlığıdır. Bu "konfederal birlikler"in kapitalizm ve kapitalist burjuva devlet egemenliği koşullarında uygulanması mümkün değildir. Bu yaklaşım, kapitalist/emperyalizm koşullarını ve burjuva devletin bu koşullardaki rolünün gözardı edilmesidir. "*Bizim devlet iktidarı diye bir sorunumuz yoktur*" söylemi, sömürgeci devletin Kürtlerin ulusal varlığını ve en temel ulusal haklarını red politikasını esas olarak sürdürdüğü koşullarda gündeme getiriliyor. Kürdistan'ın parçalanması ve Kürt ulusu üzerindeki baskıların önündeki temel engelin kurulu burjuva devlet aygıtı olduğu gerçeğinin üzeri örtülüyor.

Öcalan'ın İmralı Adası'nda çözüm sürecinde önerdiği komisyonlardan biri de "Misak-ı Milli Komisyonu"dur. Öcalan'a göre; Kürtlerin kurtuluşu Misak-ı Milli'dir. Türk/Kürt birliği olmadan ve Ortadoğu'da büyük bir güç olmadan bölgede kimse sağlam kalamaz. Öcalan'ın Türklerle birliğinin temeli ise İslam'dır. Çünkü binyıl Anadolu'da birlikte yaşanılmıştır. 1925'den sonra bu birlik bozulmuştur! Kürtler ayrıştırılmıştır vb. Öcalan, Türklerin, Malazgirt savaşı ile birlikte Anadolu'ya gelmelerini de övüyor. Burjuvazinin binyıldır bu topraklarda birlikte yaşıyoruz söylemini, Öcalan da savunuyor. Anadolu'ya gelen Türklerin tarihi, fetih, savaş ve diğer halkları köleleştirme tarihidir. Öcalan, hayalinde yeni tarih yazıyor ve tarihsel gerçeklikleri bir kalem darbesi ile yok edeceğini sanıyor!

Öcalan ve PKK'ye muhalifler/ayrılanlar sorunu

Öcalan, PKK'den ayrılanlar ve kardeşi Osman Öcalan hakkında konuşuyor:

"Osman alçağının bir mektubu var. Bunu öldürmeye gerek yok. Ama Kandil'e çekmek gerekir mi acaba? Kandil herkese açık, böyle de olmalı zaten. Benim adıma söyleyin. Çağırsınlar, dinlesinler. Varsa dertleri orada açarlar. Bu bütün küskünler ve kaçkınlar için geçerli. Osman'ı ve Botan'ı izlesinler. Tehlikeli işlere yönelebilirler. Sanmıyorum Cemil bunları öldürmek istesin, öldürmek için bir şeyler kurgulasın." (s.165)

"Osman için çare kendini affettirmektir. Onun da yolu benden değil Kandil'den geçer. Aslına bakarsan Cemil'in suçu onu öldürmemesidir. Çünkü Osman, Botan onlar o kadar kötü ve alçakça bir role hazırlandılar ki, çok büyük bir oyundu. Ucu Amerika, İran ve İsrail'e dayanır. Bu firar hareketini yaptıklarında öldürülmeleri gerekirdi. Artık yanlıştır." (s.168)

'Notlar'dan anlaşıldığına göre Osman Öcalan, Abdullah Öcalan'a mektup yazmış! Kardeşinden "alçak" diye sözediyor! Kandil'e çekmek gerekir mi, diye soruyor. Cevabını da kendisi veriyor. Bütün küskünler ve kaçkınlar Kandil'e çekilmeli! Kandil'e çekilmeden anlaşılması gereken, sorguya alma veya katletmedir! Çünkü Cemil Bayık, Osman Öcalan, Botan vb. kişiler ayrıldığında onları öldürmemekle yanlış yapmış! Ama artık öldürülmeleri gerekli değil sonucuna varıyor Öcalan!

11 Ocak 2014 tarihli görüşmede, Leyla Zana sorunu konuşuluyor. 'Notlar'dan anlaşıldığına göre Abdullah Öcalan, Leyla Zana ile görüşmek istediğini HDP heyetine söylüyor. Ancak Öcalan ve HDP'lilerin konuşmalarından Zana'nın yalnız veya danışmanları ile birlikte gelmek istediği anlaşılıyor.

Öcalan, Leyla Zana'nın danışmanlarını tanıyormusunuz diye heyete soruyor. 'Notlar'da, Leyla Zana ile ilgili konuşulanlar şöyle:

„A. Öcalan: (...) Danışmanlarını tanıyor musunuz?

Sırrı, İdris, P. Buldan: Tanımıyoruz.

A. Öcalan: (Gülerek) Amerika ve İsrail devreye mi girecek? Evet, sizler ne düşünüyorsunuz?

S. S. Önder: Bence kendisiyle fazlaca meşgul. Ortak çalışma bilinci yok. Her an kontrolsüz bir tavır geliştirip süreci zora sokabilir.

P. Buldan: Bence bir şans daha vermek gerekir. Arkadaşlar çağırıp konuşursa belki düzelebilir.

A. Öcalan: Leyla'ya deyin ki, Öcalan'la görüşme işi ciddidir. Barzani bile yan üründür. Bizim görüşmelerimiz olmasaydı bugünkü pozisyonlarında olmazlardı. Örgüt işleyişine bağlı kalacak. Bunu kendisiyle konuşun. Bütün hünerlerini Sırrı Bey gibi, Pervin hanım gibi ortaya koyacak. Biz siyasi bir hareketiz. Siyasetle oynarsa canıyla öder. Oyun değildir bu. Danışmanla gelme işi olmaz. Ancak Sırrı beyle gelirse görüşürüz.

Kendisine söyleyin, Sırrı Bey bizim fahri Başkanımızdır. O olmazsa olmaz." (s. 223)

Kendisi gibi düşünmeyenleri, kendine açıkça biat etmeyenleri Öcalan açıkça tehdit ediyor: Örgüt işleyişine bağlı kalacak! "*Siyaset* (kastedilen tabiiki Öcalan'ın siyasetidir) *ile oynarsa canıyla öder*."

Öcalan, kendi gibi düşünmeyenleri ajanlıkla suçlamaktadır. *"Amerika ve İsrail devreye girecek"* diyor. Zana, Öcalan gibi soruna yaklaşmadığı için bir çırpıda Amerika ve İsrail'in ajanı olabiliyor!

Bu bağlamda PKK ve Öcalan'ın sicili temiz değildir. Gerekçesi ne olursa olsun hiçbir şart altında devrimci ve sol örgütler birbirlerine karşı ve kendi içlerinde "muhalif" insanlara karşı şiddet kullanmamalıdır."Muhalif" olarak adlandırılan kişilere karşı uygulanan şiddet, tehdit, karşı devrimci bir edimdir. "Önderlik"e muhalefet olacak iş değildir! Kendi içindeki insanları infaz etmekle başlayan ve daha sonra diğer örgütlerden insanları öldürmekle devam eden bir zihniyet var. Kendisine destek vermeyen Kürt insanlarının tehdit edilmesi Öcalan'ın vazgeçmediği bir yöntemdir. Kendi içinde demokrasiye tahamülü olmayanların, topluma demokrasi getirme iddiası boş bir iddiadır.

Öcalan ve devlet sorunu

Öcalan'ın bir iddiası şudur: O devlet anlayışında yenilikler yapmıştır! Marx'ın düşüncesini derinleştirmiştir! Proletarya diktatörlüğü çözüm değildir! Sosyalizm deneyleri burjuva diktatörlükleridir! Öcalan'ın çözümü 'demokratik modernite'dir. 'Türklük' ve 'solculuk' geliştirilmelidir. Bu görev de Öcalan'ın omuzlarına binmiştir! Stalin, yeni devlet kurmuş ama sosyalizmi de bitirmiştir! Bunları söylüyor Öcalan.

"Bizim devlet anlayışında yaptığımız yenilik var. Marks'ın düşüncesi hiç kimse tarafından derinleştirilmediği için, Rusya ile Çin'deki reel sosyalizm pratiği kapitalizmden çok daha vahim bir yanlışa gitmiştir. Örtülü burjuva diktatörlüğü diyebiliriz. Burjuva diktatörlüğü yerine proletarya diktatörlüğünü koymak çözüm değildir. Sosyalizmde devleti demokrasiye duyarlı hale getirmek bizim işimiz olmalıdır. Benim marksist düşüncem budur. Marx'ın yorumu komünaldir. Proleter diktatörlük değildir. Demokratik

modernite ve benzeri çözümlemelerimiz Marksizmin yeni yorumudur." (s. 199)

"Gerek Türklük gerekse de solculuk en çok bizim geliştirmemiz gereken alan gibi duruyor. Devletle de bu temelde uzlaşmak istiyoruz. Devleti bugün yıkalım, yerine yeni bir devlet getirelim, devlet daha zalim bir karekterde olur. Devleti demokratikleştirme, söndürme ve toplumu öne çıkarma doğru olan yöntemdir. Değişim de böyle olur. Stalin devleti yıktı, yenisini kurdu, ama sosyalizmi de bitirdi." (s. 319)

Öcalan, Marx'ı çarpıtıyor. "*Marx'ın yorumu komünaldir. Proleter diktatörlük değildir"* diyor. Şimdi Marx'ın ne dediğine bakalım:

"*Yukarıda gördük ki, işçi devriminde atılacak ilk adım, proletaryayı egemen sınıf durumuna getirmek* (abç), *mücadeleyle demokrasiyi kazanmaktır.*

Proletarya, siyasi egemenliğini, tüm sermayeyi burjuvaziden tedricen koparıp almak, bütün üretim araçlarını devletin, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın (abç) *elinde merkezileştirmek için ve üretici güçlerin kitlesini olabildiğince çabuk artırmak için kullanacaktır.*" ("Komünist Partisi Manifestosu", Karl Marx+Friedrich Engels, İnter Yayınları, s. 61)

"Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinin diğerine devrimci dönüşüm dönemi yer alır. Buna bir de siyasi geçiş dönemi tekabül eder ki, onun devleti, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey olamaz." ("Gotha Programı'nın Eleştirisi", Karl Marx, İnter Yayınları. s. 37)

Marx, komünist topluma varmak için, kapitalist toplum ile komünist toplum arasındaki geçiş döneminde proletaryanın devrimci diktatörlüğüne, proletaryanın devletine ihtiyaç olduğunu söyler. Öcalan'ın Marx'a maletmeye çalıştığı düşünce, Marx'ın düşüncesi değil, güya onu derinleştirme adına Marksizmin iğdiş edilmesinden başka bir şey değildir.

Öcalan diyor ki; Marx'ın düşüncesi hiç kimse tarafından derinleştirilmemiştir! Öcalan, kendisinden önceki gelişmelere gözünü kapadığı için, Marx'ın öğretilerini emperyalizm ve proleter devrimleri çağında geliştiren Lenin'i es geçiyor. Marx'ın yaşadığı dönem serbest rekabetçi kapitalizm dönemidir. Marx, burjuva devlet aygıtını analiz ederek, burjuva devlet aygıtının yıkılarak yerine proletaryanın egemenliğine dayanan bir devletin kurulması gerektiğini açıkladı. Komünistlerin ilk programı olan Komünist Partisi Manifestosu'unda, Marx ve Engels "komünistlerin ayırıcı özelliğinin, burjuva mülkiyetinin kaldırılması" olduğunu ortaya koydular. Marx, sadece burjuva devleti tanımlamakla yetinmedi. Komünizme nasıl gidilmesi gerektiğini, sınıfların nasıl ortadan kaldırılacağı, proleter devletin sönümlenip gitmesini de açıkladı.

Öcalan "*Sosyalizmde devleti demokrasiye duyarlı hale getirmek bizim işimiz olmalıdır"* diyor. Öcalan'ın devleti yıkma görevi yoksa, devletle uzlaşıp Türklüğü geliştirmek istiyorsa, sosyalizmde devleti demokrasiye nasıl duyarlı hale getirecek? Fakat bir konuda haklı Öcalan: PKK'nin kendi içinde demokrasiyi nasıl yaşadığı bilindiğinde, onun önderliğinde kurulacak bir devletin daha zalim bir karakterde olacağı doğrudur.

Öcalan, burjuva devletin demokratikleşmesinden bahsediyor. Burjuva sistem içerisinde, ülkelerin gerçek anlamda demokratikleşmesi mümkün değildir. Demokratikleşme, kelimenin gerçek anlamında ele alındığında, 'halkın kendi kendini

yönetmesi' bir devrimi gerektirir. Bu sistem içerisinde gerçek anlamda, milliyetçilik, şovenizm, ırkçılık, zoraki birlik ortadan kaldırılamaz. Halklar arasında tam hak eşitliği sağlanamaz.

Öcalan diyor ki; reel sosyalizm pratiği esasında örtülü burjuva diktatörlüğüdür! Öcalan, Rusya ve Çin'deki sosyalizm deneylerine atıfta bulunuyor. Öcalan'ın yaptığı inkarcılıktan başka birşey değildir. Rusya ve Çin'deki diktatörlükler, revizyonistler iktidarı tümü ile ele geçirene kadar "örtülü burjuva diktatörlükleri" değil, Rusya'daki proletarya diktatörlüğü, Çinde'ki ise halkın demokratik diktatörlüğüdür. Ve bu iktidarlar altında işçi ve emekçiler için çok büyük kazanımlar elde edilmiştir. Ekonomik ve siyasi alandaki gelişmeler muazzam boyutlardadır. Hiçbir burjuva devletinde, işçilerin/emekçilerin lehine gerçekleşmeyen kazanımlar Sovyetler Birliği'nde gerçekleşmiştir. "Sosyalizmden Geri Dönüş Sorunu" adlı kitapta, H. Yeşil, Sovyetler Birliği ve Çin deneyi hakkında şunları söylüyor:

"Sovyetler Birliği'nde bu zaman dilimi, iktidarın ele geçirildiğinden, revizyonistlerin kesin egemenliklerini ilan ettikleri 1956 arasındaki 39 yıldır. Bu 39 yılın 4 yılı dış müdahale destekli iç savaşla geçmiştir. 1938-1945 arasındaki 7 yıllık dönemi ise savaşa hazırlık ve dünya savaşı dönemidir. Yani aslında relatif barış şartlarında sosyalizmi inşa dönemi 28 yıllık bir zaman dilimini kapsamaktadır. Bu 28 yıl içinde bir de birinci ve ikinci dünya savaşının ülke için felaketli sonuçları aşılmakla uğraşılmıştır. Bir insan ömrünün yarısı kadar bile olmayan bir zaman dilimidir bu.

Çin'de ÇHC kurulduktan sonra proletaryanın önderliğinden söz edilebilecek dönem 1949– 1958 arası 9 yıllık dönemdir; 1958'den 1966'ya kadar egemen olan çizgi Kültür Devrimi sırasında "kapitalist yolcu"lar olarak adlandırılanların çizgisidir. Proleter çizgi BPKD ile "kapitalist yolcu"ları iktidardan uzaklaştırmaya çalışmıştır. 1966-1970 arası iktidardan uzaklaştırılanların bir bölümü, 1974'den itibaren yeniden iktidardadır. 1976'daki yeni Kültür Devrimi girişimi çok kısa sürmüş, iki çizgi arasında iktidar savaşları 1978'de revizyonistlerin kesin hakimiyeti ile sonuçlanmıştır. Toplam olarak iyimser bir hesapla 15-20 yıllık bir proleter önderlikli iktidardan söz edebiliriz. Bir insan ömrünün üçte/dörtte birine sığacak bir zaman dilimidir bu." ("Sosyalizmden Geri Dönüş Sorunu", H. Yeşil, Dönüşüm Yayınları, 2015 İstanbul, s. 445) Daha fazlası için bu kitaba bakılabilinir. Sosyalizmden geri dönüş olgusuna bakarak, bu iktidarların "örtülü burjuva diktatörlükler" olduğunu söylemek tarihsel gerçeklerin çarpıtılmasıdır.

Öcalan ve kamu güvenliği

Öcalan kendini T.C.'nin kamu güvenliğinden, kamu düzeninden de sorumlu his ediyor! Öcalan, çözüm sürecinin ilerlemesi ve amacına ulaşması için kamu düzeninin sağlanmasından yanadır. Öcalan'ın kamu düzeninin sağlanmasındaki tavrı nettir. Öcalan Kandil'i eleştirmekte ve şöyle demektedir:

"Bu böyle şehirlerde her gün çatpatla olmaz, anlamlı değil. Halkı da bıktırmışlar. Yapacaklarsa doğru yapsınlar." (s. 201)

Kuzey Kürdistan'da kamu güvenliğinin sağlanması için Öcalan, Kandil'den daha dikkatli davranmalarını talep etmektedir. Eğer bir bölgede devlet kamu güvenliğini sağlayamıyorsa, orada devlet yok demektir. Öcalan, halkın bıktırılması gerektiğini ve Kandil'den duyarlı olmalarını talep ediyor. Kamu güvenliğinin

sağlanması bağlamında devlet ve Öcalan aynı çizgidedir.

Öcalan devam ediyor:

"Evet, Hakan beyler de bazen zorlanıyorlar. Bu konularda onlara yardımcı olmak lazım. Şimdi de alıkonanlar varsa onlara yardımcı olun. Hükümetle görüşün, onlar da hasta tutsaklar için duyarlı olsunlar. Kaçırmalar, hendek kazmalar ve yolu kapatmalar doğru değildir." (s. 303, 1 Haziran 2014 tarihli görüşme notlarından)

"Demokratik gösteri hakkı olmakla birlikte kanunları zorlayan, asayişi zorlayan silahlı eylemler, hendek kazma ve benzeri şeyler yapılmamalıdır." (s. 409, 4 Şubat 2015 tarihli görüşme notları.)

Öcalan, adam kaçırmalar, hendek kazmalar, yol kapatmalar ve asayişi bozan silahlı eylemlere karşı çıkmaktadır. 2,5 yıl süren çatışmazsızlık döneminde PKK'nin gençlik örgütü YDG-H adına kimi eylemler yapıldı. Çözüm süreci boyunca, yol kesmeler, araç yakmalar, insan kaçırmalar, taciz ateşleri, öldürmeler vb. devam etti. Öcalan, MİT müşteşarı Hakan Fidan'ın zorlandığını söylüyor. Cizre'de ilk hendekler, 6-7 Ekim 2014'te Kobane ile yapılan dayanışma gösterilerinde kazılmıştı. Öcalan'ın yaptığı çağrı üzerine Mart 2015'te, Cizre'deki hendekler kapatıldı. İmralı tutanakları, Öcalan'ın görüşlerini ortaya koymaktadır. Bu tutanaklar temel alındığında şu tespit yapılmak zorundadır: PKK'nin bugün Kuzey Kürdistan'da uyguladığı siyaset Öcalan'ın çizgisi değildir. Öcalan, 6-7 Ekim olayları hakkında şu değerlendirmeyi yapıyor:

"6-7 Ekim'in kendisi provakasyondu. Provakasyon üzerine yasa yapmak sorunu giderek büyütür. Çıksa da, çıkmasa da benim için kadüktür. Benim için önemli olan Anayasa'dır." (s. 409)

Öcalan, burada yaptığı değerlendirmenin hemen ardından HDP heyetine dönerek, *"sokağı demokratik temelde kullanın"* diyor. Bir tarafta çözüm süreci devam ediyor. AKP hükümeti ile görüşmeler yapılıyor. 35 yıldır süren savaş sonlandırılmak isteniyor. Diğer tarafta, provakasyonlar yapılıyor. Öcalan diyor ki; sokakta demokratik hakkınızı kullanın. Ama *"kanunları zorlayan, asayişi zorlayan silahlı eylemler, hendek kazma ve benzeri şeyler"* yapmayın diyor. Söylediği çok açıktır.

"Zaman ve mekanizmayı doğru işletmemiz lazım. Sonuçta silahlı mücadelenin bırakılması gibi bir hedefe varacağız. Kandil'e de iletin. Dağlardaki gücü orduyla karşılaşmayacak duruma getirsinler. Şehirdeki güçler ikide bir polisle çatışma durumuna girmesinler. Gerillayı mükemmel bir çizgiye getirsinler. Kaymakam, vali, mahkeme atama ve benzeri, bunların hepsi uydurma şeylerdir." (s. 385)

Bunun bugün uygulanmaya çalışılan "demokratik özerklik" siyaseti denen siyesetle fazla ilgisi olmadığı açıktır.

Öcalan ve silahlı mücadeleyi sonlandırma sorunu

Öcalan 4 Şubat 2015 tarihli görüşme notlarında şöyle diyor:

"İkinci önemli husus silahlı mücadelenin bırakılması meselesi. Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı silahlı mücadele temelinde yaptığımız çıkış, yani gerilla savaşı, bu müzakere sürecine girerken, tarafların gündeminde olan dokuz-on ana başlık temelinde demokratik çözüme giderken asgari müşterek ilkelerde silahlı mücadeleyi bırakma temelinde stratejik kararı vermek için PKK'yi bahar aylarında olağanüstü

kongreyi toplamaya davet ediyorum. Bu bir niyet beyanıdır. Dokuz-on maddelik mutabakatta uzlaşırsak, silahlı mücadele yerine demokratik siyasetin geçmesi için beyan ediyorum. Bunu kendi aranızda da Kandil'de iyice tartışın. Beni doğru yansıtmanız önemlidir." (s. 409)

27 Şubat 2015'de, İmralı'da yapılan görüşmede, 28 Şubat 2015'de Dolmabahçe'de yapılacak açıklama üzerine tartışılıyor. 'Notlar'dan öğrendiğimize göre; Dolmabahçe açıklamasını HDP heyeti hazırlıyor ve devlet yetkilileri ile tartışıyorlar. (s. 427-428) Öcalan bu belgenin kendi sözleriyle ve *"asgari müştereğin yaslandığı ilkelerde stratejik temelde karar vermek üzere yazılmış"* olduğu değerlendirmesini yapıyor.Öcalan, açıklamanın kendisine getirildiğini ve okuyup imzaladığını belirtiyor. HDP heyetine, bu belgede karşı çıktıkları yerlerin neresi olduğunu soruyor.

Sırrı Süreyya Önder, Öcalan'a cevaben; *"Niyet beyanı olarak sizin yazdırdığınız paragrafta 'on maddede mutabakat sağlanırsa PKK'yi kongreye davet edeceğim' diye yazdırmıştınız. Onlar ise bunu 'davet ediyorum' diye değiştirmişler."* Sırrı Süreyya Önder'in bahsettiği paragraf yukarda alıntıladığımız paragraftır. Ne yazık ki, yukarda alıntıladığımız Öcalan'ın tespitleri Sırrı Süreyya Önder'i doğrulamıyor. Çünkü Öcalan, "*tarafların gündeminde olan dokuz-on ana başlık temelinde demokratik çözüme giderken asgari müşterek ilkelerde silahlı mücadeleyi bırakma temelinde stratejik kararı vermek için PKK'yi bahar aylarında olağanüstü kongreyi toplamaya davet ediyorum"* diyor.

Sırrı Süreyya Önder'in bu anlatımlarından sonra, Kamu Güvenliği Müşteşarı, *"birbirimize karşı dürüst olmalıyız"* diyor. Bunun üzerine, Pervin Buldan, İdris Baluken ve Sırrı Süreyya Önder, Kamu Güvenliği Müşteşarı'nı eleştiriyor. HDP heyeti *"dürüstlük meselesi ile ilgili vurgulardan"* rahatsızlığını açıkça dile getiriyor. Kamu Güvenliği Müşteşarı, *"beni yanlış anladınız. Ben hepimizi dahil ederek konuşuyorum"* diyor. Öcalan araya giriyor ve kavga etmeyin diyor. Sırrı Süreyya Önder, kendilerinin hazırladığı metnin "başkana" getirilmediğini, üzerinde uzlaşılmayan metnin "başkana" getirildiğini söylüyor. Bunun üzerine Öcalan şöyle diyor:

"Bu da önemli değil. Bu metinde karşı çıkılan hususları öğrenmek istiyorum. Heyetin kaygıları doğrudur. Bu duyarlılığınız için de size teşekkür ediyorum. Ancak ben her şeyi okuyarak imzaladım. Şimdi de okuyarak görüşlerimi söylüyorum. 'davet edeceğim' yerine 'davet ediyorum' demenizde hiçbir sakınca yoktur. Zaten bir iyi niyet beyanı olduğu da burada yazıyor. Asıl çağrıyı hükümetin tutumuna göre ben yapacağım. Bunun için meclis bünyesinde bir komisyonun kurulması gerektiğini, İzleme Heyeti'nden insanların olması gerektiğini daha önce de ifade etmiştim. Eğer bunlar yapılırsa Newroz bildirisini aşacak olan çağrıyı yapacağım. Hükümet de bunu böyle değerlendirmelidir. Ortak açıklama olarak bu metni okumanızda hiçbir sakınca yoktur." (s. 428)

Görüldüğü gibi, Sırrı Süreyya Önder'in problem olarak gördüğü, *'davet edeceğim'* yerine *'davet ediyorum'* cümlesinin yazılmasında Öcalan bir sorun görmüyor.

Öcalan'ın söyledikleri gayet açık. Öcalan, PKK'ye bahar aylarında bir kongre yapmasını ve bu kongrede T.C.'ye karşı kırk yıldır verilen silahlı mücadelenin sonlandırılmasının tartışılmasını öneriyor. İmralı görüşme notlarından öğrendi-

ğimize göre, Öcalan adına birçok mesajı Sırrı Süreyya Önder yazıyor. 2015 Amed, Newroz'unda okunan mesajı da Sırrı Süreyya Önder kaleme almıştır. Öcalan'ın açık söylemine rağmen, Newroz mesajında "bahar ayları" mesajdan çıkarılmıştır. Newroz mesajında olağanüstü kongrenin toplanması bağlamında söylenenler şöyledir:

" PKK'nın Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı yaklaşık kırk yıldır yürüttüğü silahlı olan mücadeleyi sonlandırmak ve yeni dönemin ruhuna uygun siyasal ve toplumsal strateji ve taktiklerini belirlemek için bir kongre yapmalarını gerekli ve tarihi görmekteyim."

Oysa Öcalan'ın talebi bahar aylarında PKK'nin olağanüstü kongreyi toplamasıdır. 21 Mart 2015 Newroz'undan sonra, 5 Nisan 2015'de, HDP heyeti Öcalan'la bir görüşme yapmıştır. Ne yazık ki bu görüşme notları yayınlanan kitapta yoktur.

Öcalan ve Türkiye'deki iktidar mücadelesi

Öcalan'ın Türkiye'deki iktidar mücadelesi, darbe ve paralel yapılanmalar hakkında birçok değerlendirmeler yapıyor. Yaptığı kimi değerlendirmeler şöyle:

"Bir darbe var, fakat derinliğini tam fark edemiyorum. MİT'i düşürselerdi Türkiye'de tüm kaleler düşmüş olacaktı. Hakan Fidan tutuklansaydı sonra sıra başbakana gelecekti. Benim bu süreci canlandırmam darbeyi engelleme sorumluluğu duymamdandır. Darbeyi önleyebileceğimi farkettim ve süreci başlattım." (s. 17)

"Florida kontgerilla merkezidir." (s. 17

"1990 sonrası JİTEM ve benzerleri büyük tahribatı Türklük adına yaptılar. Meğerse ikiyüz yıldır Türklük ve Kürtlük adına vekaleten şiddet inşa edilmiş. İngilizlerin bunda rolü büyüktür." (s. 90)

"1946'da İsrail'i böyle örgütlediler. Şimdi aynısını Türkler ve Kürtler üzerinden yapıyorlar." (s. 90)

"Ben Tayyip beye yardımcı olmaya, demokratik bir parti olmalarını sağlamaya çalışıyorum." (s. 107)

"Çözüm sürecinde komplo gerçeği. Özaldan bugüne kadar gelen çözüm sürecine komplocu güçlerin yönelimleri devam ediyor. Nato bünyesinde örgütledikleri geniş Özel Harp Dairesi faaldir. İpleri dışarıdadır. Dış güç merkezi Avrupa'dadır, Ortadoğu'dadır. Başbakan örnek istiyorsa Mursi'ye baksın. Onu kim devirdiyse burada da aynıdır. Mendres, Özal, Erbakan ve Ecevit'e kim yöneldiyse onlardır. Düşürme, yıpratma hâlâ geçerlidir. Başbakan 7 Şubat'tan kıl payı kurtulmuştur. Bunu da yapan Özel Harp Dairesi'dir. Bu Özel Harp Dairesi, kendini yeniliyor, geliştiriyor. Başbakanın en yakınındakiler de buna daildir. 7 Şubat darbesinde de yanı başında olanlar vardı. Öcalan'la bu kadar uğraşacağınıza yanı başınızdakilerle uğraşın." (s. 180)

"Daha sonra Hakan beyle bazı şeyleri aştık. Onunla yapacağımız tartışmalar pek çok şeyi önledi. 17 Aralık darbesi de bu şekilde önlendi. Benim uyarılarım olmasaydı bu darbe zafere ulaşacaktı. Yüzde yüz benim görüşlerimin gerçekleştiğini onlar da kabul etti. Burada verilen politik çözüm düzeyimiz evrenseldir." (s. 220)

"Sahtekâr sola da söyleyin. Tayyip beyi de durduran tek şey benim buradaki yoğunlaşmamdır." (s. 317)

"Erdoğan'a yönelik muhalefeti ben yürütüyorum." (s. 344)

"7 Şubat, 17-25 Aralık sadece bir darbe değildir. Küresel bir operasyondur." (s. 374)
"Darbeyi burada ben önledim." (s. 422)
"Ben yaşadığım sürece ortamı, cemaate, İran'a ve benzeri yapılara bırakmam." (s. 446)

Öcalan'ın Türkiye'deki siyasi gelişmeler hakkında buradaki değerlendirmeleri –AKP'yi ve Erdoğan'ı kendisinin kurtardığını söylemesi dışında– AKP/Erdoğan'ın değerlendirmeleri ile birebir örtüşmektedir. Ortada paralel bir devlet yapılanması vardır. Bu yapılanma hükümete/Erdoğan'a karşı darbe girişiminde bulunmuştur. Bu darbe girişiminde dönüm noktası MİT başkanı Fidan'ın ifadeye çağrılmasıdır.

Öcalan MİT'e karşı –hedefinde sonuçta Erdoğan bulunan– darbeyi önlediğini anlatıyor! Öcalan, çözüm süreci bağlamında MİT'le yeniden görüşmelerin başlatılmasını darbeyi önleme olarak kavrıyor. 7 Şubat 2012'de, İstanbul Özel Yetkili Cumhuriyet Savcısı Sadrettin Sarıkaya, MİT müşteşarı Hakan Fidan ve diğer dört MİT görevlisini KCK soruşturması kapsamında ifadeye çağırdı. Hakan Fidan ve diğer MİT görevlileri ifade vermeye gitmedi. Bunun üzerine AKP hükümeti, MİT görevlileri hakkında soruşturma açılabilmesi için başbakandan izin alınmasını öngören yasayı çıkardı. Öcalan ile görüşmeler 2012 Aralık ayının son günlerinde başladı. Arada on aylık bir zaman dilimi var. Defakto, Hakan Fidan'ın tutuklanmasını önleyen ve bunun için yasa çıkaran siyasi iktidardır. Öcalan belki on ay sonra Hakan Fidan'a görüşlerini anlatmıştır. Ya da daha önce mektup yazmıştır. MİT başkanının tutuklanmasının önlenmesini AKP hükümeti yapmıştır. Öcalan burada kendisine rol biçiyor!

Öcalan, MİT'i o kadar önemsiyorki, MİT düşseydi diğer kaleler hepsi düşecekti, diyor. Bu tespitler Öcalan'ın bütün gelişmeleri kendisinin belirlediği vehmini dışa vuran tespitlerdir. AKP ile Gülen Cemaati arasındaki koalisyonun bozulmasının gelişme aşaması kısaca şöyledir:

"AKP hükümeti olgu olarak kuruluşundan bu yana, kültürel olarak İslamcı-muhafazakâr, ama emperyalizmle, öncelikle batılı emperyalistlerle işbirliğine hazır olan "ılımlı İslamcı" diye adlandırılan farklı güçler arasındaki bir koalisyondu. Bu koalisyonun esas grupları bir yanda Erdoğan&Gül etrafındaki "Milli Görüş"ün 2002 de Refah Partisi'nden kopan "Yenilikçi Fraksiyonu" idi. Koalisyonun hep perde gerisinde kalan ortağı ise, kendisini "Hizmet Hareketi" olarak adlandıran Gülen Cemaati idi. Milli Görüş ve ondan kopan "Yenilikçi Fraksiyon" iktidarın ele geçirilmesini açık/legal siyasi bir hareket/siyasi parti vasıtasıyla hedeferken, Gülen Hareketi başka bir yol izledi. Gülen Hareketi kendisini "partiler üstü" ve "aydınlatma/ışık hareketi" veya "Gönüllülerin Hizmet Hareketi" olarak da tanımlamaktadır. Onun stratejisi devleti uzun vadede, alttan devlet kurumlarına yerleştirilen"hizmet kadroları" ile sızma yoluyla ele geçirmektir. Bu kadrolar bu hareketin dünyanın 130'dan fazla devletindeki okullarında ve Türkiye'de dershanelerden devşirilmekte ve eğitilmektedir.

Kuruluşundan kısa bir süre sonra yapılan ilk genel seçimde (Kasım 2002) parlamentoda çoğunluğu kazanan ve tek başına hükümet kuran AKP, devlet bürokrasisini en başta da orduyu elinde tutan Kemalist elitlere karşı mücadelede, Gülen Hareketi'nin kadrolarına da dayandı. Polis ve yargı aygıtı içindeki Kemalist kadroların yerine her şeyden önce bu hareketin kadroları konuldu. Kemalist askeriye ve

bürokrasinin püskürtülmesi söz konusu olduğu sürece AKP içindeki İslami güçlerin bu iki esas grubunun koalisyonu bazı taktiksel çelişkilere rağmen iyi işledi.

AKP hükümetine karşı askeri bir darbe tehlikesi en aza düşürüldükten ve devlet aygıtı esas olarak İslami güçlerin eline geçtikten sonra, birbirleri arasındaki iktidar kapışması patlak verdi. Bu kapışmadaki temel soru şudur: Siyaseti kim belirleyecektir: "Milli Görüşün Yenilikçi Kanadı"mı yoksa "Hizmet Hareketi"mi? Erdoğan mı, Gülen mi? AKP mi, cemaat mi? 2013'ün 17 Aralık'ından bu yana artık egemenlerin kendi aralarındaki iktidar mücadelesi öncelikle bu sorular temelinde yürüdü, yürüyor.

Çelişkiler önceleri sert çatışmalara götürmeyen bir biçimde gün ışığına çıktı ve peşi izlenmedi. Taraflar çelişmelerin eninde sonunda çatışmalara götüreceği değerlendirmelerini „fitne" olarak adlandırıp, çelişmelerin üzerini örter tavırlar içine girdiler.

İlk anlaşmazlıklar iç politikayla ilgili, somut olarak Kemalist muhalefetin üzerine yürüme konusunda izlenen kimi yöntemlerle ilgili olarak ortaya çıktı. Gülen Hareketi tarafından kontrol edilen polis ve yargı aygıtı, Kemalist ordu ve bürokrasinin üzerine yürütülen soruşturma ve açılan davalarda çok radikal ve intikamcı bir şekilde gitti. Aşırı derecede uzun tutukluluk süreleri, kuşkulu, bir bölümü düzmece delillere dayanılarak, emekli genelkurmay başkanının "terörist bir örgütün başı" olarak tutuklanması vb. birçok AKP milletvekilleri tarafından ve bizzat Erdoğan tarafından da eleştirildi ve bu davaların siyasi sorumluluğunu taşıyan AKP hükümetinin pozisyonlarını zayıfattı.

Polis ve yargının burjuva hukuk devleti normlarına açıkça ters kimi yöntemleri ve edimleri, yalnızca bundan zarar gören Kemalistler tarafından değil, bir çok kesim tarafından haklı olarak eleştirildi. Bu yapılırken Kemalist muhalefet bunu "aslında hiçbir darbe planı ve darbe hazırlıkları yoktur", tüm bunlar "şanlı Türk ordusunu zayıfatmak için""Kemalist-laik, demokratik, hukuk devleti Türkiye'yi" T.C.'yi yıkmak, onu "faşist bir tek adam diktatörlüğü"ne dönüştürmek" için AKP'nin bilinçli eylemidir iddiasını gerekçelendirmek için kullanıldı. Yapılan açık hukuksuzluklar AB tarafından da Türkiye'nin AB'ye alınma müzakerelerini sürüncemede bırakmada bahane olarak kullanıldı.

AKP'nin Türkiye Vizyonu ve Gülen Cemaati

AKP bizzat Erdoğan ve yakın çalışma arkadaşları tarafından geliştirilen ve savunulan bir "Türkiye Vizyonu"na sahiptir. Buna göre AKP en azından 2024'e kadar tek başına iktidarını sürdürecektir. (Vizyon aslında daha da ileriye gitmekte, İstanbul'un"fethi"nin 600. yıldönümü 2053 ve Türklerin Anadolu'ya geldikleri ilk tarihin 1000. yıldönümü 2071'e kadar AKP iktidarı düşlemektedir.) Türkiye başkanlık sistemine geçecek. Türkiye şartlarına uygun bir başkanlık sisteminde Erdoğan halk tarafından seçilen ilk başkan olacak, en azından 2024'e kadar Türkiye'yi esas yöneten o olacaktır. Erdoğan'ın başkanlığında ve AKP'nin tek başına iktidar olduğu şartlarda Türkiye 2023'e kadar dünyanın en büyük 10 ekonomisi içinde yerini alacaktır. Türkiye bu zaman dilimi içinde Ortadoğu'da büyük bir güç haline ve (öncelikle Sünni) İslami dünya ve aynı zamanda bütün"Türki Cumhuriyetler" için model haline gelecek ve "Osmanlı İmparatorluğu'nun şanlı-haşmetli zamanları"na benzer bir döneme girilecektir.

Erdoğan ve AKP'nin bu"Yeni Türkiye"si için tabii ki Kuzey Kürdistan/Türkiye'de Kürt sorunu çözülmelidir. Sorunun salt askeri yöntemlerle çözülmediği ve çözülemeyeceği 30 yılı aşkın süren savaş içinde görülmüştür . Türkiye'de 30 yılı aşkın bir zamandır süren ve Türkiye ekonomisine büyük yük getiren, aynı zamanda Türkiye'yi zayıfatmak için kullanılma potansiyeline sahip olan ve kullanılan bu savaş sona erdirilmelidir. Kürt ulusal mücadelesinin esas örgütü ve savaşan taraflardan biri konumunda olan PKK mümkün olduğunca bazı tavizlerle tatmin edilmeli ve Türk siyasetinin eklentisi olarak "Yeni Türkiye"nin yanında,"Yeni Ortadoğu"da yardımcı rolünü oynamalıdır. Kürt sorununda AKP tarafından "çözüm süreci" olarak adlandırılan süreç bu vizyona bağlı olarak ortaya çıktı. Türk hükümeti bu bağlamda MİT üzerinden 2010'da –önce idama mahkum edilmiş, cezası sonra müebbet hapse çevrilmiş olan ve İmralı'da çok iyi korunan bir hapishanede kalan– PKK'nin başkanı Abdullah Öcalan ile görüşmelere paralel olarak, PKK temsilcileri ile Oslo'da ilk nabız yoklama görüşmelerini yürüttü. Bu, iç politikada Gülen Cemaati ile Erdoğan hükümeti arasındaki bir kırılma noktası idi. Gülen Hareketi sorunun çözümünün bu şekilde ele alınmasına ilkesel olarak karşıydı. Onlar emperyalist güçlerin, her şeyden önce ABD ve de bizzat Gülen Hareketi'nin dâhil edilmediği, AKP hükümeti ile PKK arasında yapılacak bir anlaşmaya karşıydılar.

2011 Eylül'ünde Oslo görüşmelerinin bir tutanağı önce PKK'ye yakın Dicle Haber Ajansı'nın internet sitesinde yayınlandı, yayınlandıktan iki saat sonra silindi. 13 Eylül'de bu kez Milliyet gazetesinde yayınlandı. Bu görüşmeler aslında Anayasa ve yasalara göre suçtu. Hükümet de, PKK kanadı da sözkonusu tutanakların kim tarafından dışa yansıtıldığını bilmediklerini açıkladılar.

KK/T'de bu tutanakların yayınlanması üzerine büyük gürültü koptu. CHP ve MHP ve bütün ulusalcı medya, AKP'yi PKK ile pazarlık yapmakla, vatana ihanetle vs. suçladı.

Hükümet kanadından bir yandan "teröristlerle pazarlık yapılmayacağı" açıklamaları, diğer yandan"anaların ağlamaması" için görüşmeler de yapılabileceği yönünde çelişmeli açıklamalar yapıldı. Yapılan kamuoyu yoklamaları, halkın önemli bir bölümünün eğer barış gelecekse, bunun için görüşmelerin olabileceği şeklinde düşündüğünü gösterdi. Aslında –kim tarafından yapılmış olursa olsun; ki bu işi kimin yaptığı bu güne kadar belgeli olarak ortaya çıkmış değil– Türk hükümeti ile PKK arasındaki görüşmeleri deşifre edip engellemek, savaşın sürmesini sağlamak potansiyeline sahip bu sızdırma hareketi ilginç bir sonuç verdi: Toplumda çoğunluk gelinen yerde bu savaşın bitmesi gerektiğini, bunun için gerekiyorsa PKK ile de görüşülebileceği noktasına gelmişti. Yapılan kamuoyu yoklamaları bu sonucu gösteriyordu. Hükümet yeni bir"çözüm süreci"ne girildiği açıklamalarını yapmaya başladı.

Gülen Cemaati ile AKP hükümeti (öncelikle Erdoğan) arasındaki ilk açık kırılma, başbakan Erdoğan'a doğrudan tabi olan ve onun direktiferi doğrultusunda hareket eden MİT'in şefi Hakan Fidan'ın 7 Şubat 2012 tarihinde Gülen Hareketi'nin bir taraftarı olan bir savcı tarafından ifadeye çağrılması ile dışa yansıdı. Başbakanlığa bağlı MİT'in başkanı Hakan Fidan, Oslo görüşmeleri hakkında ifade verme-

ye çağrıldı. Fidan hakkında, savcının ifade vermeye gelmesi çağrısına uymaması halinde, zorla getirilmesi talimatı verildi. Hükümet buna, MİT başkanına karşı bir soruşturmanın başbakanın iznine tabi olmasını ön gören bir yasayı birkaç gün içinde çıkararak karşılık verdi. Erdoğan, PKK ile görüşmeler için siyasi sorumluluğu üstlendi ve açıkça meydan okudu: "Bu konuda kim soruşturma istiyorsa bana karşı soruşturma açmalıdır!"

Gülen Cemaati ile AKP hükümeti arasında dış politikada da güçlü çelişkiler ortaya çıktı. Gülen'e göre Erdoğan'ın AKP hükümetinin büyük güç vizyonu gerçekçi değildir. Türk hükümeti ihtiraslarını böylesine saldırgan bir şekilde ortaya koymamalıdır. Dış politikayı dünya çapında ABD ile uyum içinde ayarlamak en önemli görevdir. "Ortadoğu'da İsrail ile ilişkiler tehlikeye atılmamalıdır." "ABD ile ilişkilerimiz tehlikeye atılmamalıdır!" Gülen'in dış politika düsturudur.

Dış politika konusunda Erdoğan AKP'si ile Gülen arasındaki farklılık ilk kez Erdoğan'ın Ortadoğu siyasetinde açıkça Hamas'a sahip çıkması ve Gazze'ye yönelen İsrail saldırılarını sert bir dille kınaması ile dışa yansıdı. Bu bağlamda Erdoğan'ın 2009'da katıldığı Davosta yapılan "Dünya Ekonomik Forumu"nda İsrail devlet başkanı Şimon Perez'e "One minut" müdahelesi ve İsrailin Gazze'de "Çocuk katletmeyi iyi bildiği" suçlaması, Gülen tarafından hoşnutsuzlukla karşılandı. Gülen'den bu gibi "fevri çıkışların" iyi olmadığı yönünde vaazlar geldi.

Ardından 2010 Mayıs sonunda, Türkiye'den de 400 gönüllünün katıldığı, "Gazze'ye denizden yardım filosu"nda yer alan Mavi Marmara gemisine, Akdeniz'de uluslararası sularda İsrail'in askeri müdahalesi geldi. Bu müdahalede biri ABD vatandaşı olan 9 Türkiyeli katılımcı öldürüldü.

Gülen Cemaati medyası daha bu filonun hazırlıkları sırasında "yerel otoriteden (İsrail'den) izin almadan yapılacak bu gibi girişimlerin doğru olmadığı" propagandası yürüttü. Mavi Marmara olayından sonra da, bu girişimin yanlışlığı savunulmaya devam edildi. Buna karşı Erdoğan ve AKP hükümeti İsrail'in Mavi Marmara gemisine yaptığı müdahaleyi "korsanlık" olarak nitelendirdi, İsrail ile diplomatik ilişkiler en alt seviyeye indirildi. Gülen vaazlarında AKP hükümetinin İsrail ve ABD ile ilişkileri zedeleyen bu gibi tavırlarını, tabii açıkça ad vermeden, eleştirdi." (Bolşevik Partizan, sayı 171, s. 26-29)

AKP hükümeti ve Gülen Cemaati arasındaki iktidar kavgasının gelişmesi böyledir. Öcalan'ın ben devreye girdim, ben önledim söylemleri gerçekçi değildir. İktidar kavgasında AKP hükümeti kazançlı çıkmıştır ve Gülen Cemaati'ni, devlet kurumlarından tasfiye etmeye yönelmiştir.

Kuzey Kürdistan'da 1984'ten beri yaşanan bir savaş var. Bu savaşın başlatılmasında Öcalan belirleyicidir. Sömürgeci devlet, Kürt ulusunun en demokratik taleplerine bile şiddetle karşılık verdi. Köyler yakıldı. Binlerce Kürt öldürüldü. Binlerce Kürt faili esasta belli olan cinayetlere kurban edildi. Bütün bunlar üniter yapının korunması ve ülkeyi böldürmemek adına yapıldı. Öcalan, 'Türklük'e toz kondurtmuyor! Bunun arkasında İngilizler var diyor! İsrail'de böyle inşa edilmiş! Yahudiler, dış güçler, İngilizler, aynı oyunları "*Türkler ve Kürtler üzerinden yapıyorlar"* mış! Öcalan, komplo teorilerine çok inanıyor. İnanıyor ama söylediklerinin hiçbirini ispatlama gereği duymuyor. Gladio'nun Türkiye'de ki yapılanması kontgerilla idi.

Daha sonra bu yapının ismi Özel Harp Dairesi oldu. Şimdilerde ise bu yapının ismi Özel Harekât Kuvvetleri'dir. Emperyalist sistem içerisinde, emperyalist ve gerici ülkelerin birbirlerini desteklemesi, yardımlarda bulunması sistemin doğasının bir gereğidir. Fakat, herhangi bir ispat gereği duymaksızın Türkiye'deki kimi kurumların merkezini dışarda aramak yanlıştır.

Öcalan, AKP'ye yardımcı oluyormuş! AKP'yi demokratik bir parti yapacakmış! AKP'ye karşı muhalefeti Öcalan yapıyormuş! Peki nasıl muhalefet yapıyormuş? MİT heyeti ile görüşerek yapıyormuş! Bir de İmralı'da yoğunlaşıyor muş!

Bu bağlamda şunlar bilinmelidir:

AKP hükümeti ve devletin bir kesimi (önemli ölçüde MİT) PKK ile anlaşarak bu savaşı bitirme niyetinde idi. Ama engelleyenler vardı. Hem devlet içinde hem de PKK içinde savaşın sürdürülmesini/devam etmesini isteyenler vardı. İmralı'da barış görüşmeleri yürütülüyordu ama taraflar birbirine güvenmiyordu. Barış görüşmeleri yürütülürken, diğer yandan her iki tarafta savaşa hazırlık yapıyordu. PKK/KCK, Öcalan'ın çizgisini uygulanır görünmesine rağmen esasta uyguladıkları siyaset Öcalan'ın siyaseti değildi. PKK, ortaya çıkışından bu yana en güçlü dönemini yaşıyordu. Rojava'daki gelişmeler PKK'yi iyice güçlendirdi. 7 Haziran 2015 seçimlerinde , HDP'nin %10 barajını rahatlıkla aşması ve altı milyon oy alması da kimi yanlış hesapların yapılmasına yol açtı. Bu oylar PKK/KCK'nin artık uygulama aşamasına gelindiği düşüncesinde olduğu "demokratik özerklik"lerin ilan edilmesine onay olarak okundu. Kuzey Kürdistan'da, devrimci halk savaşı çağrıları yapılmaya başlandı. Sömürgeci devletin savaşı başlatması için devlete fırsatlar sunuldu. Esasında savaş hazırlığı yapmış olan PKK, devletin görüşmeleri bitirip, savaş moduna geçtiğini doğru değerlendiremedi, adeta gel savaşalım dedi. Öcalan'ın karşı olduğu işler yapılmaya başlandı. Hendekler kazıldı. Paralel yapılanmaya hız verildi. Özyönetimler ilan edildi.

Başkan belirleyicidir, ama…

Öcalan'la görüşen HDP heyetinin Öcalan'a hitap şekli "Başkanım" şeklindedir. Heyet, önce "Başkan"a sunumlar yapmaktadır. Sunumlardan anlaşılması gereken Öcalan'a verilen raporlardır. HDP heyeti, Avrupa'daki PKK, Kandil ve hükümet temsilcileri ile yapılan görüşmelerde savunulanları Öcalan'a rapor etmektedir. MİT'ten bir 'yetkili'nin de hazır bulunduğu görüşmelerde, örgütsel sorunlar tartışılmakta ve Öcalan kendi görüşlerini aktarmakta ve talimatlar vermektedir. Kandil'de HDP heyetinin yaptığı toplantılara kimin katıldığı ve tek tek kişilerin durumları Öcalan için merak konusudur. PKK'nin denetimindeki kurumlarda yapılan görevlendirmeler, kimin hangi göreve layık olduğu adeta İmralı'da belirlenmektedir. Öcalan'ın kurumlara yazdığı mektuplar, MİT aracılığı ile HDP heyetine teslim edilmektedir. PKK/KCK kurumlarından gelen cevap mektupları MİT aracılığı ile Öcalan'a teslim edilmektedir. 'Notlar'dan çıkan resim şudur: Devletin gözetimi ve denetimi altında olan Öcalan, İmralı'dan örgütünü yönetmektedir. Yer yer söylediklerinin birebir uygulanmadığından, anlaşılmadığından yakınmaktadır. Fakat onun söz ve direktifleri esas itibarıyla belirleyici görünmektedir. Fakat bu son gelişmelerin gösterdiği gibi görünüşte böyledir. Savaşın sürdürülmesi,

özyönetim ilanlarının yapılması, bunların silahlı güçlerce korunmaya çalışılması "İmralı Notları"nın gösterdiği gibi, savaşın sürdürülmesi ve derinleştirilmesi kararı Öcalan tarafından alınmamıştır.

"Stratejik önderlik"

Abdullah Öcalan, herşeyi, herkesten iyi bilen biridir! AKP hükümeti, Kandil ve HDP Öcalan'ı bir türlü tam olarak anlamamaktadır! Öcalan, dışarda kendisinin iyi anlatılmasını istemektedir! Onda kendisini övme ön plandadır. Öcalan, herkonuda uzmandır! Siyasetçidir, sanatçıdır, hukukçudur, sinemacıdır, tarihçidir, fizikçidir vb. Kendisinin deyimi ile 'önderlik' yapmak kolay değildir. 'Önderlik' yapacak birisini bulsa görevini devretmeye hazırdır! Ama görünürde 'önderlik' yapabilecek kimse yoktur. 'Önderlik' bağlamında kimi söylemleri şöyledir:

"Ben araçsal değil stratejik bir önderliğim." (s. 124)

"Stratejik önderlik demek en az başbakan, cumhurbaşkanı, Genelkurmay başkanı demektir." (s. 127)

"Kürtlerde ilk defa bir önderlik çıkıyor. Benim hep şu sözüm vardı: Keşke biri çıksa da önderliği devretsem." (s. 128)

"Genel önderlik gücü: Tam bir işkencedir. İsteyen gelsin, hemen vereyim. Mesela sizler iyi bir kadro olabilirsiniz. Ama önderlik zordur. Keşke birisi benim yerime 24 saat önder olsa, ben de rahat bir uyku uyuyabilsem. Ama yapamazlar. Selahattin onlarda yapamazlar. Türk solunda da önderlik sorunu vardır. Mahir ancak bir ay yapabildi." (s. 186)

"Yoğunlaşma olmazsa önderlik yapamayız." (s. 189)

Bütün insanlar eşittir, fakat bazıları daha eşittir …

Herşeyi kendisi ile başlatan ve kendisi ile bitiren bir "önderdir" Öcalan! Öcalan'ın kendisine tapması, kişinin kendisine âşık olması olarak tanımlanabilinir. Öcalan'ın kendisi ve kendisini en iyi anladığını düşündüğü kimi devlet kurumları/ve kişileri dışında hemen hiç kimseye tam güvenmemesi, kendisini hayatın merkezine alarak karşısındaki bireyleri ötekileştirmesi yönü öne çıkmaktadır. Şüphecilik, kuşkuculuk ve güvensizlik duygusu içerisinde tehdit ve saldırgan yaklaşımlarda bulunması Öcalan'ın tipik özeliklerinden biridir. Kişi kültü, lider kültü atalar kültünün modern toplumlardaki uzantısıdır. Özellikle siyasi alanda kendini gösterir ama dinsel olanları da vardır. Öcalan onu yüceltenler ve kutsallaştıranlar tarafından bir kült haline getirildi. Yaşadığımız kapitalist sistem ayrıcalıklar üzerine şekillenmiştir. Bu sistemde dokunulmayanlar ve sorgulanamayanlar vardır. Öcalan'da Kürt Ulusal Hareketi açısından sorgulanamayan bir "önderdir!" Onu sorgulayabilecek tek kişi kendisidir!

"Şeyh uçmaz, müridi uçurur"

Öcalan'a inananlar, onu olduğundan çok üstün görürler. Onda olağanüstü değerler bulunduğuna kelimenin gerçek anlamında inanmışlardır. Şeyh/mürid ilişkisinin belirleyici özelliği dinsel niteliği değildir. İlişkiye şekil veren nitelik itaattir, mutlak sadakattir. Körü körüne benimsenen bir inanç üzerinden yükselen,

görüşleri sorgulanamayan bir "stratejik" önderdir, Öcalan. Öcalan her zaman haklıdır, ne söylese doğrudur, yerindedir. Eleştirilebilir olduğu düşünülemez. Dokunulmazdır. Bu nedenle mürid bağımlı bir „kişiliktir" aslında. Ne aklı, ne vicdanı özgürdür. Özgürlüğü ve bağımsızlığı bir karakter özelliği haline getirip içselleştirememiş olduğundan, aklının değil Öcalan'ın kılavuzluğuna ihtiyaç duyulur. Öcalan şeyhtir. Mürid, müridler, şeyhlerini yücelterek, onda olmayan özellikleri var göstererek, boyun eğdikleri şeyhini yücelterek gidermeye çalışırlar. Bu anlamda Öcalan uçmaz ama müridleri onu uçurmaktadır.

Sonuç

"İmralı Notları" okunduğunda, çözüm süreci bağlamında Öcalan ile MİT arasında yapılan görüşmelerde sona doğru yaklaşıldığı anlaşılmaktadır. 'Notlar'dan çıkan şudur: PKK, Öcalan'ın önerisi temelinde olağanüstü kongreyi toplasaydı ve T.C.'ye karşı yürütülen silahlı mücadeleyi sona erdirdiğini açıklasaydı, savaş yeniden başlamaz ve yüzlerce insan ölmeyebilirdi. Kürt ulusal hareketinin bugün uyguladığı çizgi Öcalan'ın çizgisi değildir. Öcalan, hendek siyasetini yanlış bulduğunu belirtmesine rağmen, Kandil hendek siyasetine yöneldi.

Görünen yine şudur:

Görüşmeler Fidan/Öcalan dışta tutulursa tam bir karşılıklı güvensizlik temelinde yürütülmüştür. Güvensizlik konusunda dışarısı Öcalan'a göre çok daha fazla güvensizdir.

2,5 yıl süren çözüm süreci görüşmeleri yapılırken, diğer yandan her iki tarafta savaş hazırlıklarını yaptı. Çatışmazsızlık döneminde PKK'nin gençlik örgütü YDG-H adına kimi eylemler yapıldı. Yol kesmeler, araç yakmalar, insan kaçırmalar, taciz ateşleri vb. Bu gibi eylemler, sömürgeci devletin Kuzey Kürdistan'daki egemenliğinin sarsıldığını, tanınmadığını gösteren eylemlerdi. PKK cephesinden gelen kimi açıklamalar bu eylemlerin bütünüyle kontrol altında olmayan yerel grupların işi olduğu şeklinde idi. Kürt ulusal hareketi, bir yandan devletsiz "demokratik özerklik"i savunur görünüyor. Diğer yandan KCK sözleşmesine göre paralel bir devlet yapılanmasına gidiyor. KCK, kendi kurumlarını oluşturuyor. Mahkemeler, vergi daireleri, askere alma şubeleri ve asayiş birimleri kuruyor. Bu açıkça paralel bir devlet örgütlenmesi idi. AKP hükümeti bu görüntüye belli ölçüde göz yumdu. Bu arada Rojava'da, PKK'yi güçlendiren gelişmeler ve bunun Kuzey Kürdistan/Türkiye'ye yansımaları da bu "göz yumma" siyasetinin sürdürülemezliğini gösterdi.

6-8 Ekim 2014'te, Kobane ile dayanışma eylemleri yapıldı. Bu eylemler sırasında ellinin üzerinde insan öldü. Öcalan, 6-8 Ekim olaylarının provakasyon olduğunu açıkladı ve bu eylemlerin arkasında dış güçler olduğunu belirtti. Sömürgeci devlet, 30 Ekim 2014'te yapılan ve on saat süren Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısında savaş kararı aldı. MGK bildirisi açıklandıktan sonra, Kandil de doğru bir değerlendirme yaparak bu açıklamanın savaş kararı olduğunu açıkladı. Bu noktadan itibaren savaş kararını uygulamaya koymak için sömürgeci devlet, PKK'nin Türkiye'de silahlı mücadeleyi sonlandırdığı açıklamasını yapmaması, buna uygun adımlar atmaması halinde saldırı için uygun anı kollamaya başladı.

28 Şubat 2015'de, HDP/hükümet ortak açıklaması İstanbul/Dolmabahçe'de yapıldı. Bu ortak basın toplantısı çözüm sürecinde ileri bir aşamayı temsil ediyordu. PKK'nin silahlı mücadeleyi sonlandırma konusunda karar verecek olanın kendisi olduğu açıklamasını devlet Öcalan'ı etkisizleştirme, onu dinlememe şeklinde okudu.

Sömürgeci devlet, Kandil'in, Öcalan'ın çizgisine aykırı bir siyaset uyguladığını gördüğü noktada, İmralı ile olan iletişim kanallarını kesti. Masayı devirdi. Çözüm sürecinin buzdolabına kaldırıldığı açıklandı. Çözüm sürecinin dondurulması, yoğun bir savaş konumuna geçileceğinin resmen ilanı idi.

7 Haziran seçimlerinde çıkan sonuç, Türk devletinin aldığı savaş kararını bir an önce pratiğe geçirmesini gündemleştirdi. Bütün hazırlıklar yapıldıktan sonra 24 Temmuz 2015'de topyekûn saldırı için düğmeye basıldı. 24 Temmuz 2015'de, T.C. bütün askeri gücüyle PKK'ye saldırmaya başladı.

7 Haziran seçim sonuçlarını PKK yanlış değerlendirdi. HDP'nin aldığı altı milyon oyu, öncelikle de Kuzey Kürdistan'ın belli kentlerinde %90'lar üzerine çıkan oyu özerklik ilanlarına verilecek destek olarak okudu. Sömürgeci devletin savaş kararını pratiğe geçirmesiyle birlikte, PKK Türk ordusuna, polis güçlerine ve koruculara karşı silahlı eylemlere başladı. Ardından yerel silahlı güçler ve halk tarafından korunması ve suvunulması öngörülen "demokratik özerklik" "özyönetim" ilanları yapıldı. Özyönetimin ilan edildiği il ve ilçelerde sömürgeci devlet barbarca saldırdı, saldırıyor. Sokağa çıkma yasakları ilan edilerek ve ilçeler abluka altına alınarak, hendekleri savunan insanlar yok edildi, ediliyor.

Diğer yandan "özyönetim" bölgelerinde halka yönelik silahlanma ve ayaklanma çağrıları da doğrudan örgütlü kesim dışında taban bulmuyor. "Gençler"e yönelik destek onların evleri kullanmasına izin vermek; sınırlı olarak yasağı dinlemeyip sokağa çıkmak, gürültü eylemleri ile "gençler"e destek vermek ve cenaze törenlerine, taziyelere katılmakla sınırlı kalıyor. Defakto ulusal hareketin öncü güçleri devlet ile çatışıyor. Türkiye'ye/batıya yönelik ayaklanma çağrılarının ise gerçek hayatta, geniş Türk emekçi işçi yığınları açısından bir karşılığı yok. Tersine geniş emekçi-işçi yığınları içinde gelen her yeni asker, polis cenazesi ırkçı kışkırtmalar için kullanılan araçlar haline getiriliyor. Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş, Türk halkının bir bölümünün umurunda bile değildir. Türk halkının bir bölümüde yürüyen savaşı doğru görmektedir.

Bu devlet sömürgeci bir devlettir. Bu devletin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaş, barbar, gerici, sömürgeci bir savaştır. Özyönetim ilanları ve ilan edilen özyönetim alanlarında bunların savunulması için yürütülen savaş, ezilen Kürt ulusunun ulusal özgürlük taleplerinin savunulması noktasında haklı bir savaştır. Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmek istemesi onun en tabii hakkıdır. Kürtler, nasıl yaşayacaklarına kendileri karar vermelidir. Kendilerinin karar vereceği ortamın yaratılması belirleyici önemdedir. Uluslar ve halklar arasında gerçek bir birlik, ancak eşitler arasında gönüllü bir birlik olduğu zaman söz konusudur. Onun dışındaki bütün birlikler yıkılmaya mahkûmdur.

10 Ağustos 2015'den itibaren yapılan somut özyönetim ilanları, yanlış siyasi değerlendirmeler temelinde zamansız yapılmıştır. Kürt ulusunun kendi kaderini

kendisinin tayin etmek istemesinin onun en temel tabii hakkı olduğunu belirttik. T.C. devletinin varlığını sorgulamadan ilan edilen özyönetimler bu hakkın kullanılmasının en geri biçimlerinden biridir. T.C. devletinin varlığını sorgulamayan bir savaşın, PKK/devlet görüşmeleri yoluyla barışçı çözümü açısından getireceği hiçbir olumlu katkı yoktur. Tersine T.C. açısından bu savaş bu görüşmeleri kesmek ve aynı zamanda demokratikleşme yönünde atılması mümkün olan adımların önünü kesmek için bir bahanedir. Bu savaş, Kürt halkına ölümden, sürgünden başka bir şey getirmemektedir.

Andaki durumda savaş, PKK'nin örgütlü güçleri ile faşist devlet güçleri arasında yürümektedir. Bu savaşın, Kürt halkının bir genel ayaklanmasına dönüşmesinin mümkün olmadığı pratikte görüldü. Alanda ölüm pahasına direnen PKK güçleri ve taraftarları dışındaki kesim savaş alanını terk etmektedir. Doğrudan savaşmayan, önemli bir bölümü evlerini terk etmek zorunda kalan Kürtlerin acil talebi de silahların susmasıdır. KCK'nın Kürt halkına yaptığı ayaklanma çağrıları karşılıksız kalmaktadır. Kürt halkının küçük bir azınlığı öncü güçlere destek sunmaktadır. Defakto durum budur. Türk emekçileri ise savaşın seyircisi durumundadır. Batı'da T.C. devletinin yürüttüğü savaşı kınamak için sokağa çıkanların eylemleri engellenmektedir.

Bugün, Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin kışkırttığı ve sertleştirerek sürdürdüğü bu savaş ortamının, Türkiye'deki faşist devleti yıkmak için genel bir devrim savaşına dönüştürmenin şartları da yoktur. Varolan ve zayıf olan işçi sınıfı eylemlilikleri ekonomik taleplerle sınırlıdır. İşçi sınıfının sendikalarda ancak %10'nu örgütlüdür. İşçi sınıfının büyük bölümü, gerici, milliyetçi ve dinciliğin etkisi altındadır. İşçi sınıfı, Türk şövenizmi ve ırkçılığının etkisi altındadır. Bütün devrimci örgütlerin işçi sınıfı içerisindeki etkileri marjinaldir. Savaşı Türkiye'ye taşıma, silahlı mücadeleyi yükseltme, devrimci ayaklanma çağrıları öncülere yapılan çağrılardır. Halkın katılmadığı, işçi sınıfının örgütsüz olduğu bir ortamda, savaşın yükseltilmesi çağrıları öncülerle sınırlı kalacağı açıktır.

Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşı, devrimle engelleme veya devrime dönüştürme imkânı yoktur. Her iki taraf açısından da savaş sonuçta yeniden kurulması kaçınılmaz olan pazarlık masasında, pazarlık gücünü arttırmak için bir savaş konumundadır. PKK evet kahramanca direnmektedir. Fakat Kuzey Kürdistan bağlamında askeri olarak güç kaybetmektedir. PKK'nin resmi siyasetinde öngördüğü,T.C.'nin devlet birliğini sorgulamayan bir özyönetim aslında KK/T'de burjuva demokratik yeni bir Anayasa çerçevesinde çözülebilir bir sorundur. Savaş aslında böyle bir çözümü de ertelemekten başka bir işe yaramamaktadır. Bu savaşın sürmesinde Kuzey Kürdistan/Türkiye halklarının hiçbir çıkarı yoktur. En başta Kürt halkı bu savaşın doğrudan mağduru durumundadır.

Bugün yapılması gereken savaşın derhal durdurulması ve müzakere masasına yeniden dönülmesidir. "Barış hemen şimdi" talebi Kürt halkının çoğunluğunun da esas talebidir. Silahlar susmalı, siyaset konuşmalıdır. Görev, bu savaşın sonlandırılması için mücadeledir.

T.C.'nin egemenliği şartlarında gerçek ve kalıcı bir barışın olmayacağının bilincindeyiz. Bu sistem sürdüğü sürece, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin

Öcalan'dan özövgüler

"Onlara söyleyin, beni biraz örnek alsınlar." (s. 95) Onlardan kastedilen ESP, EMEP ve SDP'dir.

HDP heyetine *"beni örnek alın."* (s. 97)

"Ben dışarda olsam, altı ayda Türkiye'nin altını üstüne getiririm." (s. 238)

"Diyarbakır'da altı ay çalışsam Diyarbakır ekonomisini komünleştirebilirim." (s. 319)

"Benim tempoma ayak uydurmak kolay değil." (s. 325)

"Darbeyi ben önledim." (s.17)

"Cemil bazı şeylere dikkat etsin. "Müzakere başlar, biter" cümlelerini ben söyleyebilirim. Duran da Cemil de bunları kullanmamalıdır. Kendi sınırları dahilinde yorumlar yapsınlar. Benim kullanacağım cümleleri kullanmasınlar." (s.190)

"Onlara söyleyin, Öcalan "Elli gün kaldı, Hanya'yı Konya'yı göreceksiniz" diyor. Ciddi olsunlar, ellerini çabuk tutmazlarsa aradan çekileceğim." (s. 234)

"Bakanlara söyleyin, bu sekiz boyutta Öcalan sizi aydınlatmak istiyor deyin." (s. 240)

Sırrı Süreyya Önder'e: *"Dedim ki , senin baban ölmeden önce seni bana emanet etti. Baban da mertti, devrimciydi, o yüzden kimsenin sana dokunmasına izin vermem. Mezarda bile olsam, bana gelebilirsin, benden yardım isteyebilirsin."*

(Pervin'e dönerek): *Bunlar senin için de geçerli. Günde bir kez seninle ilgili düşünüyorum."* (s. 242)

"Ben burada bu halimle hiç bilmediğim yeryüzündeki herhangi bir savaş üzerinde 24 saat yoğunlaşırım, her türlü savaşı yönetebilirim." (s. 300)

"Erdoğan'ı Türk halkının başına bela eden adam Apo'dur diyorlar. Dehşete düşüyorum. Onlara söyleyin Tayyip'i sınırlayan tek adam benim." (s. 316)

edeceği şartların yaratılamayacağını biliyoruz. Kalıcı bir barış ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleyeceği şartların yaratılması ülkelerimizin demokratikleştirilmesine bağlıdır. Ülkelerin gerçek anlamda demokratikleştirilmesi devrim sorunudur.

Kuzey Kürdistan'da yürüyen ve halkların çıkarı açısından bugün mutlaka durdurulması gereken bir savaşta, biz Kürt komünistleri yalnızca "gerçek barış devrimle gelir ve gelecektir" propagandası ile yetinemeyiz. Bu gerçeği hep vurgulayacağız ama bu gerçeğin yanında, bugünkü savaşın durdurulması talebiyle bir barış cephesinin örülmesi için de çalışırız.

Bugün talep ettiğimiz barış, bu anlamda gerçek kalıcı bir barış değildir. Yalnızca yürüyen ve anda halklara hiçbir yararı olmayan, halklara, halkların kardeşliğine, en başta da Kürt halkına büyük acılar yaşatan bu savaşın durması anlamında bir barıştır istediğimiz.

Herşeye rağmen, kayıtsız, koşulsuz, inadına barış diyoruz!

BOLŞEVİK devrim

Biji Roja 8 ê Adarê Ya Jinên Kadkarên Navnetewî! Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

8 Mart, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'dür. 8 Mart, uluslararası işçi sınıfının kadınların kurtuluşu için mücadelesinin bir günü ve sembolüdür. 8 Mart, erkek egemen sisteme karşı emekçi kadınların mücadelesiyle kazanılan bir gündür. 8 Mart, 1910'dan bu yana bütün dünyada sömürülen, ezilen emekçi kadınların hakları ve yaşamları için sömürünün, baskının ve cinsiyet köleliğinin yok edilmesi için mücadelenin bir geleneğidir. 8 Mart, emekçi kadınların erkek egemen sisteme karşı yürüttükleri mücadele günüdür. 8 Mart, erkek egemen sistemin tüm saldırılarına karşı devrim mücadelesini ilerletmedir. 8 Mart, sınıf bilinçli tüm kadın ve erkeklerin sınıf mücadelesi geleneğine sarılmadır.

Kadının cinselliği üzerine kendi özgür iradesiyle karar verme gibi en doğal hakkı yine erkek egemenliğinin yoğun saldırısı altındadır. Kadının cinselliği ülkelerimizde bir meta olarak kullanılmaktadır. Taciz, tecavüz yaşamın her alanında kadınların karşı karşıya kaldıkları saldırılardır. Erkekler ülkelerimizde hergün kadınları öldürmektedir. Günlük yaşamda "halk" içindeki erkeklerin saldırıları, taciz, tecavüzleri, "namus" temizleme adına kadınların cezalandırılmaları, katledilmeleri vb. uygulamalar burjuva medyanın magazin sayfalarının vazgeçilmez haberleri arasındadır.

Erkek egemen sistemin en açık ve örgütlü temsilcisi faşist Türk devletidir. En başta Anayasa'da erkek egemenliği yasal olarak garantiye alınmıştır. Kadın hareketinin mücadelesi sonucu kimi yasalarda değişiklikler yapılmıştır. Yapılan kimi değişikliklere rağmen, yasalar erkek egemen bakış açısıyla yorumlanmakta ve uygulanmaktadır. Günlük yaşamda yasalar da çiğnenmektedir. Geçerli olan yazılı olmayan erkek egemenliği yasalarıdır.

T.C.'nin militarist politikası, düzeni şiddet yolu ile korumak adına üretilmektedir. Ülkelerimizde devletin sahip olduğu militarist yapı, toplum genelinde bir şiddet sarmalı yaratmaktadır. Kadınlar militarizmin yarattığı şiddetin nesnesi yapılmaktadır. Kuzey Kürdistan'daki savaş koşullarında, Kürt kadınları BÜYÜK bir

şiddete maruz kalmaktadır. Korucular ve güvenlik güçleri tarafından gerçekleştirilen şiddet, gözaltında taciz ve tecavüz Kürt kadınlarının savaş koşullarında yaşadıkları şiddetin en yaygın olanıdır. Kuzey Kürdistan'da yaşanan savaşın mağduru kadınlar ve çocuklardır. Faşist devletin terör güçleri kadınların bedenlerini teşhir etmektedir! Savaş mağduru kadınlar göç yollarına düşmekte ve göç yollarında taciz, tecavüz ve kötü muameleye maruz kalmaktadır. Tecavüze uğrayanların büyük bölümü de genç kadınlar olmaktadır. Bu erkek egemenliğinin barbarlığına maruz kalanlar içinde çocuklar da var. Savaş koşulları sonucu ortaya çıkan zorunlu göç, kadınların göç ettikleri metropollerde yoksulluk ve adaptasyon sorunları altında daha da ezilmelerine neden olmaktadır. Kürt kadınları, sömürgeci devletin sınıfsal, ulusal ve cinsel baskısı altındadır. Faşist T.C.'nin sürdürdüğü savaş koşullarında, Kürt kadınları üzerinde uygulanan barbarlıktır.

Kadına yönelik şiddetin temel nedeni ataerkil sistemdir. Bu nedenle, elbette ki savaş olsa da olmasa da kadın şiddet görmektedir. Ekonomik kriz, işsizlik, yoksulluk olsa da olmasa da kadınlar yine de şiddete maruz kalmaktadır. Savaş başta savaş olmak üzere bütün felaket dönemlerinde toplumda artış gösteren şiddetin önemli oranda mağdurları yine kadınlardır.

Kuzey Kürdistan'da sürdürülen savaşın son bulması şu anda biz kadınların temel talebidir. 8 Mart 2016'nın temel talebi savaşlara karşı tavır ve barış hareketinin yaratılmasıdır. Emperyalist ve gerici çıkarlar uğruna halklar birbirine kırdırılıyor. Bu gerici ve çıkar savaşlarına karşı BARIŞ talebinin yükseltilmesi gerekir. Bizim için BARIŞ'tan yana tavır takınmak demek, her türden haksız savaşların karşısında, mazlum halkların yanında saf tutmak demektir. Biz faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da sürdürdüğü sömürgeci savaşta tarafız. Tarafımız Kürt halkının yanıdır.

Biz, erkek egemen sistemle kavgalıyız. Kavgamız tüm insanlığın kurtuluşu için; sömürenle sömürülenlerin, ezenlerle ezilenlerin, hükmedenlerle hükmedilenlerin olmadığı, sömürüsüz, sınıfsız özgür bir dünya içindir.

Ülkelerimizde, feodal, yarı feodal değer yargılarına karşı mücadele görevimiz var. Feodal, yarıfeodal pederşahi ideolojiye, bunların pratikteki tüm yansımalarına karşı da tutarlı ve sistemli bir mücadele zorunludur.

Bugün ülkelerimizin çeşitli mücadele alanlarında ön saflarda yer alan bizler, sınıfsal mücadele bilincine, komünist bilince sahip olduğumuzda devrim mücadelesinin en kararlı savaşçısı olacağız. Emekçi kadınları, proleter sınıf mücadelesi için komünizm bilimi temelinde aydınlatacak, emekçi kadınları sınıf mücadelesine, devrim mücadelesine çekecek bir komünist kadın hareketinin yaratılması temel görevimizdir.

8 Mart 2016'da, bütün dünyada her türlü baskı ve sömürünün, kadınların ezilmesinin kaynağı olan özel mülkiyet sistemine, emperyalist dünya sistemine karşı, kinimizi ve öfkemizi haykıralım. Gerici haksız savaşlara karşı sesimizi yükseltelim. Zincirlerimizden başka kaybedecek birşey yok. Kazanacağımız özgür bir dünya var.

28.YILDÖNÜMÜNDE HALEPÇE KATLİAMINI LANETLİYORUZ!

Tarih: 16 Mart 1988... Irak savaş uçakları Halepçe'yi bombaladı. Ortalığa keskin bir elma kokusu yayıldı. Çocuklar kokuya doğru koştu. Son sözleri 'Daye behna seva te', yani 'Anne elma kokusu geliyor' oldu. Sonra da birer birer öldüler.

Hasan Ali Mecid, Saddam'ın kuzeni idi. Kimyasal saldırı operasyonlarını yönettiği için Kimyasal Ali olarak tanındı. Saddam, Kimyasal Ali lakaplı Ali Hasan El Mecit'i Kürt bölgesinden sorumlu komutan olarak atadı. Kimyasal Ali, Kürt bölgesinde giriştiği harekâta, Kuranı Kerim'de ganimet anlamına gelen Enfal Suresi'nin ismini verdi. 27 Mart 1987'de, kimyasal Ali'ye kuzeydeki tüm devlet birimlerini yönetme yetkisi verildi. Bu yetkiler Saddam'la eşdeğerde olan yetkilerdi. Saddam Hüseyin ve kuzeni, 'Kürt sorunundan sonsuza kadar kurtulmak' için 'Enfal' ismini verdiği ülke tarihinin en kanlı operasyonuna girişti. Kara harekatları, havadan bombalamalar, yerleşim yerlerinin sistematik bir şekilde yıkılması, toplu zorunlu göçler, idam mangaları ve kimyasal saldırılar, 'Enfal' operasyonunun başlıca yöntemleriydi. Kimyasal bombalar ilk olarak Balisan Vadisi'nde kullanıldı. Bu saldırıda kaç kişinin öldüğü hâlâ tam bilinmiyor. Balisan'ı, Şanexşê köyü takip etti. Saddam güçleri, burada toplanan Talabani'ye bağlı güçlere ve ailelerine saldırdı. 28 kişi öldü, 300 kişi yaralandı. Kimyasal saldırıların üçüncü ve en büyüğü ise Halepçe'ye yapıldı.

16 Mart 1988'de, İran/Irak savaşı sürüyordu. Halepçe, İran sınırına yakın olan bir kentti. Bu kentte 76 bin kişi yaşıyordu. Halepçe'nin hemen yukarısında, İran sınırına oldukça yakın Hurmal kasabası vardı. Her iki yerleşim merkezi de Irak için stratejik öneme sahipti. Irak Kürtleri, İran ile birlikte Saddam'a karşı savaşıyordu! 1988'in 15 Mart'ında İran ordusu, Irak'ın içlerine doğru bir taarruz başlattı. 16 Mart 1988'de, Celal Talabani peşmergeleri ve İran ordusu Halepçe'ye girdi. İran ordusu ve Talabani'nin peşmergeleri Halepçe'yi geçerek, gece botlarla Derbendikan Gölü'nün güneyine çıktı ve Süleymaniye karayolunu tuttular.

Tüm iletişim hatları kesilmiş ve bölgenin merkezi Irak'la bağı kopmuştu. Bu bölgede dört bin Irak askeri de vardı. İran ordusunun bu kadar yaklaşması ve bölgenin Kürtlerin denetimine girmesi Baas rejiminde panik yarattı. Saddam Hüseyin, İran ordusunun ilerlemesini durdurmak için yeğenine kimyasal saldırı emri verdi. Kimyasal Ali'nin komuta ettiği Irak birlikleri, 16 Mart'ta 'Enfal'in en acımasız saldırısı için düğmeye bastı. Önce hava bombardımanı, ardından topçu atışı başladı. Irak ordusu, önce bölgeyi konvansiyonel silahlarla bombalayarak camların kırılmasını sağladı. Bununla ikinci harekâtın önünü açtı. Sonra da kimyasal bombalar devreye girdi. Camlar kırıldığı için içeri kaçanlar da zehirli gazlardan kurtulamadı. Halepçe'ye uçaklarla hardal ve fosfordan oluşan kimyasal gazlar atıldı. 17 Mart'a kadar sürdürülen bombardımanda, 5 bin kişi yaşamını yitirdi. Binlerce insan da yaralandı.

İkinci bombardıman başladığında ortaya kesif bir koku yayıldı. Hayatta kalan-

ların çoğunun "elma kokusu" dediği kokuya kimse anlam verememişti. Kokuyu genizlerinde hissedenler birer birer öldüler. Gazı soluyanların derisi yanmaya başladı, solunum sistemleri çöktü. Kimisi evinin kapısının eşiğinde, kimisi bahçesinde, kimisi duvar dibinde, kimisi ise kurtulurum umuduyla kaçtığı dağ yolundu ölüme yakalandı. Kimyasal silahlar; deriye, gözlere, boğaza ve akciğere büyük zarar veren, Hardal ve Sarin gazından oluşmaktaydı. Kimyasal gazın etkisi kolayca yiyeceğe bulaşıyor, insanlara hoş gelen elma kokusuyla akciğerlere bulaşarak sindirim sisteminin bozulmasına neden oluyordu. Ölüm; çaresiz, eli kolu bağlı Halepçe halkının üzerine kara bir sis gibi çöktü. Halepçe, üst üste yığılmış cesetler, çürümüş insan bedenleri ve ağzı açık olarak yaşamını yitirmiş çocuklar ile tasavvuru zor kelimelerin kifayetsiz olduğu bir ölüm tarlasına dönüştü. Halk şaşkındı ne yapacağını bilmiyordu. Kimisi ailesi ile birlikte evde, kimisi sokakta geziniyor, rutin yaşamlarını idame etmeye çalışıyorlardı. Ama zehir tüm vücutlarına aniden yayılmıştı. Halepçe'deki katliamın boyutlarını Ramazan Öztürk'ün çektiği fotoğraflarla öğrendi dünya.

16 Mart 1988, Kürtlerin kara günüdür. Saddam'ı büyüten/destekleyen emperyalistlerdi. Batılı emperyalist ülkelerin şirketleri, zehirli gazları Kürtler üzerinde deneyen Saddam'a satmışlardı. Halepçe'de uygulanan vahşete dünya sessiz kaldı. Kürtler, yine komşu ülkelere sığınmak için göç yollarına döküldü. Bu dönem Saddam'ın henüz emperyalistlerin sözünü dinlediği bir dönemdi.

28. yıldönümünde Halepçe katliamını lanetliyoruz. Emperyalizmin tarihi barbarlığın tarihidir. Hardal gazı, ilk olarak Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman emperyalizmi tarafından kullanıldı. Halepçe'de, Saddam tarafından kullanılan Hardal ve Sarin gazları öncelikle Alman şirketleri tarafından Irak'a satıldı. Halepçe katliamında, emperyalistler, Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmek için Saddam'ın arkasında durdular. Bugün, Suriye'de kimyasal silah kullandırtan, Irak'a 'barış özgürlük demokratik' yaşam vaadiyle benzer katliamlara neden olan, Halepçe'nin katliamında rol oynayan aynı hegemon güçlerdir. Ancak bu güçler geriye, gözyaşı, katliam, soykırım ve trajediden başka bir şey getirmemiştir, getirmeyecektir.

Halepçe'nin 28.yıldönümünde Sömürgeci Türk devleti Kürt ulusal hareketini bastırmak için barbar bir savaş yürütüyor. Dünün Halepçe'leri ile bugünün yakıp, yıkılan, insansızlaştırmaya çalışılan Kuzey Kürdistan kentleri, beldeleri arasındaki fark doğrudan faillerin adlarının değişik olmasıdır.

Halepçe'yi anmak, yeni Halepçeleri engellemek için mücadele etmeyi gerektirir.

Kuzey Kürdistan'daki Kürt düşmanı, insanlık düşmanı savaş derhal sonlandırılmalıdır.

Türkiye işçi sınıfı, Türk emekçileri bu savaşı durdurma görevine sahiptir.

Bugün, Kuzey Kürdistan'da barbar sömürgeci savaşa son, barış hemen şimdi, Türk işçi ve emekçilerinin temel şiarı olmalıdır.

Bilinmelidir ki, Kuzey Kürdistan'da devletin yürüttüğü savaşa dur demeyen Türk işçi ve emekçileri de, Kürt sınıf kardeşlerine karşı işlenen suçlarda sorumluluk taşımaktadır.

NEWROZ PÎROZ BE!
BÎ AGÎRÊ NEWROZÊ,
OCAXÊ SOREŞÊ KÛRÎK BÎKÊ!

Newroz Ateşini Devrim Ateşine Dönüştür!
Halkların Kardeşliği İçin Tek Yol Devrim!

Kürt kadın ve erkek işçiler,

Devrimciler, yoldaşlar,

21 Mart Kürt ulusunun sömürgeciliğe, ulusal baskıya ve sömürüye karşı mücadele günüdür. 2016 Newroz'unu Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş koşullarında karşılıyoruz. Newroz gününde, silahların susması, demokratik siyaset kanallarının açılmasının haykırılması günün en acil görevidir. 2016 Newroz'unda AKP hükümeti, Newroz'un içini boşaltarak Nevruz'laştırarak kutlama yapacaktır! 'Nevruz' mesajları yayınlanacaktır! 'Nevruz' ateşleri yakılıp, üzerinden atlanacaktır! AKP hükümeti, Kürt halkının Newroz kutlamalarını yasaklamak için kimi bahaneler uyduracaktır. Sömürgeci devletin sözcülerinin yaptığı açıklamalara bakılırsa, ülkelerimizin birçok alanında Newroz kutlamalarına izin verilmeyeceği anlaşılmaktadır.

Kuzey Kürdistan'da kan akıyor. Sömürgeci faşist devlet, 24 Temmuz 2015'den bu yana Kuzey Kürdistan'ı yakıp yıkıyor. Medya Savunma Alanları aralıksız bombalanıyor. Kürt silahlı güçleri imha edilmek isteniyor! Kuzey Kürdistan'da halk her geçen gün daha fazla sömürgeci devletin hedefi haline geliyor. Kuzey Kürdistan'da savaş var. Bu savaş alanlarında, sömürgeci devletin özel vurucu güçleri, tankları, topları ve ağır silahları ölüm kusuyor. Camiler, okullar, hastaneler yanıyor, yıkılıyor. Yerleşim yerleri yerle bir ediliyor. Sömürgeci devletin eseri olan ve harabeye çevrilen binalara, köprülere Türk bayrakları asılıyor! Tank ve top atışları ile binaları, evleri yıkan bu devletin kendisidir. Sömürgeci devletin tüm "emniyet" güçleri, askeri, polisi, özel timi, Mit'i, korucusu ve bilcümle açık ve gizli faşist güçleri, Kuzey Kürdistan'ın her yerindedir. Ölümler artık sıradanlaşmış. İnsanlar yıkılmış evlerinden kurtardıkları birkaç parça eşyalarını buldukları araçlara yükleyip, evlerini, yurtlarını sokaklarını terk ediyor. Göç yollarına düşmeyenler sığınaklarda yaşıyor. Sokağa çıkma yasakları ilan edilerek ilçeler yakılıp, yıkılıyor. Silopi, Cizre, Sur ve İdil yakılıp yıkıldı.

Yüzlerce insan katledildi. Cesetler yakıldı. Sırada Yüksekova, Nusaybin ve Şırnak var. 2016 Newroz'unu böyle bir artamda kutluyoruz.

Sömürgeci devlet barbarlıkta sınır tanımıyor. Sömürgeci devlet, Kürdistan'da haksız, gerici bir savaş yürütüyor. Bu savaşta, barbarlıklar yaşandı, yaşanıyor. Gerçekte sözkonusu bu savaşın kendisi barbarlıktır. Ezilen bir ulus, ulusal hakları için mücadele ediyor. Ezen ulusun egemenleri, devleti ise tüm savaş araçlarıyla haklarını isteyenlere saldırıyor, katlediyor. Kafa yapısı şovenizmle, ırkçılıkla biçimlenenler öldürdükleri insanların cesetlerini teşhir ediyor! Muş'un Varto ilçesinde çıkan çatışmada hayatını kaybeden Ekin Wan'ın cesedi sokakta polislerce çıplak bir şekilde teşhir edildi. Hacı Lokman Birlik, Şırnak'ta özel harekât timleri tarafından yaralı haldeyken infaz edildi. Hacı Lokman Birlik, daha sonra Akrep tipi zırhlı aracın arkasına bağlanarak sürüklendi. Cizre'de öldürülen kadınların elbiseleri çıkarılıp çıplak halde fotoğrafları çekilerek sosyal medyada paylaşıldı. Devletin savaş güçleri, yaptıkları zulmü fotoğraflayıp sosyal medya da paylaşarak, bundan sonra da Kürtlere yapılacak muamelenin böyle olacağının mesajlarını veriyor!

T.C. bir halklar hapishanesidir. 93 yıldır, Kürt/Arap ulusu ve tüm ulusal azınlıkların varlığı inkar edilmektedir. 93 yıldır, Türk olmayan uluslar ve azınlıklar üzerinde uygulanan baskıdır, zulümdür, işkencedir, katliamdır. Bu sömürgeci devletin tarihinde soykırım geleneği vardır. Soykırım geleneğinin sürdürücüsü olan sömürgeci faşist Türk devleti; ulusal baskıya karşı çıkan, mücadele yürüten, Kürt halkının öncü güçlerine karşı vahşi katliam politikasını sürdürmektedir. HDP'li belediye başkanları, aktivistler, il/ilçe başkanları tutuklanıyor. HDP'li milletvekillerinin dokunulmazlıkları kaldırılmak isteniyor.

Kürt halkı, kendi ülkesinde, diliyle, kültürüyle eşit yurttaş olarak özgürce yaşamak istiyor. Kürt halkı yürüttüğü mücadele de kayıplar verdi. Bedeller ödedi. Sömürgeci devlet, 32 yıldır süren bu savaşta binlerce Kürtü öldürdü. Binlerce Kürt faili meçhul cinayetlerin kurbanı oldu. Köyler yakıldı/yıkıldı. Binlerce insan göç ettirildi. Kürt halkı acılar yaşadı. Hapishaneler tıka basa Kürtlerle dolduruldu. Bugün yerleşim yerleri boşaltılıyor. Kürtler yeniden göç yollarına düşüyor. Savaş var Kuzey Kürdistan'da. Ama Türkiye halkı, Türkiye işçi sınıfı bu savaşı seyrediyor. Bu ülkenin tiranları "son terörist de öldürülene kadar" savaşın süreceği açıklamalarını yapıyor!

Savaşın yanında, psikolojik savaş ta yürütülüyor. Psikolojik savaşta medya yalanları karşımıza çıkıyor. Mehmetçik medya savaşın gerçeklerini yazmıyor. Sömürgeci savaş güçlerinin yakıp yıktığı ilçeleri, barikatların arkasında direnenlerin yaptığını yazıyor medya. Genelkurmay Başkanlığı, hergün kaç "terörist"in öldürüldüğünü açıklıyor! Genelkurmay'ın servis ettiği bilgiler, yazılı ve görsel medyanın ana konusu haline geliyor. Savaş bölgesine giden kimi "haberciler" tanklara, zırhlı araçlara binerek güya habercilik yapıyor! Medya patronları ile yapılan toplantılarda, sömürgecilerden yana nasıl habercilik yapmaları gerektiğinin direktifleri veriliyor! Kuzey Kürdistan'daki savaşta önce gerçekler öldürülüyor. Sonra çocuklar, kadınlar ölüyor bu savaşta. Savaşın gerçeklerini yazmaya çalışan muhalif basına baskılar uygulanıyor. Muhalif yayınları ile öne çıkan İMC televizyonu susturuldu.

2016 Newroz'unda silahların susması talebi yükseltilmelidir. Newroz, barış

çağrısı olmalıdır. Savaşın acısını Kürt halkı çekiyor. Savaş hergün yeni kurbanlar almaya devam ediyor. Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın ülkelerimizin halklarına hiçbir yararı yoktur. Bu savaş, halkları birbirine düşman etmekte ve birlikte yaşama istemine darbe vurmaktadır. Asker elbisesi giydirilmiş halk çocukları savaşa sürülmektedir. Yangın yerine çevrilen Kuzey Kürdistan'da, faşist devlet terör estiriyor. Gencecik insanlar ölüme yollanıyor. Kürtlerin özgürlük mücadelesini ezme, barış umutlarını yok etme pahasına savaş yürütülüyor. Silahlar susmalı yeniden müzakerelere dönülmelidir.

Kürt ulusal hareketi de hatalar yaptı, yapıyor! Sömürgeci devlet, Kürt ulusal hareketinin yaptığı hataları savaşı başlatmanın bir bahanesi olarak kullandı. Kürt halkının yürüttüğü mücadele ve özyönetim talepleri haklıdır. Bugün güç dengeleri dikkate alındığında, kimi yerleşim alanlarında hendekler kazıp özyönetimleri gerçekleştirmenin başarı şansı yoktur. Taktik olarak geri çekilmek, hazırlık yapmak en doğru tutumdur. PKK yaptığı bir takım hatalar ile, göz göre göre gelen savaşta, faşist devlete bahane uydurması, kullanabilmesi için malzeme verdi. Kürt ulusal hareketi, 7 Haziran seçimlerinden çıkan sonucu Kuzey Kürdistan'da özerklik ilanlarına verilen destek olarak okudu. Sömürgeci devletin savaş kararını pratiğe geçirmesiyle birlikte, PKK Türk ordusuna, polis güçlerine ve koruculara karşı silahlı eylemlere başladı. Ardından yerel silahlı güçler ve halk tarafından korunması ve suvunulması öngörülen "demokratik özerklik" "özyönetim" ilanları yapıldı. 10 Ağustos 2015'den itibaren yapılan somut özyönetim ilanları, yanlış siyasi değerlendirmeler temelinde zamansız yapıldı. Özyönetim ilanları ve ilan edilen özyönetim alanlarında bunların savunulması için yürütülen savaş, ezilen Kürt ulusunun ulusal özgürlük taleplerinin savunulması noktasında haklı bir savaştır. Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmek istemesi onun en tabii hakkıdır. Kürtler, nasıl yaşayacaklarına kendileri karar vermelidir. Kendilerinin karar vereceği ortamın yaratılması da belirleyici önemdedir. Uluslar ve halklar arasında gerçek bir birlik, ancak eşitler arasında gönüllü bir birlik olduğu zaman söz konusudur.

Sömürgeci devletin varlığı sorgulanmadan ilan edilen özyönetimler bu hakkın kullanılmasının en geri biçimlerinden biridir. Sömürgeci devletin varlığını sorgulamayan bir savaşın, PKK/devlet görüşmeleri yoluyla barışçı çözümü açısından getireceği hiçbir olumlu katkı yoktur. Tersine sömürgeci devlet açısından bu savaş, bu görüşmeleri kesmek ve aynı zamanda demokratikleşme yönünde atılması mümkün olan adımların önünü kesmek için bir bahanedir. Bu savaş, Kürt halkına ölümden, sürgünden başka birşey getirmemektedir. Savaş, PKK güçleri ile faşist devlet güçleri arasında yürümektedir. Bu savaşın, Kürt halkının bir genel ayaklanmasına dönüşmesinin mümkün olmadığı pratikte görüldü. Alanda ölüm pahasına direnen PKK güçleri ve taraftarları dışındaki kesim savaş alanını terk etmektedir. Doğrudan savaşmayan, önemli bir bölümü evlerini terk etmek zorunda kalan Kürtlerin acil talebi silahların susmasıdır. KCK'nın Kürt halkına yaptığı ayaklanma çağrıları karşılıksız kalmaktadır. Andaki durumda PKK'nin öncü güçleri, devlet güçlerine karşı savaşmaktadır. Kürt halkının küçük bir azınlığı öncü güçlere destek sunmaktadır.

2016 Newroz'unda barışı haykırıyoruz. Kayıtsız koşulsuz silahlar susmalıdır. Eller derhal tetikten çekilmelidir. Geri düzeyde ortaya konulan talepler temelinde savaşa gerek yoktur. Sömürgeci devletin varlığını sorgulamayan, oldukça geri düzeydeki talepler için yürütülen savaşta yüzlerce insan ölüyor. Bugün öne sürülen talepler, demokratik mücadele ile elde edilecek taleplerdir. Bu yüzden silahlar derhal susmalıdır. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın sonlanması, ülkelerimizde yaşayan halklar açısından gereklidir. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın sonlanması, savaşın ağır yükünü taşıyan Kürt ulusu açısından olumlu ve gereklidir. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın sonlanması, bir bütün olarak sınıf mücadelesi açısından gereklidir. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın devam etmesi, ülkelerimizde "PKK terörüne" karşı mücadele adına her türlü demokratik hakkın ayaklar altına alınması demektir. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın devam etmesi, faşizmin katmerli bir şekilde sürdürülmesi demektir. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın devam etmesi, faili meçhul cinayetlerin ve ölümlerin giderek artması demektir. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın devam etmesi, Türk şovenizmi zehiri ile emekçi insanların beyinlerinin abluka altına alınmasıdır. Kürt milliyetçiliğinin daha da güçlenmesi demektir. Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın devam etmesi, halkların birlikte yaşama imkanının ortadan kaldırılması demektir.

Silahların susmasını savunmamız, kalıcı bir barışın bu sistemde olacağı anlamına gelmemelidir.

Sömürgeci devletin egemenliği şartlarında gerçek ve kalıcı bir barış mümkün değildir.

Kalıcı barışa varmanın yolu, Kürdistan'ın, Kürt ulusunun kurtuluşu ve özgürlüğü için, sömürgeci boyunduruğa son vermek için bir tek gerçek çözüm vardır: DEVRİM

Ulusal baskıdan kurtulmanın ve kurtuluşa varmanın tek yolu olan devrim, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesinin eseri olacaktır. Sömürgeci faşist Türk devletini yıkıp, varlığına son verecek olan da devrimdir.

Biz halkların özgür ve kardeşçe yaşadığı bir ülke kuracağız. Sömürü ve ulusal baskının olmadığı bir ülke mutlaka kurulacaktır.

Newroz Piroz Be!
Bımre Koleti, Bıji Azadi!
Newroz Ateşi ile Devrim Ocağını Körükle!
Sömürgeci Türk Devleti Kürdistan'dan Defol!
Yan Barbari, Yan Sosyalizm!

13 Mart 2016

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBÛN
stêrka bolşewîk
WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

İşçi sınıfı önderliğinde bir devrimin anahtarı ve ön şartı
işçi sınıfının devrimci ideolojisi ve siyasetiyle donanmış,
işçi sınıfının öncü kesimini kendi saflarında toplayan
bir Bolşevik Parti'nin varlığıdır.
İşçi sınıfı hareketi, halk hareketinin seviyesi ne olursa olsun,
komünistlerin ilk ve en önemli görevi Bolşevik Parti'nin
inşasıdır, bu inşayı derinleştirmektir.
Bolşevik Parti'nin inşasının hangi seviyede olduğuna
bağlı olarak andaki esas görevler değişiklik gösterir.
Bizim bugün esas görevimiz yaratılmış olan marksist-leninist
çizgimizi, işçi sınıfının öncü kesimini komünizme kazanmak için
işçi sınıfına taşımaktır. Henüz milyonları devrimci mevzilere
yerleştirmek için parti önderliğinde çeşitli kitlesel
örgütlerde birleştirme görevini önümüze koyacak durumda ve
güçte değiliz. Ve öncüye gitme, öncünün kazanılmasında da
aslında hâlâ işin başındayız. Ama şunu devrim tarihlerinden
biliyoruz: Başarılı bir devrim ve devrimin
kesintisiz sürüdürülmesi öncelikle işçi sınıfının öncü kesiminin
komünizme kazanılması ile mümkündür.
Bu bizim görevimiz. Bu görevi yerine getirmek için
çabalarımızı arttıracağız. Ne yapmalı; ne gerekli konusuna
bugün verilmesi gereken komünist cevap budur.
İşçi sınıfının öncü kesimlerini Bolşevik Parti'mizle birleştirmek.
Görev bu. Söylemek kolay. Yapmak zor.
Yapmaktan başka seçeneğimiz yok.

BOLŞEVİK
PARTİZAN